REGĂSIRE

O CAPODOPERĂ DE PROZĂ FIERBINTE...

SANDRA BROWN

EDITURA MIRON

WORDS OF SILK

by Sandra Brown

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

SANDRA BROWN

Regăsire

Traducere de Cornelia Cernețchi - Pascu

Editura MIRON

București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-2-2

Capitolul 1

Liftul se opri brusc între etaje şi lumina se stinse. Fără nici un avertisment, fără ca viteza să scadă treptat sau ca becurile să pîlpîie. Nimic. Cu o secundă înainte, cabina metalică se mişca pe traiectoria sa descendentă, iar în următoarea, cei doi ocupanţi se treziră cufundaţi în întunericul copleşitor.

– O-o! exclamă bărbatul. Era din New York şi se obişnuise cu glumele pe care metropola le

făcea pe seama locuitorilor ei. O pană de curent.

Laney McLeod nu comentă. Cu siguranţă că bărbatul se aştepta ca şi ea să facă vreo remarcă. Îl *simţi* cum se întoarce cu faţa spre ea. Îi era cu neputinţă să facă vreo mişcare sau să spună ceva. Era paralizată de teamă. Raţiunea o făcea să-şi dea seama că era vina claustrofobiei de care suferea şi că aceasta îngreuna situaţia, îndemnînd-o să-şi zică întruna că va supravieţui, că această oribilă senzaţie nu era decît o copilărie din partea ei; totul era ridicol, dar nu se putea stăpîni.

– Vă simţiţi bine?

„Nu, nu mă simt bine", îi venea să strige în gura mare, dar corzile vocale îi îngheţaseră. Cele opt unghii cu manichiura perfectă săpau adînc în palme. Realiză că ţinea ochii închişi. Dacă ar fi făcut un efort să-i deschidă, nu ar fi ajutat cu nimic; nu era pic de lumină în spaţiul restrîns al liftului clădirii. Începuse să gîfîie.

– Nu vă alarmaţi. Nu va dura mult.

Calmul lui o înfurie. De ce nu intrase şi el în

panică? Voia să-l întrebe dacă poate să garanteze că pana de curent va dura puţin. Doar accidentele de acest gen nu puteau ţine zile în şir, nu-i aşa?

– Cred că m-aş simţi mai bine dacă aţi spune ceva. Vă e mai bine, nu-i aşa?

Simţi o mînă prin aer căutîndu-i braţul şi în clipa următoare tresări.

– Nu vă neliniştiţi, spuse el retrăgîndu-şi iute braţul. Suferiţi de claustrofobie?

Ea dădu din cap cu frenezie, de parcă el i-ar fi putut înţelege mişcarea. Probabil că o remarcase, fiindcă glasul lui căpătă inflexiuni liniştitoare:

– Nu trebuie să vă speriaţi. Dacă nu se restabileşte în cîteva minute, cei de la brigada pentru stingerea incendiilor vor veni să caute oameni amărîţi ca noi.

Se simţi un nou curent de aer şi se auzi freamăt de haine.

– Eu îmi scot haina. Vă sugerez să faceţi la fel.

Cînd bărbatul se urcase în lift ea observase doar că are părul cărunt la tîmple, că e înalt, solid,

cu o siluetă de atlet şi haine destul de luxoase, fără să pară extravagante. Fără să-i adreseze vreun cuvînt şi fără să-l privească direct, urmărise cifrele de pe panoul de comandă, care se stingeau şi se aprindeau pe măsură ce liftul cobora.

El o privise atent cîteva minute, după ce se urcase, dar nu-i spusese nimic. Erau amîndoi stăpîniţi în acea stîngăcie universală care-i cuprinde pe doi străini care coboară în acelaşi lift. În cele din urmă ochii lui rămaseră aţintiţi asupra privirii ei care număra etajele rămase pînă la parter. Acum îi auzi haina căzînd pe podeaua mochetată.

– Aveţi nevoie de ajutor? o întrebă el pe un ton care se dorea vesel, dar remarcă faptul că ea nu se mişcase.

Făcu un pas spre femeia care gîfîia atît de aproape de el şi ridică mîinile. Auzi o bufnitură şi recunoscu sunetul produs de un corp care se loveşte brusc de peretele liftului. Era încordată; o cuprinse de umeri.

– Hei, zise el blînd. Va fi bine. Cuvintele fură însoţite de o uşoară strîngere încurajatoare, apoi

se retrase.

– Ce faceţi? zise Laney, nefiind conştientă că poate vorbi pînă în clipa cînd întrebarea îi ieşi din gură.

– Vă ajut cu hainele. Cu cît vă e mai cald, cu atît mai greu respiraţi şi există pericolul să vă sufocaţi, îi explică el. Mă numesc Deke, apropo. Zicînd acestea îşi scoase sacoul cumpărat de la magazinul *Saks* chiar cu o zi înainte şi-l lăsă să cadă pe podea. Pe dumneata cum te cheamă? Aceasta e o eşarfă?

– Laney, răspunse ea şi încercă să-şi desfacă nodul de la gît, dar degetele i se încurcară într-ale lui. Da, şi se desface. Îşi scoase eşarfa şi i-o dădu lui.

– Laney. Ce nume rar. Poate că ar fi bine să-ţi deschei şi cîţiva nasturi. Cred că bluza e dintr-un material destul de compact. Mătase, nu-i aşa?

– Da.

– Nu eşti din New York, remarcă el încercînd să înfiripe o conversaţie. Deja îi descheia nasturii de la manşete, apoi îi rulă mînecile pe braţ, pînă

la coate.

– Nu, sînt într-o vizită de o săptămînă. Trebuie să plec mîine dimineaţă.

– Ai fost la cineva care locuieşte în clădire?

– Da, la colega mea de liceu şi la soţul ei.

– Înţeleg. Acum, nu-i aşa că te simţi mai degajată? Îi aranjă gulerul descheiat. Nu vrei să stai jos? O atinse uşor pe talie.

– Nu!

„La naiba". Deke Sargent se mustră fiindcă făcuse o mişcare necugetată. „Nu trebuie să-l sperii pe cel deja speriat." Femeia rămăsese cu spatele lipit de perete, ca şi cînd s-ar fi aflat în faţa plutonului de execuţie. Răsufla de parcă fiecare inspiraţie urma să fie ultima.

– Bine, Laney. Ai...

Luminile pîlpîiră de cîteva ori, apoi rămaseră aprinse. Motorul liftului porni şi cabina se puse din nou în mişcare.

Doi străini se priveau de aproape. Aveau ochii larg deschişi. Ea era palidă. El era îngrijorat. Îi zîmbi stîngaci şi o luă uşor de umeri. Ea părea că

stă să se risipească în o mie de bucăţele.

– Gata! Vezi? Ţi-am spus eu. Totul a revenit la normal.

În loc să-i surîdă şi ea şi să-i mulţumească acestui străin pentru răbdarea şi grija pe care i le arătase dezinteresat, se prăbuşi în braţele lui. Deke îşi simţi pieptul cămăşii strîns de doi pumni încleştaţi şi auzi un geamăt de groază rostit cu buzele lipite de materialul fin. O simţi cum tremură.

Dumnezeu să o aibă în paza lui; biata fată se străduise să rămînă în picioare atît cît putu, dar, cînd pericolul trecuse, nervii îi cedaseră şi groaza întunericului, cît şi izolarea spaţiului restrîns o copleşiră.

Liftul se opri la parter. Uşile se depărtară. Prin geamurile ce dădeau în stradă Deke văzu oamenii mergînd pe trotuar şi maşinile aglomerîndu-se la intersecţiile unde semafoarele întrerupte mai degrabă încurcaseră circulaţia decît să o descongestioneze. Erau momente de haos.

– Domnule Sargent... spuse portarul derutat,

alergînd repede spre lift.

– Nu s-a întîmplat nimic, Joe, zise Deke scurt. Cel mai oribil lucru care i s-ar fi putut întîmpla acum acestei femei era să fie aruncată în stradă în starea în care se găsea. Momentan nu avea chef de explicaţii, nici măcar faţă de portar. Am să urc înapoi.

– Eraţi în lift, cînd...

– Da, dar nu eu am probleme. O sprijini pe Laney de perete, ca să poată acţiona butonul de închidere a uşilor, apoi apăsă pe numărul douăzeci şi doi. Uşile se închiseră şi liftul îşi reluă traiectoria ascendentă. Femeia rămăsese în aceeaşi stare de şoc. Se lăsase moale pe braţele lui şi suspina printre sughiţuri.

– Gata, acum eşti în siguranţă. S-a terminat, murmură Deke strîngînd-o lîngă el. Mirosea frumos şi îi simţea părul atingîndu-i uşor gîtul şi bărbia.

Ajuns la etajul lui, aşteptă deschiderea uşilor şi îi puse palma pe piept ca să o susţină în cădere, apoi făcu un efort şi adună de pe jos haina ei,

sacoul lui, eşarfa şi poşeta uitate într-un colţ. O luă în braţe şi o duse aşa spre apartamentul lui din colţ. O lăsă uşor jos, încercînd să o menţină în poziţie verticală.

– Aproape am ajuns, şopti el scoţînd cheia din buzunar, apoi descuie uşa.

O luă din nou în braţe şi intră, după care o aşeză pe canapeaua ale cărei perne moi şi adînci aproape că o înghiţiră. Cînd dădu să plece de lîngă ea o văzu că ridică braţele şi-l priveşte implorîndu-l din ochi să nu o lase singură.

– Mă întorc imediat, îi zise şi o sărută uşor pe frunte. Se duse repede la uşă şi apăsă cîteva taste de pe panoul sistemului de alarmă, exact cu cîteva secunde înainte ca aceasta să se declanşeze. Luă hainele şi lucrurile ei de pe hol, unde le lăsase cînd descuiase uşa, apoi o încuie pe dinăuntru şi acţionă comutatorul pentru iluminat, iar apartamentul fu inundat de o lumină difuză şi intimă. Pereţii păreau aurii şi parcă emanau căldură.

Din trei paşi intră în sufragerie şi îngenunche

lîngă canapea, apoi îi luă mîna şi i-o mîngîie uşor.

– Laney? Ea avea ochii închişi, dar cînd îşi auzi numele îi deschise. Cum te simţi?

Îl privi fără să-i răspundă. Două lacrimi perlate i se prelinseră pe obraji. Îşi acoperi ochii cu palmele şi începu să suspine.

– Îmi era atît de teamă. E o prostie, o copilărie, ştiu. Claustrofobia...

– Sst.

Deke se aşeză lîngă ea şi o ridică blînd, strîngînd-o la piept, simţindu-i obrajii fierbinţi pe piept. O mîngîie pe păr.

– Gata, s-a terminat. Gata. Eşti în siguranţă.

O sărută pe tîmplă. O mai sărută o dată. Mîna îi coborî pe spate, iar ea se ghemui în braţele lui. Deke se retrase brusc şi-şi drese glasul.

– Cred că ai nevoie de un pahar cu coniac.

Cu siguranţă că şi el avea nevoie de aşa ceva. Se ridică de pe canapea şi-i desprinse mîinile cu care îl ţintuise lîngă ea. Merse la băruleţul din colţul camerei şi umplu două pahare cu băutura parfumată fără să o scape din ochi. Parcă lacri-

mile o făcuseră nu numai să-şi alunge panica, dar o lăsaseră şi fără pic de vlagă. Se aşezase pe-o parte acum, strîngîndu-şi genunchii la piept şi obrazul i se odihnea pe spătarul moale.

Din toate întîmplările neprevăzute, se gîndi el, Deke Sargent salvînd o femeie într-un lift? O femeie teribil de frumoasă, pe care o purtase pe braţe pînă în apartamentul său şi care acum se afla la cheremul lui. Dădu din cap, alungînd gîndurile păcătoase şi reveni lîngă canapea. Nimeni nu l-ar fi crezut. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Să îi dea drumul pe străzile Manhattan-ului după ce fusese victima unei pene de curent? Bine, dar acum ce avea de gînd să facă aici, cu ea?

Nu-i trecuse prin gînd că ar putea să-i contacteze pe vecinii din bloc, încercînd să-i localizeze pe prietenii la care fusese tînăra în vizită. Nici nu dăduse prea multă importanţă sentimentului de posesiune pe care-l dobîndise în prezenţa ei. Îl recunoscuse doar; nu-l analizase mai profund. Poate că avea vreo legătură cu curba sinuoasă şi apetisantă a şoldului ei pe fundalul canapelei sau

cu valurile de păr blond care odihneau pe pernele din catifea de culoarea mandarinei.

– Poftim, Laney, bea asta. Se aşează iar lîngă ea şi îi ridică uşor capul, susţinîndu-i-l ca să-i apropie paharul de buzele delicate. Deschise ochii şi Deke văzu că erau albaştri, puţin dezorientaţi şi hărţuiţi. Îl privi o clipă, apoi întredeschise buzele şi luă o înghiţitură din cel mai scump coniac din lume.

Pe chipul ei nu se citea recunoaşterea calităţii băuturii; dimpotrivă, făcu o grimasă nostimă şi Deke rîse amuzat de accesul de tuse însoţit de plescăituri. Se vedea că nu este o femeie emancipată, cu toate că taiorul elegant denota bun-gust şi pricepere în a se îmbrăca în pas cu moda.

– Mai vrei? întrebă el.

Ea dădu din cap aprobator şi-l surprinse cu următorul gest: puse mîna peste degetele lui şi trase paharul spre buze. Bău mai cu curaj acum şi aproape că goli paharul. Îşi rezemă capul pe perne şi oftă prelung. Gestul fusese inocent, dar pieptul i se umflă într-atît cînd inhală, încît prin

deschizătura bluzei Deke întrezări pielea fină şi realiză că senzaţia produsă nu se putea numi deloc inocentă.

Puse paharul ei pe măsuţă şi bău şi el dintr-al lui. Dată fiind starea de semiconştienţă a fetei, nu se cuvenea să se uite prea intens la ea, dar dintotdeauna se ştiuse a fi făcut din carne şi oase.

O studie în poziţia romană, alungită pe perne, cu capul lăsat pe spate, cu gîtul arcuit într-o poziţie foarte vulnerabilă, cu buzele încă umezite de băutura scumpă. Avea trăsăturile destul de ascuţite şi nu se putea spune că era o frumuseţe. Nasul era destul de mic. Gura...

Mai bine să nu dea prea multă atenţie gurii ei. Avea gîtul lung, delicat şi clavicula era frumos arcuită. Într-o parte i se vedea pulsînd vena jugulară. Pe sub bluză i se zăreau sînii de mărime potrivită, plăcuţi la mîngîiat, acoperiţi de sutien. Prin materialul fin se vedeau desenele dantelei şi bretelele satinate. Talia îi era perfectă. Şoldurile şi pulpele păreau ideale. După cît se putea deduce din aspectul gleznelor, avea picioarele frumos

conturate, acoperite de ciorapi de culoarea pielii. Deke simţea cum îl mîncau palmele să o atingă. Tînăra purta pantofi de antilopă bej cu o garnitură în formă de fluture brodat cu mătase pe partea superioară.

Chiar cînd el îi admira pantofii, ea şi-i scoase pe rînd, lăsîndu-i să cadă din picioare. Se loviră pe podeaua mochetată şi făcură un zgomot înfundat. El îşi ridică privirea spre obrajii ei. Laney se uita la el cu un aer degajat, parcă fără să-i pese de el sau de locul unde se afla.

– Nu puteam să respir, spuse şi buzele îi tremurară într-un zîmbet dincolo de care se zărea un şirag de perle.

Deke o mîngîie pe cap, apoi degetele îi alunecară pe pielea delicată a obrazului.

– Trebuie să fie o senzaţie groaznică, dar acum s-a terminat.

– Era atît de întuneric. Vocea parcă i se pierdu de tot şi închise ochii.

Deke se apropie şi o lipi de pieptul său.

– Te-ai speriat. Îmi pare rău.

Trupul ei docil se lăsă moale pe formele lui încordate, iar Deke gemu în sinea lui fiindcă simţurile răspundeau. Dintr-odată parcă nu mai era doar o femeie care avea nevoie de cuvinte blînde şi înţelegere; era o femeie care i se mula pe toată fiinţa, senzuală şi unduioasă ca o felină. Se simţea cu ea mai bine decît cu oricare alta pe care o strînsese în braţe. Îi spusese pe nume.

Ea ridică încet capul. Ochii aveau culoarea ceţii coborînd în valuri peste ocean. Erau mari şi disperaţi.

– Ţine-mă în braţe.

– Bine, aşa voi face, mărturisi el extaziat. Tînăra păru mai liniştită şi îşi cuibări obrajii la gîtul lui. Cînd buzele ei atinseră pielea sensibilă, Deke simţi senzaţia coborînd pînă jos, între pulpe. Te voi ţine în braţe.

Parcă inconştient începu să o sărute mărunt pe cap, apoi în jos, pe obraz. I se păru perfect natural să-i ridice bărbia cu un deget. Buzele lui rămaseră o clipă deasupra gurii ei trandafirii, apoi se odihniră peste ele. Inspiră aroma delicată de

coniac. Doar un eunuc ar fi putut rezista tentaţiei. Deke nu fusese niciodată luat drept unul. Buzele li se contopiră. O simţi încordîndu-se o clipă, iar în următoarea parcă un implus o relaxă. Făcu o încercare de a-i depărta buzele cu limba şi îşi făcu loc între ele. La început nu făcu altceva decît să tatoneze terenul, dar cînd se stabili contactul cu limba ei, îşi pierdu controlul. Gemu înfundat şi deveni mai îndrăzneţ. Cu agresivitate parcă, limba lui foră adînc în dulceaţa caldă din gura ei gustînd-o, atingînd-o peste tot, căutînd punctele sensibile şi intime.

Cu un gest involuntar degetele ei se încleştară pe cămaşa lui şi îşi puse un picior peste al lui. Torcea ca o pisică. Doamne! Oare trăia un vis erotic la lumina zilei? Mîinile lui o cuprinseră pe după gît căutînd să o tragă mai aproape. Degetele i se opriră pe sînul îndrăzneţ şi se concentrară asupra lui cu mîngîieri lente. Apoi îşi continuă traiectoria în jos, cu toate că începuse deja să regrete.

– Atît de bine mă simt în braţele tale, şopti ea.

Deke ridică brusc capul, iar Laney îi privi ochii verzi, neîncrezători. Femeile pe care le flata cu astfel de mîngîieri se considerau emancipate şi deci le considerau ca pe nişte preludii la jocurile amorului. Consimţeau chiar să participe la acestea şi fiecare îşi avea rolul ei în dialog şi vorbea atunci cînd era cazul, dar niciodată nu auzise Deke o cerere atît de sinceră şi de directă. Nu i se ceruse să facă un anume gest pentru plăcerea partenerei sale, ci erau şoaptele unei femei care îi făcea un compliment pentru mîngîierile şi grija lui; poate chiar o rugăminte să nu se oprească.

O privi în timp ce mîna îi aluneca în jos, spre sîn. Îl cuprinse delicat şi începu să deseneze cu buricul degetului cercuri concentrice de jur împrejurul mugurelui sensibil. Ea închise ochii şi oftă prelung, un zîmbet arcuindu-i buzele incredibil de senzuale. În cele din urmă, Deke cedă şi lăsă degetele să-i cuprindă sfîrcul deja întărit. Chiar şi prin dantela sutienului îi simţi răspunsul.

– Doamne, Laney, şopti el pe un ton gutural, apoi îi pecetlui gura cu un sărut. Apăsarea se

intensifică, la fel ca şi mîngîierile. Îi exploră trupul cu mîna parcă timidă, ajungînd pe curbe şi în lăcaşuri secrete, delectîndu-se cu foşnetul discret al materialului fin care făcea dezmierdările să pară interzise, dar excitante peste măsură.

Poziţia lui pe canapea nu îi permitea accesul direct şi îi limita mişcările, aşa că se ridică trăgînd-o şi pe ea din locul unde stătea. Laney se legănă de cîteva ori, apoi se rezemă grea de trupul lui. În acest moment Deke deveni receptiv la senzaţiile greu de stăpînit. Dacă nu ar fi simţit acea revoltă a simţurilor, poate că şi-ar fi rîs de sine şi de situaţie.

Era ameţită! Nu era cuprinsă de o pasiune subită, băuse doar un pahar de coniac. Nici măcar reziduurile traumei provocate de pana de curent nu puteau fi făcute răspunzătoare pentru expresia devastatoare de pe chipul ei.

Deke oftă, îşi zise în sinea lui că e nebun şi-şi dori să se poată linişti.

– Haide, Laney, să te duc în pat. Îi puse mîinile pe umeri şi făcu un pas înapoi. O privi în ochi, iar

ea dădu din cap indiferentă. O luă de mînă şi o conduse spre dormitor. Ea îl urmă ca un copil ascultător.

Deke aprinse lumina după ce intrară.

– Stai puţin aici pînă pregătesc patul.

O sprijini de tocul uşii şi se duse spre patul enorm, trase într-o parte cuvertura azurie, azvîrli cele cîteva perne decorative pe un fotoliu şi lăsă una singură pentru ea, apoi netezi cearceaful de culoare cafenie.

– Gata, acum... Cuvintele i se opriră pe buze. Laney rămăsese în locul unde o lăsase. La picioarele ei hainele căzuseră unele peste altele. Îşi scoase bluza şi fusta. Pînă ce Deke se apropie de ea, îşi dăduse jos portjartierul minuscul şi Deke privea fermecat cum îşi rulează în jos ciorapii fini; picioarele acelea puteau fi asigurate pentru sume imense doar pentru formele lor. Se întoarse cu faţa spre el aşa cum rămăsese înveşmîntată doar cu un sutien aproape invizibil şi un chiloţel pentru care ar fi făcut mai bine să economisească banii decît să-l cumpere. Avea

trupul zvelt şi voluptuos.

Nici unul dintre colegii lui nu ar fi crezut că Deke Sargent poate fi pus vreodată în imposibilitatea de a scoate vreun cuvînt. Rămăsese în faţa ei ca un adolescent fascinat care vede pentru prima dată o femeie dezbrăcată. I se uscase gura. Fusese cu atîtea femei dezbrăcate în viaţa lui, încît nu merita nici să le numere. Pe majoritatea lor el le dezbrăcase. Era iscusit; putea să lase o femeie fără haine fără ca aceasta să-şi dea seama ce se întîmplă, dar cea de faţă îl luase atît de pe nepregătite, încît petrecu cîteva minute holbîndu-se cu gura căscată. Ce-l frapa cel mai tare era că tînăra nu încerca deloc să-l aţîţe. Pur şi simplu îşi scosese hainele de pe ea.

Acum îi zîmbea cu nevinovăţie şi se ducea calmă spre pat. Se întinse şi-şi lăsă încet obrazul pe pernă.

– Nu m-ar crede nimeni că am refuzat aşa ceva, murmură Deke pentru sine şi veni lîngă pat. O privi şi-i surîse. Noapte bună, Laney, oricine ai fi tu. Somn uşor. O sărută pe obraz şi stinse ve-

loza de pe noptieră.

– Nu! strigă ea ridicîndu-se brusc şi începu să răsufle precipitat, speriată de bezna din cameră. Întinse braţele căutîndu-l.

– Iartă-mă, zise el dîndu-şi seama de gestul stupid, apoi se aşeză pe pat. O cuprinse cu braţele şi-i simţi goliciunea. Masculul din el se trezi dintr-o dată.

– Rămîi cu mine. Mi-ai promis, zise ea suspinînd. Îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi sînii i se lipiră de pieptul musculos. Creierul lui primi instantaneu mesajul rotunjimilor feciorelnice şi al sfîrcurilor trandafirii. Spuneai că mă vei ţine în braţe.

– Laney, zise el pe un ton gutural. Începuse războiul dintre conştiinţă şi imboldul sexual. Nu ştii ce...

– Te rog.

Deke se întinse lîngă ea. „Doar pentru un minut", îşi zise. „Pînă ce adoarme", adăugă mental.

O strîngea ca un părinte iubitor, dar rugăminţile ei erau atît de dulci şi de urgente, încît tăria

lor acoperi protestele vehemente ale conştiinţei. Începu să o mîngîie cu mişcări mai mult decît liniştitoare. Pielea ei era fierbinte şi degetele îi ardeau. Prin întuneric îi găsi buzele şi o sărută apăsat.

„Of, Doamne!"

Greşea. Nu ştia nimic despre ea. Poate că era măritată. Oricum, se uitase deja la inelarul ei şi observase că nu purta verighetă. „Dar asta nu înseamnă nimic, Sargent", îşi zise ameninţător. Putea intra într-o încurcătură. Trebuia să se gîndească la consecinţe. Un soţ furios dînd buzna în apartamentul lui în zori cu o echipă de foto-reporteri. Publicitate.

Avertismentele începură să tragă rafale continue. Buzele ei dulci şi senzaţia trupului aceluia neputincios formau o barieră în calea lor.

Nu era genul de bărbat care să se gîndească de două ori la tertipuri pentru a obţine ce doreşte, dar niciodată în viaţa lui nu profitase în asemenea hal de vreo femeie. Tînăra era ameţită de băutură şi nu ştia ce face.

El însă ştia şi se simţea minunat.

Era ceva mai în vîrstă decît ea. Poate cu vreo cincisprezece ani.

Poate că va arde în iad pentru asta. Dar ce importanţă mai avea? Era deja cuprins de flăcări.

Laney se trezi încet. Deschise mai întîi ochii; o dată, de două ori. Căscă. Mai deschise ochii o dată. Apoi pupilele i se dilatară. Împărţea perna cu un necunoscut. El se trezi aproape instantaneu şi-i şopti:

– Bună dimineaţa.

Laney scoase un ţipăt scurt, ascuţit, îl privi speriată şi se depărtă de el. Picioarele lor erau împletite, iar genunchiul ei – Dumnezeule mare! O mînă de-a lui se odihnea pe sînul ei. Laney se zbătu şi mişcă picioarele pînă ce reuşi să se rostogolească spre marginea patului. El o privi ca pe o nebună. Laney remarcă ochii lui verzi, pătrun-

zători, chiar şi în starea de isterie care o cuprinsese pe moment.

Se ghemui într-un colţ, ca un animal speriat şi mai scoase un geamăt de pisică încolţită cînd realiză că erau amîndoi goi-puşcă. Trase un colţ de cearceaf şi se acoperi cu el pînă sub bărbie.

– Cine eşti şi unde sînt? întrebă cu un glas sugrumat şi ochii mari, înspăimîntaţi. Dacă nu-mi dai imediat o explicaţie, chem poliţia.

Ameninţarea ei era derizorie şi îşi dădu seama de-abia după ce o emise. Nici măcar nu ştia unde se află, cu atît mai puţin putea cunoaşte locul unde se găsea telefonul.

– Linişteşte-te, încercă el să o domolească şi-i întinse o mînă. Ea tresări şi se retrase departe de el. Deke înjură în gînd. Nu-ţi aminteşti cum ai ajuns aici?

– Nu, zise ea scurt. Ştiu doar că nu am venit de bunăvoie. Cine eşti?

Deke mai înjură o dată şi îşi trecu cealaltă mînă peste pieptul lat, păros, apoi o privi cu o expresie uimită.

– Mă temeam de faptul că nu-ţi vei aminti. Ai băut prea mult coniac.

– Coniac? repetă ea cuvîntul care-i ieşi de pe buze de-abia şoptit. Mi-ai dat să beau coniac? Şi ce altceva? Droguri?

După tonul ei alarmat, Deke ştia că era pe punctul de a-şi pierde firea.

– Stai să-ţi explic.

– Acum! Vreau să-mi explici acum! Unde-mi sînt hainele?

Deke trase brusc cearceaful de pe el şi se ridică. Laney păli cînd îi văzu statura impunătoare. Deke se îndreptă spre uşa dulapului, iar ea scoase încă un strigăt disperat. Îşi acoperi gura cu o mînă, ca să nu se audă încă o exclamaţie de disperare cînd văzu pe cearceaf cîteva pete ruginii. Ridică încet capul şi, cînd îl privi, Deke păru cu adevărat stînjenit.

– Nu ştiam că eşti virgină. Ridică ambele braţe în semn de confirmare a celor spuse, fără să-şi dea seama de goliciunea lui îndrăzneaţă. Cum puteam să ştiu înainte de a fi prea tîrziu,

Laney?

Ea îşi retrase mîna de pe buzele care deveniseră dintr-o dată palide.

– C-cum de-mi ştii numele?

Deke clătină din cap derutat, iar Laney interpretă gestul lui ca pe un semn de uimire şi poate puţină tristeţe. Se duse spre dulap, scoase de acolo un halat alb de baie şi revêni lîngă pat. Îi dădu halatul. Văzînd că ea nu schiţează nici un gest pentru a-l lua, îl lăsă pe pat şi se întoarse cu spatele.

– Mi-ai spus în lift cum te cheamă. Nu ţii minte că ai mers în lift cu mine?

Laney se îmbrăcă în sfîrşit cu halatul şi se uită la el cum scotoceşte într-un sertar şi scoate de acolo o pereche de pantaloni de pijama. Îi trase pe el, dar nu avea deloc aerul unui bărbat obişnuit cu un astfel de veşmînt nocturn. Se întoarse cu faţa spre ea şi o întrebă:

– Ţii minte cînd te-ai urcat în lift?

Laney îşi duse mîna la frunte şi începu să se maseze, încercînd parcă să-şi amintească. Orice.

Da. Cu o seară înainte fusese în vizită la Sally şi Jeff. Se distraseră de minune. Făcuseră turul New York-ului. Luaseră masa la un local elegant, apoi se duseseră la un bar după desert; se numea *Ciocanul de catifea.* Băuse un pahar? Două? Apoi... ? Da. Îşi luaseră la revedere la uşa lor, ea o îmbrăţişase pe Sally şi îi strînsese mîna lui Jeff; apoi... Nimic.

– Spuneai că ai fost la cineva care locuieşte în această clădire, îi aminti străinul după ce-i dăduse timp să-şi refacă într-un tot fragmentele de memorie. Am urcat în lift cu tine. A fost o întrerupere de curent. Am rămas în cabină cîteva minute. Nu a durat mult, dar tu te-ai pierdut şi nu te puteam lăsa în starea aceea să ieşi pe stradă. Te-am adus aici. Ţi-am oferit un coniac. Te-am ţinut în braţe fiindcă ai plîns. Tu...

– Asta nu e o explicaţie pentru faptul că mă trezesc în patul tău, violată!

– Violată! repetă el rîzînd nervos.

– Da, violată. Nu m-aş fi culcat cu tine de bunăvoie.

Laney îl privea cum caută să se stăpînească. Părea încordat, mînios şi nelămurit. Îşi trecu degetele prin părul grizonat, excelent tuns, care se potrivea uimitor cu tenul măsliniu şi ochii verzi.

– Ştii că suferi de claustrofobie exacerbată? o întrebă în cele din urmă.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ştiam că nu-ţi vei aminti succesiunea evenimentelor de aseară fiindcă erai foarte agitată.

Expresia feţei i se mai destinse, iar Laney nu-şi dădea seama ce o înspăimîntă mai mult: temperamentul lui exploziv sau delicateţea lui. Realiză că poate să se supună amîndurora.

– Cît despre cealaltă ácuzaţie – adăugă el blînd, privind petele de pe cearceaf – te asigur că nu ţi-am făcut nimic din ce nu ţi-a făcut plăcere. Ea începu să scîncească. Aş dori să stăm de vorbă despre asta. Liniştiţi. La o cafea. Se îndreptă spre o uşă laterală şi o deschise. Aici este baia. Poate că vrei să faci un duş. Îţi aduc hainele sau, dacă vrei, poţi să rămîi în halat. O să fac o cafea şi apoi vom sta liniştiţi de vorbă, ca să pu-

nem laolaltă toate piesele jocului care-ţi lipsesc. Bine?

Nu era deloc bine, dar Laney dădu din cap docilă. Deke o lăsă singură cîteva clipe, apoi veni şi-i aduse hainele şifonate, pantofii şi geanta. Nu mai spuse nimic, ieşi din dormitor şi închise uşa.

Laney nu pierdu nici un moment. Sări ca arsă din pat şi se duse în baie. Dădu drumul la duş, dar nu stătu sub jetul fierbinte. Voia doar să lase impresia că face duş. Cît despre curăţenia fizică şi psihică, preferă să se spele la chiuvetă.

Doamne! Ce făcuse? O săptămînă la New York şi se îmbătase într-un bar numit Ciocanul de Cafea, apoi se culcase – se culcase! – cu un ilustru necunoscut. Încă nu putea realiza enormitatea acţiunii ei.

Îi tremurau mîinile cînd se îmbrăcă. Repede îşi puse chiloţii şi înghesui restul lenjeriei de corp în geantă.

Cine era el? Nici nu voia să ştie. Nu va şti niciodată.

Deschise uşa cu precauţie şi se uită pe furiş. La radio se anunţa starea vremii. Va fi timp frumos şi propice pentru a fugi din acest oraş, îşi zise în timp ce se grăbi să ajungă la uşă. Prin uşa bucătăriei îl văzu stînd cu spatele, trebăluind. Nu părea nicidecum supărat. Într-adevăr, avea alura bărbatului infatuat şi satisfăcut, care silise o femeie să-i încerce patul, apoi să-i folosească duşul. Se părea că astfel de scene matinale nu erau nici rare şi nici necunoscute pentru unul ca el.

„Adio, domnule Necunoscut", spuse ea în gînd pe cînd deschise uşa apartamentului şi se strecură afară. Alergă în vîrful picioarelor pînă la lift şi apăsă butonul de coborîre. Dură prea mult pînă ce cubul metalic ajunse la etajul al douăzeci şi doilea; şi mai mult i se păru că durează parcursul descendent al cabinei pînă la parter. Oare îi va remarca absenţa? Va telefona oare portarului ca să o împiedice să plece?

Laney trecu absorbită pe lîngă cabina portarului care-i ură bună dimineaţa vesel. Practic o luă

la fugă parcurgînd două străzi pînă ce zări un taxi. Dacă nu va pierde prea mult timp, va avea ocazia să ajungă repede la hotel, să-şi facă bagajele şi să se îndrepte urgent spre aeroportul *La Guardia* ca să prindă avionul spre casă.

În taxi îşi sprijini capul pe spătarul banchetei. Se simţea foarte slăbită, cum nu se mai simţise vreodată pînă atunci. O durea tot corpul şi avea senzaţii de usturime într-o zonă pe care prefera pentru moment să o ignore.

Cum i se putuse întîmpla asta fără ca să-şi dea seama măcar? Închise ochii şi alungă curiozitatea. Aceasta persista să-i întunece mintea. Probabil că bărbatul s-a purtat furmos, fiindcă nu-şi amintea să fi simţit vreo durere. Cum o convinsese el pe ea, Laney McLeod, să facă dragoste împreună?

„Of, Doamne!" îşi zise şi îşi acoperi obrajii cu amîndouă mîinile. Nu mai ştia dacă regretă că nu-şi poate aminti actul sau că va plăti scump această escapadă.

Cine era el? Poate că era însurat. Poate că

suferea de o boală venerică. Poate că era un pervers sexual.

Rîse de ea însăşi. Multe femei ar fi considerat-o norocoasă. Cel puţin era mulţumită că nu va avea parte de oroarea finală. Faptul că nu putea rămîne însărcinată constituise un scut de apărare împotriva oricărei relaţii cu un bărbat; era un motiv destul de pertinent pentru a nu se implica într-o legătură mai serioasă cu nimeni. Aproape că se bucura de sterilitatea ei. Totuşi, dacă o nenorocire o va face să tragă consecinţe ireparabile după calamitatea din noaptea trecută, măcar ştia că nu poate rămîne însărcinată.

Capitolul 2

– Sînteţi însărcinată, doamnă McLeod.

Laney îl privi stupefiată pe doctor, iar după câteva minute izbucni în rîs.

– Dar aşa ceva e imposibil.

El îi surîse cu un aer părintesc.

– Oh, dar e foarte posibil. Aş spune chiar că sînteţi în zece săptămîni. Nu aţi bănuit nimic?

Laney dădu negativ din cap, apoi îi spuse impacientată:

– Nu înţelegeţi. E imposibil. Sînt sterilă. Am avut o operaţie de apendicită la treisprezece ani. La cîteva săptămîni după aceea am făcut o infecţie. Medicul ne-a spus mie şi mamei că nu voi putea să am copii niciodată.

Doctorul zîmbi şi ridică din umeri:

– S-a înşelat!

– Dar am venit la dumneavoastră pentru un microb digestiv, spuse ea contrariată.

– Afecţiunea dumneavoastră digestivă a existat cu mult timp înainte de descoperirea virusilor. Se numeşte greaţă matinală.

Laney îl privea complet imobilă. Cînd vorbi cuvintele de-abia i se auziră:

– Vorbiţi serios, nu-i aşa? Voi avea un copil?

Doctorul văzu că pălise şi îi spuse pe un ton mult mai blînd:

– Nu vă bucuraţi, doamnă McLeod?

Să se bucure? Să fie fericită pentru că păcatele o ajungeau din urmă? Fericită pentru că urma să plătească tot restul vieţii pentru o singură greşeală? Fericită pentru că pentru greşeala ei va

plăti un copil nevinovat?

– Nu sînt căsătorită, izbucni ea. Se ridică şi merse la fereastră. Biroul doctorului era la parterul clădirii complexului medical. Oamenii mergeau grăbiţi pe trotuare. Un camion trecu în viteză pe lumina galbenă a semaforului. O doamnă într-o maşină luxoasă se chinuia să-l facă pe cîinele ei să stea pe bancheta din spate. Adolescenţi treceau ţinîndu-se de mînă sau de mijloc.

Normalitate. Dar nimic nu era normal. Ea rămăsese însărcinată cu un bărbat al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea.

– Tatăl este... începu el, dar se opri.

– De negăsit.

Eşti foarte frumoasă, Laney.

Doctorul duse mîna la gură şi tuşi uşor.

Laney se simţi ca o caraghioasă. Parcă îi citea gîndurile doctorului. Era o femeie destul de matură ca să mai poată fi păcălită. Nu luase niciodată pilule anticoncepţionale fiindcă avusese impresia greşită că nu poate avea copii. Mai ales că nu existase nici un bărbat pînă la...

– Dacă vă hotărîţi în cîteva zile – zise medicul pe un ton conciliant – putem pune capăt sarcinii. Dar să ştiţi că nu mai aveţi mult timp la dispoziţie.

– Un avort. Numai ideea o făcea să se cutremure. Nu, nu cred că e cazul.

Nu-mi vine să cred că o femeie atît de frumoasă şi de deosebită ca tine a ajuns ca din senin în braţele mele.

– Să ştiţi că în zilele noastre nu mai e chiar atît de chinuitor. Avem...

– Nu, zise Laney răsucindu-se pe loc, plecînd de la fereastră şi luîndu-şi în grabă poşeta de pe scaun. Nu aş putea face una ca asta. Vă mulţumesc, domnule doctor, îi spuse în grabă, dorindu-şi să fie singură şi să se poată gîndi.

– Voi telefona la farmacie pentru o reţetă. Vă dau nişte pastile pentru greaţa de dimineaţă şi vitamine cu fier. Aveţi o uşoară anemie.

– Vă mulţumesc. Aproape că uitase pentru ce venise la cabinet – serile şi dimineţile avea stări de ameţeală combinate cu o lipsă de energie în

[illegible] zilei. Nici nu-i trecuse prin minte că putea fi [illegible]. Cu ani în urmă acceptase realitatea că nu va avea niciodată o familie.

– Vă rog să vă înregistraţi în carnetul de consultaţii al secretarei mele cînd plecaţi. E prima dumneavoastră sarcină şi vreau să vă consult o dată pe lună. Medicul veni spre ea şi-i luă mîna. Dacă vă pot ajuta cu ceva... Oferta rămase nerostită.

– Vă mulţumesc, zise ea, dar dădu din cap negativ.

După ce stabili următoarea consultaţie la secretară şi primi felicitările călduroase ale acesteia, plecă.

Era ora de vîrf în Sunnyvale, dar în orăşel acest interval nu dura decît maximum un sfert de oră în fiecare zi lucrătoare. Era o comunitate destul de zgomotoasă înconjurată de sute de mile de

terenuri bogate, cu ferme. Laney se urcă în mașina ei cumpărată la mîna a doua și porni pe strada principală. Orașul se mîndrea cu cîteva din lanțurile cele mai celebre de localuri fast-food, dar mai avea și cafenele cum era, de exemplu, *Ozark Cafe,* unde se servea mazăre proaspătă și pîine din făină de porumb, ba chiar o delicioasă budincă din banane, preparată la comandă. Era, desigur, magazinul general *J.C.Penney,* dar cele mai multe complexe din piața centrală erau ale producătorilor locali. Toată lumea știa cu ce se ocupă vecinul de alături.

Toată lumea știa că noua educatoare de la grădiniță este necăsătorită. În cîteva săptămîni toată lumea va afla că e însărcinată.

Laney opri mașina pe care o închiriase pe aleea pietruită din fața casei și își rezemă fruntea pe volan.

„Ce voi face?" își zise angoasată.

Mîngîie-mă.

„Îmi voi pierde slujba. Apoi ce va mai fi?"

Doamne, Laney. Acolo, iubito. Să nu-ți fie

teamă să mă atingi.

Închise ochii și încercă să alunge cuvintele din memorie.

„Aș putea să le spun că am fost măritată și că am rămas fără soț."

Ai sîni perfecți. Știai? Formă și mărime perfecte. Laney, Laney.

– Termină! strigă ea adresîndu-se plafonului mașinii. Începuse să gîfîie. Pe buza superioară i se adunaseră broboane de transpirație. Își acoperi sînii cu ambele mîini, ca să nu mai simtă mîngîierile acelea, ca să nu mai perceapă sărutările fierbinți pe sfîrcuri. Termină, termină, te rog, gemu ea.

Aceste străfulgerări de memorie o urmăriseră încă din dimineața cînd plecase din apartamentul lui. Erau ca niște vînători iscusiți care simțeau că prada are o slăbiciune ascunsă. Se apropiau de ea încolțind-o pentru a o ucide; reveneau foarte frecvent de la o vreme. Stăteau undeva la periferia minții, apoi scoteau capul din ascunziș, fără să se mai teamă că sînt simțiți. Ea nu le dădea

atenţie. Nu voia să-şi mai amintească. Doamne, nu mai voia.

Deschise portiera şi se îndreptă spre uşă. Casa era veche, mică şi originală, dar ei îi plăcea. Din hol se intra într-o sufragerie luminoasă, cu ferestre mari. Pe peretele din faţă se găsea şemineul din cărămidă. Dincolo de o nişă care servea drept loc pentru luat masa se afla o bucătărioară. În partea opusă a casei erau două dormitoare şi o baie între ele.

Laney închiriase casa de cum o văzuse prima dată şi primise acceptul proprietăresei să facă orice modificări, în limita rezonabilului. Primul lucru pe care-l făcuse a fost lustruirea podelelor cu ceară, fiindcă lemnul era destul de deteriorat de vreme. Zugrăvise pereţii în culori deschise şi vesele şi cumpărase mobilă la un preţ rezonabil şi de bun-gust. Singura cameră care mai avea nevoie de atenţie era cel de-al doilea dormitor. Poate că se va ocupa de el în weekend-ul acesta. Mai întîi, însă, va trebui să-l întrebe pe doctor. Inhalarea vaporilor de vopsea i-ar putea dăuna

copilului.

Puse geanta pe masa din hol. Copilul. Se gîndise la el deja. Copilul *ei*. Cineva pe care să-l iubească. Un copil care să o iubească.

Îi veni să plîngă şi să rîdă în acelaşi timp. Îşi *dorea* acest copil. Viaţa nu îi va mai fi goală. Va mai avea pe cineva alături. Poate va reuşi să convingă conducerea şcolii să o păstreze în post. Dacă nu va fi posibil, se va muta în alt loc. Nimic nu va sta în calea fericirii ei. Va avea acest copil!

– Este, într-adevăr o surpriză – tuşi – da, chiar o surpriză, domnişoară McLeod.

– Doamnă McLeod, îl corectă Laney pe domnul Harper.

Solicitase o întrevedere cu directorul şi cu administratorul şcolii a doua zi după ce aflase vestea cea mare. Era mai bine să primească botezul focului acum şi să scape mai repede. Era aproape

în trei luni. În curînd avea să se vadă sarcina.

– După cum v-am spus, sînt măritată, dar despărţită legal de soţul meu. Am preferat să folosesc numele de domnişoară după ce am divorţat.

Directorul îl privi pe administrator. Acesta nu spuse nimic. Directorul îşi şterse fruntea de sudoare. El o angajase pe Laney McLeod şi se temea că angajaţii vor da vina pe el pentru această încurcătură.

– Şi acum spuneţi că sînteţi... că veţi avea un copil?

Laney îşi umezi buzele. Acum venea partea mai delicată. Cum să-i convingă că se culcase cu un soţ de care se despărţise?

– Da. Am... a fost o... încercam să ne împăcăm, spuse cu un surîs nevinovat. Nu a mers, dar am rămas însărcinată în urma acelui weekend.

Acum administratorul începu să transpire şi el. Îşi drese glasul stînjenit:

– Cred că înţelegem, spuse el scurt. Îl privi pe director şi văzu că acesta dădea afirmativ din cap, în semn că îl aprobă întru totul. Şi ce doreaţi

să discutaţi cu noi?

– Vreau să continui să lucrez, zise ea cu convingere. E bine să mergi înainte cu încredere. Copilul se va naşte în martie. Exact atunci va fi vacanţa de primăvară. Pînă atunci veţi avea timp să-mi găsiţi o suplinitoare pentru ultimele opt săptămîni de şcoală.

Domnul Harper nu spuse nimic. Nu putea lua o hotărîre pînă ce administratorul nu lua o hotărîre.

Administratorul o privi pe Laney cu un aer intimidant.

– E o situaţie ciudată. O educatoare de grădiniţă, necăsătorită, care este...

– Însărcinată, îl ajută Laney. Da, nici eu nu am anticipat aşa ceva, dar s-a întîmplat. Vreau să rămîn la dumneavoastră. Trimestrul şcolar de-abia a început, dar am planuri măreţe cu elevii mei. Îi iubesc şi ei simt asta. Cred că mă plac şi ei. Am recomandări excelente de la postul din Tulsa. Acolo aş putea oricînd găsi de lucru. Laney se îndoia de asta, dar încercă să pară convingă-

toare. Dacă mă concediaţi, va trebui să găsiţi o educatoare foarte repede. Poate că nu va fi destul de calificată, dacă nu a mai lucrat. Şi, chiar dacă aţi găsi pe cineva competent, în acest răstimp programa şcolară nu ar fi parcursă. Laney trase aer în piept. Ştiu că vă propun ceva neortodox. Vă înţeleg punctul de vedere, dar eu sînt educatoare calificată. Acest lucru ar trebui luat prímul în consideraţie.

După cum stăteau lucrurile, aşa şi era. Laney îi lăsă singuri şi peste zece minute veniră în cabinetul ei şi o găsiră lipind postere cu naveta spaţială pe panoul didactic. Zîmbeau cordial.

– Desigur că puteţi rămîne, domnişoară... doamnă McLeod, zise domnul Harper strîngîndu-i mîna amical. Dacă ne va întreba cineva, vom spune exact ce ne-aţi spus dumneavoastră. Că sînteţi despărţită momentan de soţul dumneavoastră.

Laney se pregătea să le atragă atenţia în privinţa cuvîntului „momentan", dar crezu că era mai bine să nu o facă. Ajunsese într-un moment avan-

tajos. Dacă ei mai sperau să apară soţul inexistent, asta era problema lor.

Zilele deveneau tot mai scurte. Pînă ce reuşea să-şi spele vasele în bucătărie şi se ducea în sufragerie să facă focul, afară se întuneca deja. Cei doi stejari din faţa casei se legănau în bătaia vîntului rece. Meteorologii anunţaseră că temperatura va scădea sub zero a doua zi dimineaţă.

Laney se aşeză pe canapea şi-şi sprijini picioarele pe perna de la capătul opus. Se simţea bine în această poziţie. La grădiniţă stătea toată ziua în picioare. Acum surîdea şi-şi mîngîia pîntecul rotunjor. Copiii erau nelămuriţi în privinţa bebeluşului ei. Tot timpul o rugau să-i lase să-l atingă. În anumite zile, pînă să ajungă acasă, era palpată de treizeci de perechi de mînuţe lipicioase şi umede. Dar ei îi făcea plăcere. Îşi iubea copilul.

Avea multe de făcut. Primise o notă de la doctorul Taylor prin care era anunţată că factura de plată era achitată în întregime. Probabil că se făcuse o greşeală, dar avea de gînd să o remedieze. Laney îi mai datora trei sute de dolari. Nu avea chef de scrisori în această seară. Îl va suna mîine. Se simţea bine fără să facă o mişcare.

Suspină mulţumită de sine şi întoarse ochii somnoroşi către focul din cămin. Îşi ţinu răsuflarea o clipă. Ceva din razele calde venite din vatră i se părea cunoscut. Lumina era aurie, difuză, mîngîietoare. Inima începu să-i bată cu putere şi închise ochii, dar imaginea îi era foarte clară sub pelicula subţire a pleoapelor.

Acum îşi aminti totul. Ca un bulgăre enorm de zăpadă, totul îi reveni în memorie foarte clar.

Îşi aminti cum se urcase în lift şi cum el i se alăturase două etaje mai jos. Imaginea retrospectivă a întreruperii curentului îi reveni mai înspăimîntătoare decît fusese în realitate şi se trezi scîncind. Vocea lui blîndă ajunse la urechile ei ca printr-un tunel al groazei. Îi simţi mîinile ajutînd-o

să-şi scoată jacheta *deux-pièce*-ului pe care nu-l mai îmbrăcase de atunci. Îşi aminti cum nasturii păreau că se desfac din cusături la atingerea degetelor lui experimentate.

Chipul lui deveni clar cînd se reaprinse lumina. Era foarte atrăgător şi tot retrospectiv îi vedea acum ochii plini de bunătate şi vrajă. Poate că s-ar fi culcat cu un străin, dar nu-şi putea face o scuză din înfăţişarea lui.

Se revăzu dusă în braţe pe culoar, recunoscu încăperea în cele mai mici detalii. Era zugrăvită în nuanţe de bej şi cafeniu, cu canapeaua de culoarea mandarinei, aflată ca o insulă a plăcerilor, chiar în mijlocul camerei. Se revăzu pe sine cufundîndu-se în pernele incredibil de moi, cu părul împrăştiat pe braţul canapelei, cu ochii umezi, cu sînii încătuşaţi de mătasea bluzei pe care o purta.

Simţea din nou gustul coniacului. Simţea chiar gustul buzelor lui, calde şi pricepute, contopindu-se cu ale ei. Mirosea a colonie bărbătească, era ceva citric şi aroma dădea senzaţia de curăţenie

şi bărbăţie. Ca prin vis mîinile lui erau calde, moi; explorau şi excitau. Se revăzu lăsîndu-se docilă condusă în dormitor, îi văzu ochii devorînd-o atunci cînd rămăsese în faţa lui aproape goală. Nu era nici modestă şi nici ruşinată de trupul ei, aşa cum fusese educată. Dorea ca el să o privească şi să o vadă frumoasă.

Luminile se stinseră din nou, iar ea întinse mîna după el, de teamă să nu fie lăsată singură. El era acolo. Venise mai aproape de ea; era o prezenţă puternică, învăluitoare, protectoare. Se lungise pe pat alături de ea, o strînsese în braţe şi-i şoptise cuvinte plăcute. O sărutase pînă ce rămăseseră amîndoi fără răsuflare. Gîtul şi pieptul îi fuseseră îmbăiate de sărutări fierbinţi.

Cu gesturi timide îi coborîse bretelele sutienului, iar cînd văzu că nu întîmpină nici un protest, îi desfăcuse încuietoarea. După ce dezlipise materialul dantelat de pe pielea ei mătăsoasă îi dezmierdase sînii cu degetele. Îşi făcuse palma căuş pe abdomenul ei şi cu degetul mare trasa linii circulare în jurul buricului ei, apoi coborîse pînă la

marginea chilotului minuscul. Cu două degete se juca ostentativ cu elasticul dantelat.

– Da, spuse ea expirînd.

Mîna lui se strecură dincolo de linia chilotului şi ajunse pe culmea împăduritǎ care-i proteja feminitatea. *Doamne, eşti fermecătoare.* Vocea lui se auzi ca prin vis. Ea ridicase uşor şoldurile ca să-l ajute să-i scoată chilotul. Cîteva momente rămăsese nemişcat lîngă ea şi inimile pulsau la unison. Apoi se ridicase din pat şi îşi scosese hainele. Cînd revenise lîngă ea o auzise gemînd de plăcerea animalică a atingerii celor două trupuri. Era excitată.

– Aprinde lumina, îi şoptise ea.

– Tot îţi mai este teamă?

– Nu. Vreau să te văd. Vrau să văd cum sîntem împreună.

Cuvintele ei îl delectaseră. Veioza îi scălda într-o lumină magică şi totul părea minunat. Corpul ei desăvîrşit alături de al lui. Era frumos, musculos şi pielea îi strălucea. Avea tenul măsliniu şi părul grizonat. Ca un copil curios, ea îl mîngîie pe piept,

pe umeri şi pe braţe.

– Îmi place corpul tău, murmurase ea vrăjită.

– Chiar aşa? Îi luase mîna şi o ridicase spre buze, apoi începuse să-i lingă vîrfurile degetelor. Ea gemuse de plăcerea care îi străfulgerase corpul la fiecare mişcare a limbii lui pe pielea sensibilizată.

Mîinile lui îi acoperiseră cu mîngîieri tot corpul. Îi trasaseră linii concentrice în jurul sînilor, frămîntîndu-i blînd. Cu palmele extinse îi atinsese uşor sfîrcurile, apoi cu degetul mare le dezmierdase pînă ce ea începuse să se arcuiască sub mîngîierile aţîţătoare...

– Oh, Deke.

Laney deschise brusc ochii. Îi spusese pe nume. Deke. Pînă acum nu-şi permisese să-şi amintească numele lui. Deke. De ce nu putea dispreţui acest nume? De ce nu-l simţea usturător, trădător şi înşelător pe limbă?

Giffia, de parcă ar fi alergat o milă. Nu mai dorea să-şi amintească, dar visul fusese prea desfătător pentru a rămîne neterminat. Închise iar

ochii...

– Oh, Deke.

– Sînii tăi sînt extraordinari. Ştiai? Formă şi mărime perfecte. Laney, Laney.

În clipa următoare gura lui era peste buzele ei, lipită, posesivă şi blîndă în acelaşi timp. O săruta cu pasiune, cu tandreţe şi adoraţie. Îi întărîta sfîrcurile cu vîrful limbii, jucîndu-se cu ele într-o agonie continuă pînă ce o făcu să-şi dea seama de valurile de extaz pe care i le produsese.

– Pielea ta are un gust proaspăt. Buzele i se încleştară pe unul din sfîrcuri şi supseră din el incendiindu-i toată fiinţa.

O aşeză pe spate şi veni deasupra ei. Îi depărtă coapsele şi bărbăţia lui o avertiză că îşi cere drepturile. Nu îi era teamă de el. Era mistuită de dorinţă.

– Nu-mi vine să cred că o femeie atît de frumoasă ca tine a venit ca prin vis în braţele mele. O sărută îndelung pe linia gîtului, iar ea se întinse, lăsîndu-l să-şi continue dezmierdările. Coapsele ei se atinseră din nou de penisul excitat şi îl cu-

prinseră între ele cu mişcări feline. Geamătul lui înfundat îi vibră pînă la inimă. O sărută înfocat, acaparator. Limba lui se cufundă adînc între buzele ei.

Laney simţi cum trupul i se deschide. Precum petalele unei flori care e pe punctul de a se desface, întreg corpul ei îi netezea accesul. El simţi asta. Cu o mînă îi mîngîie coapsa şi apoi urcă pînă ce îi cuprinse feminitatea umedă şi se strecură înăuntru. O mîngîie cu vîrfurile degetelor, iar ea îi rosti numele şi îşi înlănţui braţele în jurul mijlocului său. Urgenţa dorinţei era de nestăvilit.

El ajunse în acea intimitate pregătită şi degetele deschideau drumul provocator, devorator, dar blînd. Foarte blînd.

Îi şoptea cuvinte tandre la ureche, ca un văl de mătase care-i mîngîia pielea incendiată. Cuvintele erau dulci, senzuale, sugestive şi aţiţătoare; atît de îndrăzneţe, încît păreau jenante, dar şi provocatoare.

– Eşti sigură, Laney? Există vreun motiv pentru care ar trebui să mă opresc?

Laney îşi lăsa capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă pe pernă.

– Nu. Ia-mă acum, Deke. Iubeşte-mă.

Ascultîndu-i îndemnul, el o pătrunse încet. Presiunea era minimă, reţinută, ca şi cînd şi-ar fi dorit să prelungească plăcerea intensă şi să o posede la nesfîrşit.

Chiar în acel moment luă contact cu bariera virginităţii ei şi îngheţă. Aşteptă cîteva secunde. Apoi ridică uşor capul şi o privi, aşteptînd ca ea să deschidă ochii. Lancey îi citi pe chip expresia pasiunii profunde, o uşoară acuzare, multă înţelegere şi regret.

– De ce nu mi-ai spus, Laney?

Ea îl cuprinsese cu amîndouă braţele pe după gît şi îşi arcuise trupul cerîndu-l în adîncimile ei.

– Vreau să facem dragoste. Te rog, Deke.

– Dar...

– Deke, strigă ea şi ridică pulpele în jurul coapselor lui.

Laney îl auzi murmurînd ceva ce suna a regret, dar în acel moment nu se mai putea abţine.

Nici o putere de pe pămînt nu l-ar fi putut împiedica să o pătrundă. Apăsînd încet, dar ireversibil, făcu un efort şi ajunse în întregime în fintîna fierbinte.

– Oh, Doamne, strigă el extaziat şi îngrijorat în acelaşi timp. Te doare, Laney? Te-am făcut să suferi?

– Nu, rosti ea printre lacrimi de fericire. Nu.

– Eşti atît de bună şi mă simt atît de bine în tine, şopti el cu buzele lipite de gîtul ei. Spune-mi dacă te doare.

Nu o făcuse să sufere. Nici prima dată, nici după aceea, cînd refuzase să continue de teamă să nu-i facă vreun rău. Ea îl implorase, iar cînd văzu că el refuză cu încăpăţînare, făcu în aşa fel, încît să nu-i reziste. Făcură dragoste din nou şi din nou, iar de fiecare dată se simţeau mai bine ca pînă atunci, fiecare pulsaţie fiind mai delectabilă decît cea dinainte. De fiecare dată reuşi să o facă să simtă că e femeie, apoi o ţinuse împăcat în braţele sale puternice.

Acum Laney deschise ochii şi scoase un sus-

pin dureros.

– Dumnezeule!

Îşi amintea totul, fiecare gest îndrăzneţ pe care-l făcuse, fiecare cuvînt provocator pe care i-l spusese, lucruri de care nu se credea vreodată capabilă. Cuvintele pe care le rostise el cînd îi adorase trupul, cînd o invitase în poziţii diferite, corpurile lor contopite, totul se revărsa acum ca o maree a amintirilor. Îşi acoperi ochii cu mîinile, încercînd să izgonească imaginile erotice care-i fulgerau prin minte, asemeni scenelor dintr-un film. Simţea că arde şi trupul începu să-i tremure violent; nu mai putea rămîne pe loc.

Se duse în baie şi dădu drumul la apă rece, apoi îşi cufundă mîinile sub jetul răcoritor şi se spălă pe faţă de mai multe ori pînă ce se învioră. Cînd privi în oglindă, chipul reflectat era acelaşi pe care-l ştia de ani de zile, dar ştia că după acea noapte nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Acum îşi dădea seama de ce toţi oamenii sînt atît de preocupaţi de sex. Acum ştia despre ce anume se glumea în cancelaria profesorilor.

– Oh, biata de tine, spuseseră toţi cînd Laney le dăduse vestea.

– Vrei să spui că ticălosul te-a lăsat însărcinată chiar înainte de a vă despărţi?

Laney se întorsese cu spatele ca să-şi toarne puţină cafea.

– Nu este chiar atît de rău. Sincer. Mereu mi-am dorit un copil. Ei parcă nici nu auzeau ce spune.

– Ca orice bărbat.

– Da. Face orice şi promite multe doar ca să te aducă în pat lîngă el şi a doua zi totul s-a terminat. Cuvintele acestea erau ale unei femei care divorţase, dar care îşi căuta cu ardoare un nou partener. Zîmbise cu impertinenţă şi se întinsese pe scaunul cu spătar de vinilin. Totuşi, e bine cît ţine, nu-i aşa? Toţi rîseseră. Laney se forţase să zîmbească.

Acum trebuia să recunoască: da, fusese bine cît timp ţinuse. Foarte bine chiar. Fusese cea mai plăcută întîmplare din viaţa ei. Nu crezuse niciodată că putea să fie aşa. Nu va mai fi aşa nici-

odată. Nu-i era ruşine de cele petrecute, fiindcă din acea noapte se născuse copilul ei. Îşi puse amîndouă mîinile pe pîntec şi se mîngîie încet.

– Te voi iubi atît de mult.

Acum realiză că nici măcar nu-i ştia numele de familie al lui Deke. Nu va şti niciodată că are un copil şi cu atît mai bine. Oricum, nu i-ar fi păsat. Probabil că uitase deja de noaptea cu pricina. Un bărbat cu înfăţişarea lui, care locuia într-un apartament luxos, nu putea trăi fără femei. Oricum, nu exista nici o garanţie că nu era însurat.

Laney păli la acest gînd, dar, raţionînd mai bine, înţelese că nu putea fi însurat. Nu aşa arăta dormitorul unui cuplu. Apartamentul avea aerul burlăciei; nu exista nici o urmă de mînă de femeie. Nu, era imposibil să fie însurat.

A doua zi dimineaţă fusese nedreaptă cu el. El profitase de starea ei precară. De asta nu se putea îndoi nimeni, dar tot el îi spusese adevărul. Nu făcuse nimic din ce ea nu ar fi dorit să facă. Ea se agăţase de el, implorîndu-l să facă dragoste cu ea.

De ce se purtase astfel cu el? Fusese el chiar atît de seducător sau ea dorise să fie ţinută în braţe? Oricine ar fi procedat la fel. Şi aici exista o îndoială. Se spune că, pînă şi în stare de hipnoză, cineva nu poate fi silit să facă un gest pe care subconştientul refuză să-l facă.

Deci, prin deducţie şi raţionament, iată adevărul: ea dorise să facă dragoste cu acel bărbat şi folosise drept scuză isteria şi beţia din acele momente.

Asta nu avea relevanţă pentru nici unul din ei, îşi zise Laney. Un transfer biologic. Atîta tot. O modalitate de a avea un copil pe care nu sperai vreodată să-l ai.

Pentru acest motiv nu trebuia să regrete, dar nici nu trebuia să se condamne. Se va gîndi la copil ca la un cadou. Îl va accepta şi va uita de preambul.

Dar nu putea.

Mîngîie-mă.

Degetele ei trecuseră pe pieptul lui cu peri fini. Ajunseseră pe linia care-i despărţea muşchii ab-

dominali, încordaţi.

Mîngîie-mă. Oh, Doamne, Laney.

Era musculos, cald, viril, gata să explodeze de sămînţa vieţii.

Aşa, iubito, aşa. Să nu-ţi fie teamă să mă mîngîi. Mîngîie-mă, mîngîie-mă, mîngîie-mă.

– Vreau să-l mîngîi şi eu.

– Şi eu vreau.

– Se mişcă!

– Ba nu.

– Ba da. Se mişcă, domnişoară McLeod?

Cu răbdare, Laney îndepărtă mînuţele curioase.

– Da, se mişcă şi cred că îi ajung mîngîierile pe ziua de azi.

Aproape zece copii se înghesuiau în jurul ei, protestînd şi văicărindu-se.

– Mai ales – spuse ea pe un ton autoritar – că

pauza s-a terminat şi trebuie să intrăm în clasă. Ţineţi minte că după masa de prînz mergem cu toţii să aranjăm ciorapii pentru Moş Crăciun.

– Nu e drept. Eu nu am mîngîiat bebeluşul, se plîngea un băieţel în timp ce Laney îi încolona pe ceilalţi în două şiruri relativ drepte.

– Mîine, poate, spuse distrată, numărîndu-i.

– Şi eu vreau să mîngîi bebeluşul.

Laney îngheţă. Nu ştia cum, dar recunoscuse glasul. Trecuseră mai bine de şase luni din acea noapte la New York, dar ştiu imediat cine se afla în spatele ei şi o surprinse nepregătită.

Cînd se întoarse cu faţa spre el văzu că zîmbeşte la o distanţă de numai cîţiva centimetri de ea; părea atît de straniu în mijlocul curţii grădiniţei. Purta un palton scump, elegant, dintr-o lînă verzuie care se potrivea excelent cu tenul. Avea gulerul ridicat şi chipul perfect îi era parcă încadrat. Emana bărbăţie, putere şi siguranţă de sine. Vîntul îi zburlise puţin părul grizonat, dîndu-i înfăţişarea unui cuceritor irezistibil.

– Eşti foarte frumoasă, iubito, zise el.

Pe cînd Laney rămase imobilă ca un manechin, el făcu un pas spre ea, îi luă obrajii roşii în palme şi o sărută.

Capitolul 3

Sărutarea lui era fierbinte, castă şi nespus de tandră. Cînd se retrase, Laney recunoscu în ochii lui acea licărire şi mulţumire că o vede atît de surprinsă. Copiii parcă se zăpăciseră, rîdeau, chicoteau bucuroşi că domnişoara McLeod fusese sărutată sub ochii lor.

Cînd în sfîrşit îşi dezlipi palmele de pe obrajii ei, Laney făcu un pas înapoi şi spuse:

– Ce drept ai să...

– Ei, văd că aţi găsit-o, se auzi glasul domnului Harper care se apropia de cei doi, zîmbitor şi puţin stînjenit. Aţi găsit-o exact unde v-am spus că este, nu-i aşa, domnule Sargent?

Sargent. Deke Sargent.

– Da, am găsit-o.

Deşi îi răspunsese directorului, Deke nu-şi dezlipea ochii flămînzi de pe Laney. Ea se desprinse de privirea provocatoare şi îi zise domnului Harper:

– Pentru ce mă căuta domnul Sargent?

Putea oare să facă abstracţie de prezenţa lui? Putea să se prefacă a nu-l recunoaşte sau a nu-l ţine minte? Merita să încerce.

– Uşor, Laney, şopti el surprins.

– Păi... păi, cu siguranţă că vă caută, se bîlbîi domnul Harper. Soţul dumneavoastră a venit în biroul meu şi mi-a spus că v-aţi împăcat. Sîntem foarte bucuroşi să auzim asta. Chiar la timpul potrivit, de Crăciun! adăugă el rîzînd şi-şi împreună mîinile în faţă, privindu-i cu admiraţie.

– Acela e soţul domnişoarei McLeod, spuse unul dintre copii.

– Nu e măritată, fiindcă nu e doamnă, ci domnişoară.

– E doamnă, prostule, nu ştii nimic. Sigur că e măritată, fiindcă va avea un bebeluş.

– Da' mama spune că trebuie să fii măritată ca să poţi avea un bebeluş.

– Ba nu.

– Ba da.

– Soţ? şuieră Laney de-abia perceptibil, întorcîndu-se cu spatele la copii.

Domnul Harper rîse.

– Văd că v-aţi dezobişnuit să-l aveţi lîngă dumneavoastră.

– Se va obişnui din nou, spuse Deke calm. Iubito, cred că le e frig micuţilor. Apropo, am auzit pe cineva vorbind de masa de prînz. Ce e astăzi în meniu?

– Pizza, răspunse unul dintre copii.

– Şi salată.

– Dar fără îngheţată pe gratis.

Deke zîmbi şi se uită la cele treizeci de feţişoare curioase.

– Ce-aţi zice dacă astăzi aş cumpăra eu îngheţata pentru toată lumea?

Propunerea se dovedi incendiară. Cei mici deveniră de nestăpînit. Începură să se desprindă din şirurile pe care le formase Laney ţopăiră în jurul ei. Ea rămase în mijlocul terenului de joacă şi simţi cum temeliile vieţii sale se cutremură, sfărîmîndu-se încet-încet; era conştientă că nu putea opri eroziunea.

– Copii, copii, vă rog să nu alergaţi, le spuse domnul Harper alergînd după ei cînd îi văzu îmbrîncindu-se spre uşă. Vă rog să mergeţi disciplinaţi.

– Hai să intrăm, Laney. Vîntul suflă prea tare şi nu vreau să răceşti, zise Deke. Ea îl privi înmărmurită şi se lăsă condusă de braţ spre clădirea grădiniţei. Dacă nu ar fi fost în această stare de confuzie, poate că ar fi rîs de farsa care tocmai se juca. Îşi smuci braţul.

– Nu ştiu ce intenţionezi să faci, dar...

– Dar ar fi mai bine să faci cum te sfătuiesc eu. Domnul Harper e foarte încîntat că sîntem din nou împreună. Zîmbetul lui seducător accentua glasul uşor tensionat.

Laney se uită spre uşă. Copiii intraseră cu toţii, iar directorul le ţinea uşa surîzînd stîngaci. Laney simţea dorinţa de a-i arde o palmă. Voia să strige, să bată cu picioarele în pămînt şi să-şi smulgă părul din cap, dar de la o vreme învăţase să-şi stăpînească emoţiile puternice. Nu era indicat să te faci de rîs în public exprimîndu-ţi sentimentele, aşa că i se adresă lui Deke Sargent pe un ton scăzut:

– Nu vei scăpa uşor cu asta, îi şopti cu jumătate de gură.

El o luă de mînă şi-şi înlănţui degetele printre ale ei.

– Pentru moment am reuşit. Laney se temea ca domnul Harper să nu-şi dea seama de ce se petrece, aşa că nu avu încotro şi intră alături de el.

Restul zilei nu fu decît un scenariu nereuşit. O

parodie. O comedie în care fiecare ştia replicile, mai puţin ea. Căuta mult şi se gîndea profund înainte de a spune ceva, fiindcă toate erau lipsite de sens.

În faţa ei, în cofetăria plină de copiii zgomotoşi şi neastîmpăraţi, stătea bărbatul care-i dăduse să bea coniac scump şi care deţinea o piesă de artă semnată Leroy Neiman. Nu se simţea în largul ei acum, cînd îşi amintea în cele mai mici detalii litografia din apartamentul lui. Era agăţată deasupra şemineului.

Deke mîncă felia de pizza şi salata veştejită cu demnitatea celui care savurează bucătăria tradiţională de la clubul *21*. Zîmbea şi o privea tandru peste masa cu tăvi de plastic şi pete de apă. Aliniate ca nişte santinele triste stăteau pe masă sticluţele cu îndulcitor, solniţe şi cutii cu şerveţele. Da, bărbatul acesta se simţea perfect în largul lui.

O atingea adesea. Îi anticipa orice dorinţă şi îi dădea înainte ca ea să ceară ce are nevoie; Laney simţea că-i vine să strige. Doar prezenţa

celorlalţi colegi şi a fetelor cu ochi visători o oprea să nu-i arunce tava în faţă, ca să vadă atunci cum ar mai zîmbi.

– Dumnezeule – îi şuieră cineva la ureche – ţi-ai pierdut minţile?

– Ce? zise Laney şi se întoarse, dînd cu ochii de două vînătoare de bărbaţi înrăite, educatoare ca şi ea, care se uitau lung după Deke cînd acesta le împărţea copiilor îngheţatele promise.

– L-ai lăsat să plece? Chiar şi puţin timp?

– Iubito, eu aş rezista şi la maltratări doar ca să-l am în patul meu.

– E o povară. O mare povară.

– Cum se poate să-l fi părăsit? Eu m-aş fi întors la el în patru labe.

Laney trecuse demult de punctul de fierbere. Oare ar crede ele adevărul?

– Cînd l-am cunoscut am rămas blocaţi în lift şi m-a cuprins o criză de isterie. M-a luat în apartamentul lui, m-a îmbătat cu coniac şi a profitat de mine, m-a dezbrăcat, m-a dus pe pat şi a făcut

sex cu mine toată noaptea.

Cele două colege se uitară una la cealaltă ca şi cînd ar fi stat de vorbă cu o nebună.

– Şi a fost rău? întrebară ele în cor.

Micuţii ei nu erau deloc cuminţi, poate fiindcă entuziasmul vacanţei de Crăciun îi cuprinsese deja, dar mai ales fiindcă aveau în faţa lor un bărbat care rivaliza cu cei mai admiraţi eroi din spectacolele televizate pe care le preferau. Cînd sună clopoţelul la sfîrşitul zilei, Laney era epuizată, secătuită mental şi zguduită emoţional.

De ce era el acolo? De ce o căutase?

– Eşti gata, iubito?

– Nu sînt iubita ta! spuse nervoasă în timp ce-şi strîngea hîrtiile de pe birou, după ce ieşi şi ultimul copil din clasă.

Acum se întoarse brusc cu faţa spre el şi dădu frîu liber furiei care o chinuise toată ziua.

– Nu-mi mai spune aşa. Nu-mi mai spune niciodată. De ce eşti aici? Cum m-ai găsit şi ce vrei? Trebuie să-mi dai o explicaţie, la naiba!

– Şi tu, replică el calm.

Ieşirea lui o făcu să tresară şi se retrase într-o tăcere ostilă, continuînd să-şi pună lucrurile în geantă. Deke îi ţinu paltonul. Laney nu avu încotro şi acceptă gestul galant. Tot el îi încheie nasturii pînă la guler, provocînd-o să protesteze, dar fixîndu-o cu privirea. Ea îşi luă geanta şi ieşiră amîndoi, mergînd pe holul pustiu care mirosea a acuarele, creioane de colorate, mentă şi lînă.

Ajunşi afară, se îndreptară spre parcare. Lîngă maşina ei modestă aştepta un *Cadillac* maron, elegant. Nu era greu de ghicit cine era proprietarul.

– Nu-ţi datorez nimic, domnule Sargent. Nici o explicaţie. Nimic. Ţi-ai irosit timpul venind aici şi ţi-aş mulţumi dacă nu m-ai mai inoportuna. Pe timpul rostirii acestei replici strălucitoare descuiase portiera. Acum se întoarse spre el cu o expresie oarecum politicoasă. El zîmbea.

– Ne vedem acasă. O sărută uşor pe obrajii îngheţaţi şi se duse către maşina lui. Deschise portiera, dar, înainte de a păşi în maşină, zise: Apropo, Laney, nu încerca să scapi de mine pe

drum. Ştiu unde e casa ta.

Laney scoase o înjurătură şi trînti portiera, înjură iar motorul rece – care porni după cîteva minute bune de încercări, în timp ce motorul *Cadillac*-ului torcea puternic –, înjură autobuzul şcolii în spatele căruia trebui să meargă cu viteză mică, îl înjură şi pe bărbatul care îi va ruina viaţa, aşa cum era ea pînă atunci.

Deke rămase în urma ei, dar nu se ştie cum o ajunse şi parcă primul pe aleea din faţa casei. Laney îl privi îngrozită cum scoate din buzunar o cheie şi descuie uşa.

– De unde o ai? îl întrebă nervoasă de pe prima treaptă a verandei.

– Vino înăuntru, Laney, e frig afară.

– Răspunde-mi! De unde ai cheia casei mele? Să fiu a naibii dacă intru în casă singură, cu tine.

El oftă exasperat şi coborî două trepte pînă ajunse lîngă ea.

– Simt că va avea loc o scenă. Ai prefera să aibă loc aici, în faţa casei? „Educatoarea de grădiniţă îmbrîncită în casă de un newyorkez turbat."

Aşa vrei să scrie mîine ziarele pe prima pagină? Sau mai bine preferi să fii înţelegătoare şi să-ţi mişti funduleţul drăgălaş pe uşa aceea afurisită înainte să te iau eu în braţe?

Îşi spusese foarte clar punctul de vedere. Laney trecu prin faţa lui şi se opri după ce trecu de pragul uşii. Două valize odihneau pe podea, în mijlocul sufrageriei. Pe cuierul nichelat era agăţat un umeraş cu un impermeabil. O rachetă era rezemată de braţul canapelei. O servietă trona pe măsuţa de cafea.

Tremurînd de furie, Laney se întoarse spre el.

– Ia-ţi lucrurile şi ieşi afară din casa mea.

– Casa *mea*. Deke scormoni în buzunarul de la piept şi scoase o factură pe care i-o flutură în faţa ochilor. Subînchirierea ta a fost doar pentru şase luni. Aminteşte-mi să-ţi dau consultaţii în asemenea probleme, Laney. Oricum, tot expira luna viitoare. Am plătiti chiria pe luna în curs, am semnat un nou contract de subînchiriere – pentru şase luni, fiindcă în acest răstimp se va naşte

copilul şi vom avea nevoie de spaţiu – şi am achitat toată suma în avans. Acum, din punct de vedere legal, ai putea să mă zbori afară pentru încă o lună, pînă la expirarea contractului tău, dar am verificat la compania de electricitate şi factura trebuia plătită acum două luni, aşa că am achitat-o eu. La fel am făcut cu apa, telefonul şi gunoiul. Cred că am dreptul la o lună de cazare.

Laney îl urmărea vorbind şi era uluită de cuvintele pe care le folosise.

– Eşti nebun şi chem poliţia. Trecu pe lîngă el şi se duse la telefon, iar el îşi scoase paltonul şi-l agăţă în cuier.

– Şi ce le vei spune? Că acum soţul tău locuieşte în casa ta, cu tine?

– Nu eşti soţul meu!

El ridică degetul arătător spre ea.

– Dar toată lumea *crede* că sînt. Ai răspîndit minciuna că eşti despărţită legal de soţul tău, Laney. Eu te acopăr doar.

– De unde ai ştiut de asta? întrebă ea sprijinindu-se de spătarul unui scaun.

Zîmbetul lui ar fi topit pînă şi un aisberg.

– Am petrecut şase luni căutîndu-te. Sînt puţine lucruri despre tine pe care să nu le ştiu.

– Bine, dar eu nu ştiu nimic despre tine, decît că ai un tupeu formidabil şi că eşti nebun dacă îţi imaginezi că poţi să dai buzna peste mine în halul acesta şi să scapi atît de uşor. Trase aer în piept şi spuse cu hotărîre: Vreau să pleci de aici. Imediat.

Deke se uită la ea cu acea licărire în ochi şi glasul lui avu din nou tendinţa de a urca.

– Ai ceva ce-mi aparţine. Ceva ce-mi doresc foarte mult. Ochii lui coborîră sugestiv pe pîntecul ei.

Instinctiv Laney se protejă cu amîndouă mîinile.

– Nu, şopti ea, apoi spuse îngrozită: Nu!

Deke făcu un pas spre ea, dar Laney se retrase. Atunci mînia lui atinse o cotă alarmantă.

– Ieşi din spatele scaunului aceluia afurisit, Laney. Nu e cazul să te fereşti de mine. Doamne, pentru nimic în lume nu ţi-aş face vreun rău.

Laney nu se mişcă, iar el se apropie de ea şi o luă blînd de mînă spunîndu-i hotărît: Hai să stai jos în bucătărie şi eu voi pregăti ceva de băut. Pari epuizată. Deke îi scoase paltonul şi-l lăsă pe canapea. Copiii aceia ai tăi sînt teribili, dar cum rezişti în hărmălaia aceea zilnic nu voi şti niciodată.

Ascultătoare şi parcă fără să-l asculte, Laney se lăsă condusă în bucătărie. Nu protestă fiindcă era prea obosită ca să mai poată vorbi şi prea tulburată ca să mai poată gîndi; dar mai ales pentru că braţul lui o sprijinea cu hotărîre, mîngîind-o uşor pe spate.

– Ce avem? spuse el deschizînd uşa de la cămară. Cred că va trebui să fac nişte cumpărături. Ce zici de nişte ciocolată fierbinte? Găsi două pliculeţe cu praf de ciocolată şi puse ceainicul pe foc cu o naturaleţe de parcă ar fi făcut acest lucru în fiecare după-amiază la ora trei şi jumătate, după sosirea ei de la grădiniţă.

– De ce faci asta? întrebă ea cu un glas piţigăiat, ca un papagal care se săturase de pus

mereu aceeaşi întrebare.

Deke puse cănile pe dulap, se întoarse, o privi cîteva clipe în tăcere, iar în cele din urmă zise:

– Ar trebui să ţi se pară evident, Laney. Vă vreau pe tine şi pe copilul meu.

Ea păli şi se clătină uşor. Deke veni repede să o susţină de umeri:

– Te rog, ia loc pînă nu cazi din picioare. O duse încet spre un scaun, iar cînd Laney îşi lăsă capul să-i cadă peste mîinile împreunate pe masă, *începu să o maseze la ceafă, apoi în creştetul capului.* Ţi-a crescut părul.

– Nu am găsit pe nimeni care să mă tundă. Nu-i venea să creadă că poartă această conversaţie obişnuită cu el, cînd existau atît de multe *goluri pe care trebuia să le umple cu informaţii.*

– E foarte frumos. Îmi place mai mult aşa, lung. Pot să-mi trec degetele prin el. Chiar asta făcu în clipa următoare. Presupun că nu ai putut să-ţi aduci coafeza cu tine cînd ai venit de la Tulsa.

În acel moment Laney ridică încet capul şi-l

privi. El răspunse la întrebarea nerostită:

– Da, ştiu că te-ai mutat aici la scurt timp după vacanţa de la New York.

– Cum m-ai găsit?

Deke se apropie de ceainic şi umplu cănile cu apa fierbinte, apoi turnă conţinutul pliculeţelor şi mestecă bine cu linguriţa pînă ce se adună caimacul la suprafaţă. Puse o cană în faţa ei, se rezemă de colţul dulapului şi-şi încrucişă picioarele, stînd aşa, cu cana în mînă. Purta pantaloni dintr-un material fin, din lînă de culoarea părului de cămilă. *Pulloverul de caşmir, cu decolteul en-coeur, de culoare bleumarin lăsa să se vadă pe dedesubt o cămaşă din bumbac alb. În picioare avea nişte mocasini italieneşti, lucraţi perfect. Avea părul uşor răvăşit de vînt şi acesta îi* dădea un aer atrăgător. Era un bărbat suplu, musculos, extrem de masculin şi privirea parcă îi era de catifea.

– Sînt avocat pledant. Lucrez în criminalistică. De îndată ce i-am localizat pe Sally şi pe Jeff James, după întoarcerea lor din călătoria în

Anglia... Aici Deke făcu o pauză şi Laney umplu golul.

– Urmau să plece în ziua următoare... următoare vizitei mele. Jeff e profesor. Pleca la Oxford pentru două luni de cercetări.

– După ce ai plecat în acea dimineaţă era cît pe ce să răscolesc toată clădirea ca să-i găsesc pe prietenii cu care mi-ai spus că ţi-ai petrecut seara. Nici unul din cei cu care am vorbit nu avusese un musafir pe nume Laney cu o seară înainte. L-am întrebat şi pe portar despre toţi locatarii din apartamente plecaţi din oraş. Mi-a dat numele lor de-abia după ce i-am spus de ce am nevoie de informaţie. Şi-a amintit că te-a văzut plecînd în acea dimineaţă. Nu m-a condamnat pentru faptul că voiam să te găsesc.

Laney mai bău puţină ciocolată şi începu să privească pe fereastră, sperînd să pară neimpresionată de cele auzite. De fapt inima îi bubuia la fel de tare pe cît dădea din picioruşe copilul din pîntece, care părea să recunoască vocea joasă, dar pătrunzătoare a tatălui său şi parcă îi săr-

bătorea sosirea tropăind în atmosfera maternităţii.

– Mi-au trebuit săptămîni în şir ca să iau legătura cu ei. Lucram la un caz, iar ei făceau turul provinciei britanice. Îşi trecu degetele prin păr şi mai luă o înghiţitură de ciocolată. Totuşi, în cele din urmă, am reuşit să-i contactez.

– Doar nu le-ai spus că...

– Nu, zise el cu blîndeţe. Le-am spus că am găsit în lift o carte de credit pe numele tău şi le-am cerut adresa ta. Mi-au dat-o pe aceea din Tulsa.

– Dar eu mă mutasem deja.

– Da, zise el parcă trist. Închiseseşi casa şi ceruseşi să ţi se reţină corespondenţa în Tulsa pînă ce vei trimite oficiului poştal noua ta adresă.

– Şi cînd în cele din urmă am trimis adresa, m-ai găsit.

– Nu. Te găsisem înainte de asta.

– Cum?

Deke surîse demonic.

– Cu toată modestia pot să-ţi spun că sînt un om cunoscut în New York, zise înclinîndu-se. Am

acces la dosare personale, la date particulare şi la secţiile de poliţie. Ai fost... localizată. Se apropie de masa rotundă, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei, astfel încît genunchii li se atinseră. Eram prins la mijlocul unui proces şi nu puteam pleca, dar am oameni care lucrează pentru mine...

– M-ai spionat! izbucni ea furioasă şi sări de pe scaun, dar el o apucă de mînă şi o reţinu pe loc.

– Nu pune problema aşa.

– E singurul mod în care pot să pun problema. Doamne! Nu ţi-a ajuns că mi-ai violat trupul? Trebuia să-mi violezi şi viaţa particulară?

Deke făcu un efort de voinţă ca să-şi domolească o ieşire.

– Vrei să te linişteşti, Laney? Creşterea tensiunii sanguine îi poate dăuna copilului.

– De copil mă îngrijesc eu. Iar tu poţi să te duci la naiba. Îşi întinse braţele în lateral şi se ridică totuşi, dar el fu imediat în picioare şi o cuprinse din nou de umeri – nu cu putere, ci cu

destulă autoritate cît să o facă să se aşeze.

– Stai jos, îi zise. Văzînd că nu-l ascultă, ci se smuceşte din strînsoare, îi spuse cu mai multă hotărîre: Laney, te rog stai jos.

Dîndu-şi seama că nu putea face faţă unei încercări nereuşite, atît pentru ea cît şi pentru copil, se aşeză.

– Apropo, îmi place rochia ta. Sarcina prinde bine.

Laney îl privi stupefiată. Acum cîteva secunde îi ordona categoric, ca un gardian de închisoare, apoi, peste cîteva momente, îi făcea complimente şi-i admira rochia. Rochia ei? Privi în jos, spre sarafanul simplu, din lînă roşie. Pe dedesubt purta o bluză albă cu o cravată subţire, neagră. Dacă nu ar fi avut pîntecul atît de voluminos, ar fi trecut drept o elevă de la şcoala parohială.

Nu-i mulţumi pentru compliment. Nu rosti nici un cuvînt, ci se uită fix la el cu toată furia pe care o resimţea în acel moment. Cît de curînd va trebui să devină dură şi să-l dea afară pe uşă. Nu ştia încă de unde va găsi atîta energie şi curajul ne-

esare.

– Cînd am aflat că eşti însărcinată am căutat ă termin cît mai repede procesul.

– Nu în detrimentul clientului, presupun, zise a cu sarcasm.

– Sigur că nu, replică el imediat. A fost eliberat ub supraveghere.

– Ce făcuse?

– Jaf armat.

Laney surîse ironic.

– Nu-mi placi, domnule Sargent. Şi nu-mi lace nici aroganţa ta nesuferită. Nici cum îţi cîşgi pîinea. Nu te mustră conştiinţa să-i trimiţi pe trăzi pe criminalii înrăiţi, care să-i agreseze pe amenii nevinovaţi din nou?

O secundă Deke o privi cu răceală şi se vedea um îi tremură buzele de dorinţa imperioasă de -i răspunde răspicat, dar spuse calm:

– Acesta nu era un criminal înrăit. Avea optprezece ani, iar tatăl lui abuzase de el şi de nama lui de cînd s-a născut el. A prădat un mazin de băuturi ca să-i cumpere maică-si medi-

camente.

Explicaţia lui slăbi zidul impenetrabil al raţionamentului lui Laney. Îşi umezi buzele şi îşi desprinse ochii de la privirea lui pătrunzătoare.

– Oh, spuse încet, dar nu era gata să se predea încă. Oricum, ai fost plătit ca să-l aperi.

– Am fost numit de tribunal.

La naiba! Omul acesta era un sfînt? Nu avea nici un punct slab? Ba da, seducea femeile cu neruşinare, fără pic de remuşcare sau umbră de regret.

– Dar pînă la el ai fost plătit din belşug. Ai scăpat oameni despre care ştiai că sînt vinovaţi.

– Da, recunoscu el. Nu e treaba mea să-i judec. Meseria mea este să-i apăr cît pot de bine.

Era atît de calm şi de calculat, în timp ce Laney simţea cum lucrurile importante din viaţa ei se împrăştiau asemeni frunzelor uscate care cad sub viforul lunii decembrie. Fizic nu-l putea învinge. Puterea de convingere rămăsese singura ei armă.

– Nu ai nici un drept să intri cu buldozerul în

viaţa mea.

– Cred că am. După cele petrecute în acea noapte de vară.

– Acela a fost un accident. Un accident stupid. Nu ştiam ce fac.

– Nu zău?

– Aşa este! Tu ai profitat de starea mea. Nici măcar nu mi-am amintit detaliile celor întîmplate decît peste cîteva luni.

Deke ştia că Laney spune adevărul şi îl cîntări cîteva secunde, apoi o întrebă:

– Ce părere ai avut cînd ţi-ai amintit?

– Am fost îngrozită.

– De mine?

– De *mine.* Nu vreau să discut despre asta.

– Eu vreau. Ce părere ai avut despre noaptea noastră de dragoste?

Laney se înfioră. Poate din repulsie sau datorită amintirii mîinilor lui, buzelor lui, limbii lui? Trase adînc aer în piept.

– A fost revoltătoare.

– A fost minunată. Tu erai frumoasă. De ce

spui că a fost îngrozitor şi revoltător, Laney?

– Nu sînt în sala de tribunal, domnule avocat. Nu mă interoga pe mine.

– Ţi-au crescut sînii.

– Ce?

Deke se aplecă şi cuprinse încet unul dintre ei. Laney era prea consternată ca să poată reacţiona; rămase nemişcată şi-i urmărea mîna plimbîndu-se lent peste amîndoi sînii măriţi în volum. După ce îi dezmierdă, îi spuse:

– S-au mărit din cauza sarcinii. Ai de gînd să-l alăptezi?

Ea îl apucă de mînă şi observă la încheietură un ceas aurit, apoi i-o îndepărtă agresiv. Începuse să respire sacadat şi nu-şi dădea seama dacă era din cauza mîniei sau din cauză că mîngîierea lui o excita. Avea sînii măriţi din cauza vieţii pe care o purta în pîntec şi devenise foarte sensibilă.

Simţea nevoia să-i dărîme încrederea în sine, să-l jignească, să-l rănească.

– Copilul sau modul cum va fi hrănit nu te

privesc. Nu e al tău.

Cîteva secunde Deke rămase fără replică, iar ea profită de ocazie şi se duse la chiuvetă. Spălă cana şi se întoarse cu faţa spre el, triumfătoare.

El izbucni în rîs. Glasul lui avu un ecou formidabil între cei patru pereţi ai bucătăriei mici. Laney se enerva pe măsură ce rîsul lui continua. Strînse pumnii.

– De ce rîzi?

– De tine, zise el. Eşti nepreţuită, minunată. O studie încîntat, apoi o privi cu un aer serios. Laney, erai virgină în seara cînd am fost împreună.

Ea îşi umezi buzele şi mintea făcu cîteva calcule rapide.

– A existat un bărbat în Tulsa. Eram prieteni de cîtva timp. Voia să se însoare cu mine. După episodul de la New York m-am simţit îngrozitor pentru faptele mele şi...

– Şi te-ai culcat cu el dintr-un sentiment de vinovăţie.

– Da, da, de mai multe ori înainte de a mă

muta aici.

– Şi de ce nu sînteţi împreună acum? El unde este?

„El unde este?"

– A fost dezamăgit cînd a constatat că nu eram... că fusesem...

– Cu alt bărbat.

– Da, recunoscu ea imediat, bucuroasă că minciuna ei prinsese. Tot tu eşti de vină şi pentru asta.

– Deci, fiindcă ai fost cu mine prima dată, el s-a hotărît, după ce te culcaseşi cu el de atîtea ori, că nu poate suporta gîndul că tu te culcaseşi cu un alt bărbat şi în consecinţă te-a părăsit. Enumeră faptele pe degete, parcă încercînd să le aranjeze în ordine logică. A făcut asta, deşi erai însărcinată cu copilul lui?

– Pur şi simplu nu-l pot condamna.

Deke se abţinea cu greu să nu rîdă.

– Cred că e un ticălos nebun.

– Sigur că asta e părerea ta! Fiindcă nu ştii ce înseamnă bunul simţ şi onoarea.

– Aparent nici tu nu ştii. Nu e nici onorabil, nici decent să minţi, Laney. Aceasta nu e numai o minciună sfruntată, ci şi prost gîndită. Recunosc imediat o minciună, cînd o aud. Ţine minte, meseria mea este să le depistez. Întinse mîinile în faţă şi cu degetele mari împreunate formă un cadru imaginar, încadrîndu-i pîntecul între ele. Îşi lăsă capul într-o parte şi închise un ochi, spunînd: Parcă-mi văd copilul deja. E acolo. Ştiu că va semăna cu mine. Începu să rîdă.

– Îţi spun că nu e al tău, strigă ea disperată.

El rămase imperturbabil.

– Atunci voi aştepta pînă se va naşte micuţul şi atunci ne vom da seama după data naşterii, nu-i aşa?

Laney ridică umerii în semn de neputinţă şi faţa i se schimonosi de mînie.

– Nu, iubito. Nu te înfuria aşa.

Se apropie de ea şi o prinse de mijloc, apoi se aşeză şi o trase între genunchii săi. Cu o mînă o ţinea de spate şi cu cealaltă începu să o mîngîie pe abdomen. Îşi trecu palma peste el în cercuri

concentrice, cu mişcări lente, tandre.

– Acesta e copilul meu, Laney. O ştiu. Vreau să-l am şi vreau să te am pe tine.

– Nu ne poţi avea pe nici unul din noi. Laney regretă tonul disperat pe care-l folosise.

– Ba pot, şopti el. Sînteţi aici, în mîinile mele. Îi mîngîie uşor pîntecul, apoi îşi lipi nasul şi gura de el, sărutîndu-l cu pasiune, prin materialul rochiei. Laney simţi sărutările chiar şi prin material. Simţi că pluteşte. De acum încolo nu va mai trebui să-l porţi singură. Voi fi alături de tine.

Aproape ameţită de mîngîierile lui, îl apucă de păr şi-i ridică astfel capul.

– Doar nu vrei să spui că rămîi aici. În acest oraş?

El zîmbi cu acea expresie care ei îi devenise deja cunoscută. Era surîsul unui băieţel năstruşnic.

– În această casă. Recunosc totuşi că strada principală din Sunnyvale nu e chiar Strada a Cincea din New York, dar nu e un loc rău. Nivelul mediu american. Îndeajuns. Deocamdată, aceasta

este casa noastră.

– Dar nu poţi, zise ea luptîndu-se cu această idee.

Nu trebuia să fie posibil aşa ceva şi totuşi se întîmpla. Acest bărbat cosmopolit se înghesuia alături de ea în colţişorul acesta de pe planetă, iar ea nu era deloc pregătită să facă faţă intrării lui cu forţa şi nici sentimentelor pe care le avea pentru el.

– Nu putem locui împreună. Ce vor crede oamenii?

– Vor crede că sîntem căsătoriţi, ai uitat? zise el rîzînd.

– Eu le voi spune că nu sîntem. De îndată ce rosti aceste cuvinte ofensatoare, îşi dădu seama de capcana în care se prinsese de bună- voie. Aparent, el se gîndise deja la asta – se cunoştea după expresia imperturbabilă.

– Atunci le vei jigni moralitatea, nu-i aşa? Fiindcă ar fi ca şi cînd ai mărturisi că ai un copil în afara căsătoriei. Ca să nu mai vorbim de minciuna cu care ţi-ai bate joc de ei. O privi şi dădu

din cap în semn de dezaprobare. Nu cred că i-ar plăcea domnului Harper.

Nici ei nu-i plăcea. În acest moment slujba era mai importantă decît oricînd. Nu putea risca să o piardă pentru că năştea un copil. Cum îl va întreţine?

– Le voi spune că am încercat să rezolvăm situaţia între noi, dar că a fost imposibil.

– Iar eu voi spune exact invers.

Laney gemu din tot sufletul. La început dorise a fi exprimarea mîniei şi exasperării, dar putea la fel de bine să fie rezultatul plăcerii pe care o simţi cînd el începu să-i maseze spatele şi-şi rezemă obrazul de abdomenul ei.

Chiar în acea clipă copilul se mişcă. Lovi rapid cu picioarele. Deke ridică brusc capul, se uită mai întîi la locul unde se întîmplase reacţia, apoi o privi pe Laney în ochi.

– Copilul? şopti întrebarea, parcă temîndu-se să nu-i tulbure liniştea.

Ea dădu afirmativ din cap şi uită pentru o clipă de mînie şi exasperare. Emoţia puternică pe care

i-o citea pe chip o făcu să-i dea lacrimile. Rezultatul unei nopţi împreună cu acest bărbat uluit se concretizase într-o existenţă pe care nici unul din ei nu o putea nega. Miracolul maternităţii estompa orice altceva.

– Da, spuse ea.

– Tot nu-mi vine să cred.

O mai sărută o dată pe pîntec, apoi acoperi cu amîndouă palmele locul unde se afla noua viaţă, parcă încercînd să o protejeze. O mai privi cu aceiaşi ochi fermecaţi şi mîinile i se urcară încet spre sîni, apoi îi cuprinse gîtul delicat între palme.

– Laney, spuse în şoaptă. Apoi o sărută. Dulce şi tandru ca atunci cînd o sărutase în curtea grădiniţei. De data aceasta însă adăugase ceva nou – pasiune. Pasiunea reţinută ore în şir, care acum răbufnea.

Îi acoperi buzele cu gura sa fierbinte. Era foarte îndrăzneţ şi nu întîmpină nici un protest. Nici nu remarcă tensiunea din corpul ei, nici muşchii încordaţi, iar cînd Laney făcu încercarea de a se retrage, ţinîndu-şi buzele strîns lipite, o ignoră

şi îşi luă dreptul fără ezitare. Cu vîrful limbii tatonă colţurile gurii încăpăţînate aţiţînd-o, dezarmînd-o, pînă ce primi acces. Degustă dulceaţa pe care se aşteptase să o găsească înăuntru, apoi sorbi cu pasiune.

Laney simţi o toropeală şi se destinse, iar el gemu satisfăcut de efectul pe care văzu că îl are asupra ei, asupra corpului ei.

– Laney, oftă, apoi o îmbrăţişă.

Aroma coloniei lui îi umplu nările şi îi ameţi simţurile. Îşi aminti senzaţiile pe care i le dăduse cîndva, rememoră fineţea părului lui şi îşi încleştă degetele pe ceafa lui. Nu putea uita gustul gurii lui şi, pe măsură ce sărutarea lui se aprofunda, simţurile deveneau mai sensibile.

În cele din urmă, Deke se opri şi-i îndepărtă de pe obraji cîteva şuviţe rebele. O sărută pe vîrful nasului, iar Laney îl privea prin ceaţa senzualităţii, resimţind furnicături pînă în degetele de la picioare; simţurile adormite reveniseră la realitate.

– Vrei să tragi un pui de somn sau să vii în

oraş cu mine, la cumpărături?

– Oraş? Cumpărături? Pentru ce?

– Pentru un pat dublu. S-ar putea să te deranjez noaptea în patul tău prea mic.

Capitolul 4

Cuvintele lui avură efectul unei găleţi cu apă rece ca gheaţa, aruncată în capul lui Laney. Şocul o făcu să se trezească din visare. Se îndepărtă de el şi trecu în sufragerie precum furtuna. Racheta de tenis o înfurie cel mai mult. Ea, mai mult decît pijamaua sau periuţa de dinţi, făcea aluzie la permanenţă. Laney o luă şi i-o flutură prin faţa ochilor.

– Nu poţi să te muţi chiar aşa în casa şi în viaţa mea. Te rog să pleci.

Deke tocmai îşi luase paltonul din cuier şi se îmbrăca tacticos.

– Joci tenis? După ce se va naşte copilul, am putea să jucăm împreună. Ochii îi dansau în orbite cînd se uită la ea.

– Nu m-ai auzit?

El oftă:

– Ba da, te aud, Laney. Se duse la uşă. Cred că ai face bine să dormi puţin. Te-ar scoate mai repede din starea de indispoziţie decît cumpărăturile. Mă duc la magazinul de mobilă, apoi la supermarket. Du- te şi întinde-te. Îi arătă cheia. Nu te voi deranja cînd vin. Am cheie. Apropo, să ştii că ai cea mai erotică gură. Vocea lui căpătă o notă gravă. Chiar îţi aminteşti totul? zise el accentuînd ultimul cuvînt. Tot ce am făcut în noaptea aceea?

– Nu.

Culoarea rubinie care-i invadă obrajii îi trădă minciuna. Deke surîse lasciv.

– Ba da, îţi aminteşti. Descuie uşa, o sărută şi ieşi, închizînd-o repede, ca să nu pătrundă vîntul înăuntru.

Laney rămase în mijlocul sufrageriei cu racheta în mînă. Parcă ar fi cîntărit zeci de kilograme, aşa că-i dădu drumul pe jos. Niciodată nu se simţise atît de înfrîntă. Ce trebuia să facă? Îşi acoperi ochii cu mîinile şi merse orbeşte în dormitor. Se împiedică de una dintre valizele lăsate chiar lîngă uşă şi-i dădu un şut, iar aceasta alunecă pe podeaua lustruită chiar în dreptul căminului.

– Să-l ia naiba! zise ea. Lacrimile îi umplură ochii. Se simţea atît de stîngace, încorsetată parcă. Şi hainele o sufocau. Niciodată nu se simţise atît de obosită fizic şi emoţional. Avea senzaţia că fusese torturată ziua întreagă şi acum oasele şi sufletul aveau să-i cedeze.

Dar ştia că nu poate da înapoi. Dacă i-ar fi dat un centimetru, el ar fi luat o milă. De îndată ce se va întoarce din oraş intenţiona să-l facă pachet şi să-l trimită de unde a venit. Cumva. Doar că

acum era prea obosită pentru a-şi face un plan. Îşi scoase încet hainele de pe ea şi le lăsă să cadă neglijent. Merse cu greu pînă la pat unde se prăbuşi pe-o parte şi de-abia reuşi să-şi scoată ciorapii din picioare. Căzu la loc pe perne şi trase cuvertura peste ea. Se va odihni puţin, apoi îi va duce lucrurile la uşa din faţă, chiar pe verandă, şi va chema poliţia, dacă va fi necesar, ca să-l ţină la distanţă. Proiectul părea epuizant, dar se va simţi mai bine şi va căpăta puţină energie după ce va dormi cîteva minute.

– Cum poţi să dormi cu atîta gălăgie în jur? se auzi o voce blîndă care o trezi dintr-un somn adînc.

– Hmm? murmură ea, apoi căscă. Îşi ţinu ochii închişi.

– Dă din picioare ca un fotbalist. Cred că îi e foame şi vrea să cineze, chiar dacă tu nu ai

chef.

– Cină? repetă ea somnoroasă, apoi se întinse pe spate. În clipa următoare trupul reacţionă brusc şi Laney deschise ochii mari.

Deke stătea pe vine lîngă pat. Deşi era acoperită cu cuvertura, mîinile lui erau strecurate dedesubt şi o mîngîiau direct pe piele, peste abdomen. Reuşise să-i scoată toate veşmintele, mai puţin sutienul şi chiloţii. Încă mai putea să-i poarte; îi ajungeau sub pîntecul umflat.

– Ce faci? îl întrebă revoltată. Îi era sete şi auzea un bîzîit în urechi, după profunzimea somnului.

– Mă uluieşte minunea vieţii. Cu degetele o mîngîia pe pielea întinsă. Apăsă uşor şi zîmbi cînd copilul parcă îi răspunse cu o mişcare violentă. Ce face micuţul acolo? întrebă încîntat peste măsură.

Cîteva momente Laney rămase şi ea uluită şi impresionată de bucuria lui inocentă pentru copilul încă nenăscut, dar îşi aminti hotărîrea pe care o luase înainte de a adormi şi se chinui să se

ridice în capul oaselor. Cuvertura alunecă într-o parte şi se văzu aproape dezbrăcată, mîngîiată de mîinile lui pricepute. Se uită în jos şi constată cu disperare că sînii îi ieşeau puţin din bordura sutienului. Apucă repede cuvertura, dar Deke se mişcă mai repede şi o împiedică să se acopere.

– Dă-mi voie să te privesc. Te rog. Mîinile li se atinseră şi ea slăbi strînsoarea. Delicios, spuse el plimbîndu-se cu degetul arătător peste liniile curbe ale trupului ei, ajungînd la marginea chilotului. Atingerea lui era uşoară, dar Laney o resimţi ca pe o senzaţie aţîţătoare. Nervii îi deveniră alerţi. Se stăpîni să nu scoată nici un sunet. Şocul îi înmuiase toţi muşchii şi privi neputincioasă cum Deke se aplecă peste ea şi depuse o sărutare înfocată între sînii voluminoşi.

Cînd ochii li se întîlniră parcă scînteile din ei luminau camera.

– Eşti gata de cină? o întrebă. Totul e pregătit.

Nu avu încotro şi dădu afirmativ din cap, ca o păpuşă fără grai, întrebîndu-se cum de avea ochii

atît de verzi şi cum putea ea, în deplinătatea facultăţilor mintale, să stea în faţa lui practic dezbrăcată, lăsîndu-l să-şi plimbe mîinile şi buzele peste tot corpul ei, fără să-i pese. Ce se întîmplase cu planul de a-l da afară? Undeva, în intervalul dintre somnul oboselii epuizante şi trezirea provocată de dezmierdările lui insinuante, sentimentele i se îmbunaseră considerabil.

– Ce-ar fi să pui asta pe tine, în loc să te îmbraci din nou? îi sugeră el întinzîndu-i un halat de casă. Laney observă că toate hainele fuseseră adunate de pe jos, puse în dulap, după care îi alesese cea mai comodă rochie de casă pe care i-o oferea acum.

– Te rog să o laşi aici. Vin în cîteva minute.

– Bine.

După ce el ieşi din cameră, Laney luă rochia şi o îmbrăcă, apoi merse grăbită în baie. După zîmbetul lui larg înţelesese ce nevoie avea. După ce se ridică de deasupra toaletei se privi în oglindă. Avea părul răvăşit, dar, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii adormiţi, avea un aspect atrăgător şi... se-

ducător. Alungă acest gînd şi se pieptănă. Se spălă pe faţă şi îşi clăti gura. Cînd îi mai trecu greaţa şi avu impresia că arată prezentabil cît de cît, îmbrăcată în ţinuta de casă, pregătită să ia cina cu un gentleman, luă în picioare papucii uşori de prosop şi se îndreptă spre bucătărie. Deke făcuse focul în cămin. Surîse întrucîtva mulţumită de atmosfera domestică şi intră în bucătărie.

– Iată-te. Credeam că ai adormit iar.

Nici o şansă, îşi zise Laney în sinea ei. După ce i-a simţit sărutările fierbinţi între sîni şi pe pîntec? Probabil că glumeşte.

Deke se schimbase în haine de casă cît timp ea dormise. Nu purta pantaloni scumpi şi pantofi italieneşti, ci o pereche de blugi şi pantofi sport, uzaţi. Se îmbrăcase cu un pulover, pe pieptul căruia scria *Harvard* şi-şi suflecase mînecile. Avea un şorţ la brîu. Cu nişte cleşti speciali scotea spaghetti din vasul unde le fiersese şi le punea pe un platou.

Masa era aranjată frumos, dar nepretenţios. În mijloc se afla deschisă o sticlă de vin roşu. Laney

era copleşită. Nimeni nu se ostenise atît de mult pentru ea de cînd se ştia.

– Domnule Sargent, eu...

– Of, pentru Dumnezeu, Laney, nu începe iar. Termină de scos pastele şi începu să toarne peste ele un sos care mirosea grozav. După ce totul arăta pe placul lui, se întoarse cu faţa spre ea, cu mîinile în şolduri. Nu pot să port o discuţie cu stomacul gol, iar tu ai două goale care fac gălăgie. Al tău şi al lui Tropăilă. Mai ales că nimic nu poate fi mai rău decît...

– Tropăilă?

– ... decît nişte spaghetti reci. Acum ia loc.

– Spaghetti sînt ultimul lucru pe care l-aş mînca. Îngraşă.

– Ai cam avea nevoie. Stai jos.

– Am nevoie să mă îngraş? spuse ea privindu-se. De-abia îşi putea vedea degetele de la picioare peste abdomenul umflat.

– Laney, am obosit să tot repet. Făcu semn cu degetul spre un scaun. Stai jos, ce naiba.

Laney nu se putu abţine şi chicoti, apoi începu

să rîdă de-a binelea.

– De ce rîzi? întrebă el.

– Mi se pare dificil să primesc ordine de la un bărbat legat la brîu cu un şorţ de bucătărie cu imprimeu de margarete galben-strălucitoare.

Deke se privi la rîndul lui descumpănit.

– Bine, atunci şorţul o să dispară, îi zise cu severitate. Îşi desfăcu legătura de la spate şi-l azvîrli pe dulap. Apoi... Făcu doi paşi spre ea.

– Of, bine. Laney se aşeză pe scaun. Aroma pastelor era apetisantă.

– Pîine cu usturoi, scoasă acum din cuptor, zise Deke şi puse pe masă tava aburindă. Se arse la deget şi înjură încet.

– O să iau două kilograme.

– Nu ţi-ar strica, zise el aşezîndu-se pe scaun. Turnă puţin vin în paharul lui Laney şi ceva mai mult într-al său. Doctorul Taylor spune că faci bine că nu te îngraşi, dar nu-ţi recomandă să te înfometezi, acum că sînteţi doi.

Laney tocmai îşi lua nişte salată dintr-un bol de sticlă rotund, iar cînd auzi cuvintele lui rămase

cu cleştii speciali în aer. Puse la loc cleştii şi îşi strînse mîinile în poală.

– Ai vorbit cu doctorul Taylor? îl întrebă încet. Despre mine?

Deke bău puţin vin, apoi puse paharul pe masă. O privi cîteva clipe prin aburul care se ridica din platoul cu spaghetti.

– Da.

– Afurisit ce eşti, zise Laney. Toată căldura care se lăsase între ei după ce o trezise în modul acela plăcut se disipă. Rămase doar cu sentimentul că fusese din nou violată. Cum îşi permite să discute despre pacienţii lui cu străinii? Simţea lacrimile adunîndu-i-se în ochi.

– I-am spus ce le-ai spus şi tu celorlalţi, că sînt soţul tău de care te-ai despărţit, că îmi porţi copilul şi vreau să ştiu cum vă simţiţi, tu şi copilul. Am recunoscut neglijenţa mea pentru sarcina pe care o porţi, dar i-am promis că intenţionez să repar imediat această greşeală.

– Doctorul Taylor nu ţi-ar fi spus nimic, fără să mă întrebe pe mine mai întîi.

El scoase un sunet ofensat.

– Eşti mult mai isteaţă şi e spre binele tău că eşti.

– Deci, de unde ai obţinut informaţiile? voi ea să ştie.

– De la asistenta lui, recunoscu Deke.

Laney nu putea crede una ca asta. Acest bărbat era în stare să scoată de la o femeie combinaţia seifului băncii Fort Knox, dacă îşi punea în gînd.

– Tu mi-ai plătit factura, nu-i aşa?

– Cum ar fi făcut orice soţ care merită să trăiască pe acest pămînt.

– Dar nu eşti soţul meu, fost sau altcumva. Nu am avut niciodată un soţ şi nici nu-mi doresc unul. Am inventat existenţa unui soţ imaginar ca să-mi păstrez slujba. Atîta tot. Am avut grijă de mine şi de copilul meu foarte bine pînă acum, fără amestecul tău. De ce nu vrei să mă laşi în pace? Îşi sprijini coatele de masă, acoperindu-şi ochii cu palmele şi începu să plîngă. Deke înconjură masa, îngenunche şi o strînse în braţe.

– Laney, nu plînge.

Ea încercă să-l împingă, dar era de neclintit.

– Ce vrei să fac? Nu am nevoie de tine aici. Nu poţi înţelege asta? Nu voiam să te mai văd vreodată.

– Sînt o companie atît de demnă de dispreţ? În seara aceea nu erai de aceeaşi părere.

– Nu aveam încotro, spuse ea cu mîhnire.

– Ba aveai, Laney. Vocea lui era blîndă, dar convingătoare. O obligă să-l privească în ochi şi să recunoască adevărul. Laney îşi mută privirea în altă parte. Ţi-am oferit multe posibilităţi de a alege. Am încercat să nu te ating, dar, Dumnezeule, sînt bărbat. Aveam toate indiciile că eşti dispusă să-mi accepţi avansurile.

– Băusem un pahar sau două cu Sally şi Jeff. Niciodată nu beau atît de mult.

– Nu ştiam asta. Nu ştiam nici că erai virgină.

Ea îl privi acuzator.

– Pun pariu că asta te-a făcut să rîzi pe cinste mai tîrziu, nu-i aşa? Ai comentat detaliile cuceririi tale în vestiarul de pe terenul de tenis, cu băieţii?

Ce credeai că era cu mine?

– Continuă tot aşa, Laney, şi vei reuşi să mă scoţi din sărite, îi spuse el ameninţător. Virginitatea ta a fost de nepreţuit pentru mine.

– Şi stranie, cu siguranţă. Mult diferită de femeile emancipate cu care împarţi aşternutul de obicei.

– Da.

Laney simţi de parcă i se trăsese o palmă peste obraz şi inspiră adînc. Ce gînd pervers o făcuse să nege faptul că alte femei se culcau cu el?

– Te-am întrebat de nenumărate ori dacă vrei să mă opresc, Laney. Tu nu ai vrut. Sau, dacă ai gîndit asta, înseamnă că vorbele nu se potriveau cu gîndurile.

– Termină, zise ea gemînd, acoperindu-şi ochii cu palmele. Nu vreau să-mi reamintesc.

– De ce ai plecat a doua zi dimineaţă fără să-mi vorbeşti?

– Nu aveam ce să vorbim. Nu voiam să te cunosc, nici cum te cheamă, nimic. Mă gîndeam

că nu te voi mai vedea vreodată. Nici prin gînd nu-mi trecuse că voi rămîne însărcinată fiindcă ştiam că nu pot avea copii. Voiam doar să plec şi să uit. Trebuia să-mi dau seama că greşelile se plătesc.

– Consideri că noaptea petrecută cu mine a fost o greşeală?

– Da! exclamă ea cu furie şi-l privi în ochi. Viaţa mea e foarte bine pusă la punct. Nu am cerut nimic de la nimeni. Acum vezi în ce necaz mă aflu.

– Bănuiesc că asociezi necazul cu mine, nu-i aşa?

Deke zîmbea şi începu s-o mîngîie pe cap, ştergîndu-i lacrimile cu două degete.

– Lasă-mă în pace, zise ea. Nu pot să mă lupt cu tine. Nici fizic, nici verbal. Sînt atît de obosită. Vreau acest copil, dar m-am săturat să mai fiu însărcinată. Să arăt ca un balon. Să trebuiască să mă duc la baie din zece în zece minute. Nu-mi place să mă văicăresc în faţa ta. Doamne, ce voi face?

– Acum vei mînca, îi spuse el cu simţ practic. Se ridică în picioare şi-i umplu farfuria cu spaghetti.

– Nu mi-e foame, refuză ea ca un copil mofturos.

– Ba da. Doctorul Taylor ca şi asistenta lui au spus că ai voie cîteva înghiţituri de vin la cină, nu-i dăunează copilului. Poate că te va binedispune puţin, adăugă mai încet, dar ea îl auzi.

– Cum a făcut-o coniacul cîndva? întrebă ea ironic.

– M-ai auzit pe mine plîngîndu-mă? o dezmierdă cu vîrful nasului pe ceafă şi trecu cu mîna uşor peste sînii ei, apoi se aşeză pe scaunul lui. Mănîncă. Bea.

– Şi fii veselă?

Deke o privi surîzător.

– Pentru asta vom avea şi mai mult de lucru.

Laney se ghemuise pe canapea, privea focul din vatră şi bea o cană cu ceai cînd el stinse lumina în bucătărie şi i se alătură în sufragerie. Se aşeză la celălalt capăt al canapelei şi îşi întinse picioarele lungi în faţă. Fără să stea prea mult pe gînduri o luă de mînă.

– Vei avea mîinile aspre de la spălatul vaselor, remarcă ea. Deke insistase să spele el farfuriile după cină. Ea era prea slăbită şi renunţă să se certe şi pe acest subiect.

– Da. Mă gîndeam că oamenii civilizaţi au maşini automate de spălat vase în zilele noastre.

– Casa nu a fost prevăzută cu aşa ceva, dar mi-a plăcut şi aşa. M-ai prins în ziua cînd servitoarea e liberă.

– Deci ai o menajeră, nu?

Ea îl privi cu ironie.

– Vorbeşti serios? Îşi retrase mîna dintr-a lui. Prin această simplă întrebare el dovedise cît de diferite erau modurile lor de viaţă. La fel de bine ar fi putut proveni de pe planete diferite, atît de puţine aveau în comun. Domnule Sargent, trăiesc

dintr-un salariu de educatoare de grădiniță. O duc destul de bine și voi fi capabilă să-mi întrețin copilul, dar menajera nu a fost trecută în buget.

– Cît ești de frumoasă la lumina focului, Laney.

Ea oftă exasperată și-și lăsă capul să cadă pe pernele de pe spătar. Îl ridică imediat. Această poziție îi amintea prea mult de noaptea din apartamentul lui. Bușteni din cămin trosneau și aruncau scîntei, parcă ironizînd melancolia ei.

– Îmi place să ardă focul în serile reci. Mulțumesc.

El îi luă din nou mîna.

– Cu plăcere.

– Mi-a fost cam greu să car lemnele înăuntru, dar...

– Aș prefera să nu te mai văd ridicînd ceva mai greu decît un tub cu rimel.

Cînd Laney îl privi din nou, ochii ei nu mai aruncau scîntei, ci deveniseră contemplativi.

– Chiar intenționezi să te muți aici, nu-i așa?

– Da.

– De ce?

Deke studia atent forma unghiilor și a degetelor ei și vorbi încet:

– Vreau să fiu cu tine prin toată această încercare. Nașterea unui copil e un eveniment fantastic la care trebuie să participe amîndoi părinții. Vreau să văd cum mi se naște copilul.

Laney își umezi buzele. Mîngîierile lui pe palma caldă îi trimiteau parcă șocuri electrizante prin tot corpul. Își aminti aceleași dezmierdări ale limbii lui pe brațul ei. Amintirea lor și a celorlalte gesturi excitante o alarmară, dar nu-și retrase mîna. Căuta cu disperare să înțeleagă de ce o căutase Deke. Realiză că era inutil să nege că micuțul era al lui. La ce i-ar fi servit? Amîndoi cunoșteau adevărul.

– Chiar dacă eu aș accepta, cum ai putea locui aici pînă se va naște copilul? Ai afaceri la New York, ești avocat.

– Am o armată de asistenți care se ocupă de toate. Dacă vrei, îți pot da amănunte, dar...

– Nu, zise ea cu încăpățînare. Voia să știe alte lucruri care o ardeau de curiozitate. Trebuie să ai o familie, prieteni, care te pot întreba de ce ai

venit tocmai în Arkansas. Cu siguranţă că nu le-ai spus nimic despre mine.

– Am o familie destul de mare, recunoscu el surîzînd. Cînd va veni momentul ai să-i cunoşti pe toţi ai mei. Laney păli la gîndul că va trebui să dea ochii cu nişte snobi din New York care o vor privi cu superioritate. Deocamdată le-am spus că vreau puţin timp pentru o afacere personală şi că voi fi plecat. Oricum, îmi respectă intimitatea. O sărută în palmă şi apoi începu să o mîngîie pe braţ în sus, trecîndu-şi mîna pe sub mîneca rochiei de casă. Cît despre prieteni, am foarte puţini care să merite să cunoască relaţia mea cu tine.

– Şi celelalte...

– *Femei? Ridică din umeri nepăsător. Nu am* fost însurat niciodată. Am avut cîteva legături semi-serioase cu cîteva şi altele trecătoare cu mai multe.

– Înţeleg, zise ea înghiţind în sec, nerăbdătoare să afle mai multe detalii asupra acestui aspect al vieţii lui, dar se consideră norocoasă că nu ştia prea multe.

– Dar familia ta? întrebă el.

– Nu am familie.

– Deloc?

– Deloc. Nu am pe nimeni.

– Şi nici un prieten căruia să-i explici despre mine?

Nu avea rost să-l mintă.

– Nu.

– Nu m-am culcat cu nici o femeie de cînd am fost împreună.

Laney ascultă uluită şi se citea pe chipul ei această reacţie.

– Nu te cred, şopti ea. Un asemenea bărbat blînd, cu siguranţă bogat şi viril. Pentru potenţa lui putea depune oricînd mărturie.

– Oh, mă vei crede cît de curînd. De la o vreme am devenit foarte pretenţios. Rîdea înfundat şi dintr-o dată o privi grav: Laney, te doresc. Doresc copilul nostru. Sînt prea matur ca să mă joc şi nu vreau să-ţi pricinuiesc mai multe necazuri decît ai deja din cauza mea, din dimineaţa cînd te-ai trezit în patul meu. Însemni prea mult

pentru mine ca să glumesc cu tine.

Se ridică şi se duse lîngă foc. Luă vătraiul şi aţîţă dogoarea pînă ce flăcările se aprinseră din nou printre buşteni.

– Aş fi putut să-mi fac prezenţa treptat, aş fi putut să-ţi fac curte, dar cred că m-aş fi făcut de rîs în faţa ta. Ca să nu mai vorbim de stînjenitoarea situaţie în care te găseşti. Se întoarse cu faţa spre ea şi cînd zîmbi i se văzură dinţii albi, frumoşi. Majoritatea oamenilor din acest orăşel nu ar considera că o femeie însărcinată, divorţată, poate fi curtată de cineva. Oricum, răbdarea nu a fost niciodată punctul meu forte. Îmi place să văd rezultatele repede. Se apropie de ea. Se citeşte pe chipul tău că prezenţa mea aici te stînjeneşte. Te dezgust? Gîndul de a mă avea în preajmă după ce am făcut dragoste te dezgustă?

– Nu, răspunse ea sincer.

Deke răsuflă uşurat.

– Bine, asta mă bucură. E vorba de vîrsta mea? Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi şapte.

– Atunci m-am liniştit. Credeam că eşti mai tînără. Între noi sînt şaisprezece ani diferenţă. Acest lucru te deranjează?

– Nu, Deke. Cînd îi auzi numele rostit de propriile-i buze ridică brusc capul ca să vadă dacă şi el remarcase. Da, remarcase. Acum veni şi mai aproape de ea pe canapea.

– Atunci ce este, Laney?

– Totul, zise ea ridicînd braţele deznădăjduită. Tu. Eu. Vîrstele noastre nu contează cîtuşi de puţin. Nici măcar nu ne cunoaştem, decît că... Se opri aici, scuturînd capul pentru a alunga amintirea acelei nopţi de dragoste.

„Ah, Laney, cît eşti de dulce", se gîndi el.

– Cunosc fiecare părticică din tine. Începu să-i maseze gîtul, parcă pentru a o hipnotiza. Şi tu mă cunoşti. Ne-am atins peste tot, ne-am explorat reciproc, ne-am sărutat peste tot.

Laney simţi cum roşeşte.

– Nu ne cunoaştem într-un fel care să conteze.

El o strînse la piept şi-i rezemă capul de pieptul său.

– De aceea mă aflu aici. Vreau să ne cunoaştem mai bine, înainte de a fi prezentaţi micuţului. Puse palma pe pîntecul ei. Şi iată primul lucru pe care vreau să-l ştiu.

– Ce anume? întrebă ea contrariată.

– De ce tu, Laney McLeod, o tînără încîntătoare, blîndă şi iubitoare, te încordezi de fiecare dată cînd te ating?

Laney simţi alarma răsunîndu-i în cap. Se apropiase prea mult de ea. Nu fizic. Nici nu s-ar fi putut apropia fizic de ea mai mult decît a făcut-o deja. Necazul era că se apropia din ce în ce mai mult de sufletul ei, de intimitatea ei.

– Nu-i adevărat.

– Ba este. De fiecare dată cînd te ating te încordezi. Simt o ezitare, aproape o teamă în interiorul tău, Laney. Doar cînd te ating micuţii tăi de la grădiniţă, atunci laşi în jos zidul de apărare. De ce te temi, Laney? De ce tresari cînd eşti mîngîiată?

Ea înghiţi în sec. Avea glasul strangulat şi, cu toate că încercă să pară caustică, nu reuşi.

– Poţi să mă condamni? Nu sînt obişnuită cu un bărbat complet străin care se mută la mine, mă mîngîie şi mă cocoloşeşte tot timpul. Schimbă rolurile şi gîndeşte-te cum ai reacţiona, ce ai simţi.

Deke îi cuprinse obrajii între palme şi o privi în ochi cîteva secunde care ei i se părură o eternitate.

– E ceva mai mult de atît. În noaptea cînd ai fost în apartamentul meu erai flămîndă de mîngîierea altei fiinţe umane, tînjeai după dragoste. Eşti o doamnă tristă, Laney McLeod şi intenţionez să aflu de ce. Face parte din planul meu de a te face veselă. O sărută tandru. Vreau să ştii că, dacă tu te-ai fi mutat la mine şi m-ai fi mîngîiat aşa cum o fac eu, aş deveni nebun de fericire. O sărută pe buze. Acum culcă-te. Ai avut o zi grea.

O ridică în picioare şi o împinse uşor spre dormitor. Ea se supuse fără să spună nimic. Îşi aranjă hainele pentru a doua zi şi se pregăti de culcare.

Tocmai împăturea cuvertura de pe pat cînd intră Deke.

– Voi despacheta de-abia mîine dimineaţă, comentă el căscînd. Ai rămas fără lapte. Ţi-l livrează de la lăptărie sau îl cumperi de la magazin?

– Îl cumpăr. Ce faci? îl întrebă îngrijorată, văzînd că-şi scoate cămaşa.

– Îmi scot cămaşa. O azvîrli pe un scaun, apoi se aşează pe pat, îşi scoase pantofii şi-i lăsă să cadă pe jos. Acum îmi scot pantalonii. Se ridică, îşi desfăcu fermoarul, apoi îşi scoase blugii şi aceştia alunecară în jos. Făcu un pas lateral, îi ridică, apoi îi împături şi-i puse pe un scaun, nestînjenit de ţinuta relativ indecentă, compusă dintr-o pereche de chiloţi sport. Nu ţi-e frig? Acoperă-te mai bine.

Ea stătea împietrită şi-l privea cum ocoleşte patul şi vine lîngă ea. Inima îi bătea cu putere.

– Arăţi ca un desert cu cremă, delicios, spuse el strîngînd-o de umeri şi analizînd-o cu ochii aceia verzi, pătrunzători.

Laney purta o cămaşă de noapte veche, galbenă, dar ei îi plăcea şi o găsea foarte confortabilă. Nu avea mîneci, iar decolteul amplu cobora

pînă în dreptul sînilor, acum şi mai evidenţi de cînd se măriseră în volum. Sub sîni cămaşa se lega cu o bentiţă de mătase, iar linia ei amintea de stilul *Empire.* Lungimea şi lărgimea ei îi acopereau pîntecul şi-i permiteau să se mişte cu lejeritate. Se simţea bine în ea şi totuşi părul stînjenită de transparenţa materialului. Mai ales fiindcă Deke o privea cu multă indiscreţie.

– Sfîrcurile şi-au schimbat puţin culoarea. Sînt mai închise, nu- i aşa? Îmi place schimbarea. Mîngîie întîi unul, apoi pe celălalt. La fel de bine putea să lipsească pavăza cămăşii de noapte fiindcă degetele lui parcă îi atingeau direct pielea. Haide, în pat cu tine.

Deke o împinse spre perna ei, dar ea rezistă ca o jucărie împinsă înapoi, care rămîne în picioare.

De-abia mai putu vorbi după ce senzaţiile produse de atingerea lui o lăsaseră fără glas.

– Doar nu intenţionezi să dormi aici, cu mine?

– Ba asta intenţionez, da.

– Nu poţi!

– De ce?

– De ce! Fiindcă aşa vreau eu, de aceea. Poţi să rămîi aici la noapte, pentru că s-a făcut tîrziu, dar mîine dimineaţă va trebui să pleci. Voi găsi eu o soluţie pentru... pentru...

– Pentru problema noastră?

– Da, spuse ea înfuriată de calmul lui.

Duke începu să se plimbe prin cameră, cu privirea în jos, dar brusc îşi ridică ochii şi o privi:

– Unde sugerezi să mă culc?

Laney şi-l imaginã la tribunal, întrebînd un biet acuzat: „Unde eraţi în seara crimei?" Ochii lui o penetrau cu intensitatea lor. Postura lui era de asemenea intimidantă, deşi ţinuta nu semăna deloc cu costumul pe care trebuia să-l poarte de obicei.

– În dormitorul celălalt nu e pat şi să fiu al naibii dacă îmi voi schimonosi un metru optzeci înălţime pe canapeaua din sufragerie.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta înainte de a da buzna... Oh! exclamă, apoi îşi duse mîna la pîntec.

– Ce s-a întîmplat? Doamne, Laney? Ce te doare?

– Nimic, spuse ea uşor aplecată. Se îndreptă cu greu, dîndu-i la o parte mîinile care o invadară. Am avut un junghi. Se mai întîmplă cîteodată.

– I-ai spus doctorului? Ce-a zis? Ţi-a trecut acum? Cît de des ţi se întîmplă? Doamne, să nu mă mai sperii aşa.

Erau deja culcaţi în pat, acoperiţi pînă sub bărbie, iar mîinile lui neliniştite o căutau şi o palpau pentru a depista vreo neregulă.

– Mi-a trecut acum. Sînt bine.

– Eşti sigură?

– Da. Deke...

– Îmi place să te aud spunîndu-mi pe nume.

– Deke, termină cu... Niciodată nu reuşea să termine ce are de spus. Buzele lui o împiedicau.

– Doar un sărut, Laney. Doar unul singur. Sorbi o sărutare pe furiş, jucîndu-se cu limba pe buzele ei. Limba lui puse stăpînire pe a ei şi o îmblînzi. Şi ea participa acum la joaca periculoasă şi orice opunere se evaporă pe măsură ce buzele

lor se contopeau într-un tot fierbinte. Se sorbeau cu sete. El era cel mai însetat.

Gustul lui, aroma gurii lui, pielea lui aspră peste a ei, totul deveni la fel de esenţial ca atunci, cîndva, nevoia aceea ascunsă se trezi din nou în ea. Dacă nu simţea mîngîierile lui, dacă nu o săruta, cu siguranţă că ar fi murit. Bărbăţia lui devenise fierbinte şi o simţea în toată împlinirea ei între coapse. Ar fi dorit s-o primească încă o dată în străfundul fiinţei ei, profund, să-i simtă pulsaţia virilă umplîndu-i golul din viaţă. Dar nu se putea trăda, nu putea să-l lase să ştie asta. Nu putea.

– Laney, murmură el. Îi linse uşor buzele după ce se depărtă cîţiva centimetri. Eşti delicioasă. Mai dulce decît orice desert. Oricît de mult aş avea din tine, tot nu m-aş sătura. Buzele lui pătimaşe se plimbau acum peste obrajii ei, apoi pe gît unde o muşcă încet, cu grijă. Doamne, de luni de zile visez această clipă. Mi-a fost dor de tine din clipa cînd mi-am dat seama că ai plecat. Am tînjit după tine în braţele mele, am suferit după trupul tău lipit de al meu, după gustul cărnii tale.

Acum o mîngîia peste sînii plini. Îi masă uşor, cu palmele de-abia atingînd-o, iar sfîrcurile răspunseră. Atunci îşi coborî capul şi îi sărută prin materiaul fin, umezindu-i cămaşa cu limba. Laney scoase un geamăt. El ridică imediat capul.

– Să fiu al naibii, îşi zise cu reproş.

Îşi lipi capul de pieptul ei şi rămase nemişcat pînă ce răsuflarea îi deveni regulată şi pasiunea se topi. Cînd ridică iar capul şi o privi, ochii îi scînteiau ca focul care-l arsese pe dinăuntru; temporar potolit, dar nestins. Ardea mocnit.

– Te-am aţiţat toată ziua. Nu vreau să insist acum. Cînd m-am alăturat ţie în acest pat mi-am promis că vom dormi, nimic mai mult. Stinse veioza. Cum dormi de obicei?

Laney simţi cum întreg trupul îi ardea de dorinţă. Trebuia să facă eforturi pentru a răsufla normal. Nu trebuia să se dea de gol faţă de el că, dincolo de aparenţă, inima ei vibra de pasiune. Ştia că nu trebuia decît să-l atingă, să pună o mînă pe el doar, fără nici un cuvînt, iar el va da liber conştiinţei şi va face dragoste cu ea. Oricît

de mult şi-ar fi dorit asta, nu putea s-o facă. Era mai bine să-l facă să-şi oprească pornirile decît să regrete mai tîrziu reacţiile impulsive. Se răsuci pe-o parte, cu faţa spre exterior.

– Aşa dorm.

– Bine. Nu te voi lovi cu picioarele noaptea. Somn uşor. Îndepărtă cîteva şuviţe de păr de pe ceafa ei şi o sărută. Îi căută picioarele şi i le încălzi cu ale sale. O cuprinse cu un braţ peste mijloc şi se apropie de ea.

Laney nu putea să-şi creadă că permite aşa ceva. Pasiunea era una; nu trebuia să-şi lase sentimentele libere. Oricine putea simţi asta. Dar să dormi cu cineva, să dormi doar, însemna acceptarea unei legături. Legăturile sentimentale reprezentau un risc pe care nu şi-l putea permite. Era de neconceput să lege o cît de mică relaţie sentimentală cu acest bărbat. Mai mult decît oricine, el deţinea puterea de a o face să sufere. Era încă un străin pentru ea. Dar, Doamne, cît de cunoscut îi era acest străin!

Îi plăcea să-i simtă răsuflarea pe gît. Căldura

gurii lui îi pătrundea toată fiinţa. Noaptea era mai puţin tristă şi singuratică acum, cînd îl avea alături. Cineva lipit de trupul ei absorbea toate zgomotele stranii ale nopţii şi le făcea mai puţin înfricoşătoare. Încă o noapte cu el nu-i putea face nici un rău. Adormi cu conştiinţa curată.

Capitolul 5

Totuşi, dimineaţa, trebui să-şi justifice acţiunile. La lumina zilei raţionamentele făcute cu o seară înainte nu mai păreau la fel de convingătoare. După ce-şi făcu repede un duş şi se fardă, rămase încă o dată dezamăgită de comportamentul ei. De ce-i permisese să doarmă cu ea şi să o ţină în braţe toată noaptea?

La un moment dat, cînd copilul începuse să se agite, Laney se trezise alarmată şi simţise nevoia

să fie lăsată să se odihnească. Braţul lui Deke o cuprinsese protector şi el o întrebase la ureche:

– Totul e în regulă?

– Trebuie să merg la baie. Laney se eliberă de sub braţul lui, dădu aşternutul la o parte şi se grăbi spre baie, apoi reveni nerăbdătoare să se cuibărească în căldura patului. De fapt, căldura venea mai mult de la corpul lui Deke.

Cînd se simţi din nou învăluită de braţul lui şi trupul lui se lipi de al ei, el o întrebă:

– Tropăilă se agită din nou?

– Da, spuse ea oftînd şi îşi schimbă poziţia, căutînd una mai confortabilă. Mîna lui Deke îi permise micările în voie, apoi începu să o mîngîie uşor pe abdomen. Se părea că micuţul se linişti imediat la atingerea lui, cum făcu şi Laney, pentru că în cîteva minute mişcările fetale încetară şi Laney reuşi să adoarmă foarte repede.

Acum se mai privi o dată în oglindă, apoi ieşi din dormitor şi recunoscu cît de bine era să aibă pe cineva cu care să împărtăşească şi neplăcerile şi bucuriile.

Deke se trezise deja cînd ceasul deşteptător îi dăduse trezirea lui Laney, iar acum, îndreptîndu-se spre bucătărie, îl auzi umblînd cu vasele.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea intrînd în încăperea luminoasă. El ungea cu unt pîinea prăjită.

– Ce s-a întîmplat cu „Bună dimineaţa"? Se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Ca răspuns la întrebarea ta, acesta este micul dejun.

– Nu vreau să mănînc nimic. Poate puţină pîine prăjită şi cafea.

– Nu e de ajuns pentru tine şi Tropăilă. Îi făcu semn spre scaun. Ar fi bine să te grăbeşti, sau va suna clopoţelul fără tine.

Laney privi farfuria de pe masă şi mîrîi. Ouă prăjite cu costiţă, două felii de pîine prăjită, suc de grapefruit şi cafea.

– Dar nu pot mînca tot ce e aici. Expresia lui de granit o lăsă să înţeleagă că orice discuţie ar fi fost inutilă. Seara trecută o făcuse să mănînce spaghetti. Nici acum nu avea de gînd să-i ia în seamă protestele. Resemnată, puse geanta şi cartea pe un scaun liber, se aşeză şi începu să

mănînce.

După ce înghiţi o cantitate pe placul lui se duse să pornească motorul ca să încălzească atît angrenajul buclucaş, cît şi interiorul maşinii. El îi ţinu paltonul ca să se îmbrace şi-i încheie nasturii. Laney se scuză fiindcă îl lăsa tot pe el să spele vasele. Deke făcu un semn evaziv:

– Pune-ţi mănuşile. E frig de dimineaţă. Va trebui să facem ceva cu maşina ta. E cam rablagită.

O conduse pînă afară şi aburii din gura lui se condensau în aerul îngheţat al dimineţii. Soarele îi strălucea pe părul bine pieptănat. Laney se simţea copleşită de atenţia cu care era tratată, dar situaţia nu mai putea să dureze şi, cu cît mai repede ieşea din viaţa ei, cu atît mai bine credea că va fi pentru ea.

– Deke, trebuie să vorbim.

– Dar vorbim.

– Vorbesc serios. Nu aşa.

– Şi eu. Să conduci atentă.

– Tu vorbeşti, dar nu mai asculţi! Promite-mi

că nu-ţi vei despacheta lucrurile. Promite-mi.

– Îţi promit. O sărută ca un soţ iubitor. Acum, şterge-o. Nu vreau să te grăbeşti la volan ca să nu întîrzii.

Laney plecă, dar nu era prea convinsă că o va asculta. Acceptase mult prea uşor. Arăta atît de în largul lui, ca la el acasă pe verandă, făcîndu-i cu mîna; părea prea sigur de sine şi mulţumit. Nu, era clar că nu va pleca de la ea fără să aibă o dispută.

Ziua se dovedi a fi agitată. Profesorii nici măcar nu încercau să le predea copiilor. Micuţii erau prea entuziasmaţi de pregătirile pentru Crăciun. Cei din clasa lui Laney pictau căni de cafea pe care să le dăruiască mamelor. Desenele erau cel puţin originale şi stîngace, dar Laney era convinsă că mamele le vor adora.

Îl ajută pe fiecare în parte să învelească darurile în hîrtie colorată şi îi dădură lacrimile anticipînd ziua cînd şi ea va primi un cadou de la propriul ei copil. Îl va îmbrăţişa şi se va entuziasma pentru frumuseţea darului. Micuţul va şti cît

de apreciate îi vor fi eforturile de a fi făcut ceva special pentru ea.

În toate visurile ei copilul avea ochii verzi şi o privire inteligentă. Nerăbdătoare să ajungă mai repede la clipa mult visată, pentru moment schimbă şirul gîndurilor.

Astăzi, de îndată ce va ajunge acasă, îi va cere lui Deke să plece. Ceea ce-i propunea el era imposibil. Nu putea rămîne cu ea, prefăcîndu-se că erau căsătoriţi. După ce se va naşte copilul ce urma să se întîmple? Dacă faţă de ea era atît de posesiv, cum va fi cu copilul?

Acest gînd îi îngheţă sîngele în vene. Doar nu va încerca să-i ia copilul? Nu! Ea nu va permite asta, chiar de va fi nevoie să fugă din ţară şi să-şi schimbe identitatea. Nimic nu o va despărţi de copilul ei. Nici măcar o forţă redutabilă şi influentă cum era Deke Sargent, avocat pledant.

Dar ce ar putea face?

Să se tîrguiască poate cu el? Da, vor discuta ca doi adulţi civilizaţi. Ea îi va spune că va avea voie să-şi vadă copilul des, oricînd va fi şi ea

disponibilă. Nu-l va împiedica pe micuţ să-şi cunoască tatăl. Vor fi într-adevăr ca un cuplu divorţat: Deke va fi un tată cu privilegii de vizitare.

Nu era soluţia ideală, dar era singura la care se putea gîndi atît pentru a-l mulţumi pe el, cît şi pentru a-l scoate din viaţa ei la fel de repede pe cît intrase.

După cina de Crăciun, în timp ce copiii se odihneau înainte de serbare, Laney se aşeză la biroul ei şi făcu nişte planuri. Va avea aspectul unui om de afaceri şi nu va fi atît de emotivă cînd îi va prezenta o posibilă înţelegere mutuală. Va stabili cînd şi unde va putea să fie împreună cu copilul lui în fiecare an. Desigur, în primul an nu-l va putea vedea prea des, dar, pe măsură ce va creşte, timpul de vizitare se va mări. Laney simţi cum i se frînge inima la gîndul că micuţul va pleca pe perioada verii cu Deke. El îl va răsfăţa cu ca-

douri şi-l va duce în locuri care ei îi erau cu siguranţă inaccesibile financiar. Dacă va pierde din dragostea copilului în avantajul lui Deke?

Aşa ceva nu se putea întîmpla. Va avea ea grijă să nu se întîmple.

În drum spre casă strînse convulsiv volanul. Cursurile se terminaseră cu o oră mai devreme, fiindcă venea vacanţa, dar în această zi în mod special, ea nu se bucura de sosirea sărbătorilor. Nu se grăbea nici să ajungă acasă. Avea pe hîrtie totul notat. Chinul de care se temea el mai mult era acela de a-i explica lui Deke şi de a-l face să-l accepte. Cu talentul lui de a-i răstălmăci cuvintele, ştia că poate rupe de pe acum hîrtia.

Nervozitatea ei se transformă în curiozitate cînd coti pe strada ei şi văzu cîteva camionete parcate pe aleea din faţa casei. Un *Ford,* o maşină break *Mercedes* şi alte dube. Ce se întîmpla? Răspunsurile puteau fi foarte multe şi pe Laney o cuprinse furia.

Să-l ia naiba! Nu se putea şti niciodată ce pune la cale. Făcuse o mare greşeală să-l lase

singur în casa ei. Frînă brusc, trînti portiera după ce ieşi, apoi merse cu paşi mari spre uşă pe care o deschise cu o zvîcnitură.

În casă era un haos. O femeie vînjoasă, cu un şorţ în faţă şi pantofi ortopedici plimba aspiratorul prin sufragerie. Îl privea dezinteresată pe străinul aşezat pe canapea cu servieta pe genunchi. Ascultător, acesta ridică picioarele ca ea să poată aspira mocheta. Un alt bărbat era aplecat lîngă o masă şi monta un telefon. Se auzeau lovituri de ciocan, mobile trase pe podea, mult zgomot din bucătărie.

Vocea profundă a lui Deke răzbătea peste hărmălaia generală. Striga:

– Nu loviţi pereţii, vă rog. Nu vedeţi că au fost zugrăviţi de curînd? Atent, băieţi.

Sună telefonul şi, pînă ca Laney să poată răspunde, femeia cu aspiratorul ridică receptorul.

– Nu, deocamdată este ocupat, dar, dacă aşteptaţi puţin, îl chem. Puse receptorul pe masă şi, cînd se întoarse, o văzu pe Laney, rămasă cu gura căscată, în faţa uşii. Ah, bună ziua, doamnă

McLeod. Eu sînt doamna Thomas. V-am văzut la grădiniţă. Fetiţa mea, Teresa, e în clasa a cincea. Poate închideţi uşa. E frig şi nu vreau să intre aerul rece. Să-l chem pe domnul Sargent la telefon.

Laney se uita ca trăsnită la femeia surîzătoare care o luă la fugă strigînd:

– Domnule Sargent, la telefon.

– Mă scuzaţi.

Laney se întoarse şi dădu cu ochii de un tînăr în blugi şi jachetă, cu o pălărie de cowboy, care tocmai intrase în urma ei.

– Aici s-a dat comanda pentru o maşină de spălat vase pentru astăzi sau niciodată? surise el mestecînd gumă, apoi îi făcu cu ochiul.

– Mii de draci, v-am spus să nu loviţi pereţii, se auzi glasul răsunător al lui Deke din spatele casei. Da, doamnă Thomas, vă mulţumesc. Spuneţi-le că vin imediat.

– Mă scuzaţi, doamnă, se auzi un alt glas în spatele lui Laney. Un bărbat burtos şi solid cerea voie să treacă. La brîu avea o centură de care

atîrnau o mulţime de unelte de tîmplărie. Mai am nevoie de o cutie din camion. Laney se dădu automat la o parte, lăsîndu-l să iasă.

– Vine imediat, dar mai aşteptaţi două minute, spuse doamna Thomas în receptor.

– Trebuie să vorbesc cu dînsul acum, insistă domnul de pe canapea, cu timiditate.

– Ştie. Vine imediat. Aspiratorul îşi reluă cursele.

– Laney! exclamă Deke bucuros cînd o văzu. Alergă printre cei din cameră cu agilitatea unei feline. Ce faci acasă atît de devreme? Of, drace – se lovi cu palma peste frunte – am uitat că azi ai plecat mai devreme. Voiam ca totul să fie gata pînă ce vei ajunge acasă.

– Ce naiba se întîmplă aici? strigă Laney. Rămase în poziţie de atac şi-l fulgeră pe Deke cu privirea.

Tînărul cu pălărie de cowboy fluiera printre dinţi. Tîmplarul se întorsese de afară şi îşi drese glasul cu timiditate. Doamna Thomas opri aspiratorul şi se lăsă o tăcere încărcată. Îi spuse per-

soanei de la telefon să revină mai tîrziu şi închise. Doi bărbaţi pe care Laney nu-i văzuse pînă atunci apărură din pragul dormitorului şi o priviră speriaţi. Ciocănitul din bucătărie încetă şi în pragul uşii apăru altcineva. Bărbatul de pe canapea se ridică, apoi se gîndi mai bine şi se aşeză la loc. Instalatorul de la telefoane se ridică şi el în picioare din poziţia pe care o avea pînă atunci. Toată lumea o privea pe Laney ca şi cînd ea ar fi fost persoana în plus în casă.

Laney gîfîia de mînie şi se străduia să se stăpînească. Îl întrebă pe Deke încă o dată:

– Ce se petrece aici, Deke? Cine sînt aceşti oameni şi ce fac în casa mea?

Deke îi luă geanta din mînă, o ajută să-şi scoată paltonul şi-i răspunse liniştit:

– Dînsa este doamna Thomas, a cărei activitate cred că vorbeşte de la sine. A fost angajată să facă curăţenie, fiindcă eu nu mă pricep, iar tu nu trebuie să te ocupi cu aşa ceva. Dînsa ne va găti de asemenea pentru că eu ştiu să prepar doar două feluri: spaghetti şi ouă prăjite, iar pe

acestea le-ai gustat deja. O privi pe menajeră şi-i surîse. Ne-a pus deja un pui în cuptor.

Bărbatul de pe canapea surprinse privirea lui Deke făcîndu-i discret semn cu un deget.

– Oh, domnule Smalley. Aproape că uitasem de dumneavoastră. Deke îi spuse lui Laney: Dînsul a adus noua ta maşină, dar pînă acum nu am avut timp să semnez documentele. I se adresă bărbatului: Vin imediat la dumneavoastră.

– Telefonul este gata, spuse instalatorul şi începu să-şi adune sculele.

– Ne-a instalat o linie WATS ca să pot să mă ocup de afaceri de aici şi să păstrez legătura cu biroul meu, îi explică Deke. Făcu semn spre cei doi bărbaţi din hol. Dînşii desfac patul cel vechi şi-l asamblează pe cel nou, călcîndu-mă pe nervi cu cîteva tentative de a zgîria pereţii. Cei doi se jenară de fapta lor şi dispărură în dormitorul cel mare.

– Maşină nouă? Pat nou! Dar eu nu am nevoie de pat nou.

– Poate că *tu* nu ai, dar *noi* avem.

Tînărul cu pălărie de cowboy spuse:

– Să fiu al naibii. Se uită la cei doi cu braţele încrucişate şi părea că-i place spectacolul.

– Mă scuzaţi. Mă strecor pe aici... zise tîmplarul trecînd din nou pe lîngă Laney, mormăind ceva a scuză şi spunînd în grabă că terminase treaba şi că mai avea doar puţin de lucru, apoi nu le va mai sta în cale.

– Dînsul şi ajutorul lui vor scoate un dulap din bucătărie pentru a face loc maşinii de spălat vase şi apoi... Deke nu continuă fraza, ci se uită la tînărul sprijinit de tocul uşii, care o privea pe Laney într-un mod care-l exaspera. Cine eşti dumneata?

– Sînt maşina de spălat vase, răspunse tînărul glumeţ.

– Cred că tîmplarii au pregătit locul. Vei aduce mai uşor maşina pe uşa din spate.

– Exact. O mai privi o dată pe Laney din cap pînă-n picioare, oprindu-se semnificativ asupra abdomenului foarte voluminos. Ridică o sprînceană spre Deke, făcu un balon de gumă, îşi îm-

pinse pălăria pe spate şi zise: O să-ţi fie greu, amice.

– Mi-ai promis, spuse Laney acuzator, aşezîndu-se pe canapea istovită.

– Ţi-am promis că nu voi despacheta şi nu am făcut-o. Deke se aşează lîngă ea şi se bătu cu mîna pe genunchi. Pune-ţi picioarele aici.

Fiind prea obosită ca să protesteze şi simţind într-adevăr nevoia să-şi odihnească picioarele umflate, Laney se lăsă pe spate şi le rezemă pe genunchii lui. Deke îi scoase cizmele şi începu să-i maseze tălpile cu mişcări pricepute.

Casa era deja liberă, fiindcă toţi meseriaşii plecaseră. Deke reuşise într-un răstimp uimitor de scurt să zorească muncitorii în vreme ce Laney asistase neputincioasă la lucrări.

– Diseară fac focul şi poţi să stai cu picioarele pe grătarul căminului. Iar ţi-au îngheţat. Aşa cum

le aveai aseară în pat. Dar am reuşit să le încălzim, nu-i aşa?

O masă de-a lungul tălpii.

– Nu schimba subiectul, spuse ea, încercînd zadarnic să-şi tragă piciorul din mîinile lui. Deke, practic mi-ai redecorat casa astăzi.

– Am cumpărat un pat nou cu saltea tare, garantată pentru zece ani şi am instalat o maşină de spălat vase cu programe opţionale. Are contract de service pentru trei ani. Spune-mi, de ce nu eşti de acord cu ele?

– Ce va spune proprietăreasa?

– Că maşina de spălat vase va rămîne după ce te muţi de la ea. De altfel, a fost încîntată de îmbunătăţiri.

– Dar maşina şi doamna Thomas?

– Consideră maşina ca pe un cadou de Crăciun. Pe doamna Thomas am angajat-o atît pentru mine, cît şi pentru tine.

– Dar tocmai aici e problema, zise ea smucindu-şi piciorul captiv, apoi se ridică. Tu nu vei rămîne aici mult timp. Se duse la fereastră, îşi

strînse brațele la piept și își prinse coatele între palme. Devenise imperios să păstreze o distanță cît mai mare între ei. Cînd era lîngă el se relaxa, iar cînd se relaxa... Trebuie să pleci. Astăzi. Văzînd că el nu răspunde și rămîne pe loc, continuă: Apreciez sincer atenția pe care mi-o acorzi. Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta în această eră a libertății sexuale. Nu mă așteptam să-ți pese defel nici de mine, nici de copil. Îmi asum deplina responsabilitate pentru acea noapte din New York. Voi crește copilul singură.

– Ești nedreaptă, Laney. E și copilul meu. Deși starea mea civilă nu o confirmă, respect foarte mult familia, tradiția, existența unui moștenitor, chestiile acestea demodate. Libertatea sexuală și responsabilitățile pot merge la dracu'. Nici una, nici cealaltă nu au nimic de-a face cu motivul prezenței mele aici.

Laney trase adînc aer în piept pentru a putea să-și expună punctul de vedere.

– M-am gîndit mult la relația noastră cu copilul. Foarte mult, de fapt. Ar fi nedrept să nu las micu-

țul să știe de tine și... să nu-ți permit să-l cunoști. Așa că sînt dispusă să te las să ne vizitezi. Cînd copilul va crește și va putea să iasă din casă, va veni la tine. Cuvintele acestea o costară scump și de cîteva ori era să se înece cu ele. Își drese glasul, se duse să ia geanta și scoase documentul la care lucrase. Am pus pe hîrtie ceea ce eu numesc un aranjament corect. Te rog să-l citești atent și să-mi spui ce părere ai. Voi fi bucuroasă să-l discutăm împreună. Îi dădu foaia de hîrtie, apoi se duse iar la fereastră și așteptă încordată.

După cinci minute se auzi o foaie de hîrtie ruptă, iar cînd Laney se întoarse cu fața spre el văzu că nu mai rămăsese aproape nimic din documentul pe care ea îl întocmise cu atîta minuțiozitate.

– Oh! exclamă ea exasperată. Propunerea mea era acceptabilă pentru amîndoi, Deke. Și pentru copil.

– Dar nu vezi principalul, Laney. Se ridică de pe canapea și veni spre fereastră cu o hotărîre de dictator. Cu o mînă o luă de mijloc, iar pe cealaltă

o folosi pentru a o apuca de ceafă şi de a o apropia încet de buzele lui. Principalul nu este să te silesc să-mi dai drepturi de vizitare. Nu te-am ameninţat că-ţi iau copilul. Ce naiba! Drept ce fel de monstru mă iei? Ce ţi-am făcut ca să te vezi obligată să te aperi pe tine şi pe copil – copilul *meu* – de mine?

– Ai profitat de o slăbiciune a mea şi altădată.

– Se prea poate, recunoscu el.

– Nu te voi mai lăsa să faci asta vreodată.

Gura lui deveni o linie subţire, surîzătoare, iar ochii i se înflăcărară:

– Nu vreau să profit de tine. Vreau să fii în viaţa mea. Credeai sincer că te voi lăsa să dispari după noaptea aceea, Laney? Nu ţi-ai dat seama că te voi căuta, că nu voi lăsa nici o piatră la locul ei pînă nu te voi găsi? Cu mult timp înainte de a şti despre copil eram hotărît să te găsesc şi să te fac a mea permanent.

– Dar...

– Taci şi ascultă-mă, îi spuse el cu severitate, apropiindu-se de ea la numai o suflare, astfel ca

vorbele lui să-i ajungă mai întîi pe buze şi apoi la urechi. Nu ştiai că eşti altfel? Nu ştiai că, după atîtea femei cu care am fost – şi nu vreau deloc să te impresionez, dar menţionez un adevăr de care nu pot spune că sînt prea mîndru – voi vedea diferenţa, o voi *simţi*? Am simţit-o şi nu am putut-o uita. Ceea ce s-a întîmplat între noi în noaptea aceea aşa a fost să fie, Laney, trebuia să fie. A fost atît de perfect, încît mi-am dat seama că pînă atunci nu cunoscusem o asemenea experienţă. Din ea a rezultat un copil. Copilul nostru.

– A fost un accident.

Laney se lupta cu sine şi cu cuvintele calde. O parte din ea era revoltată de spusele lui, iar cealaltă parte îi savura şoaptele de pe buze. Conştiinţa îi spunea să nu-l asculte.

– Am fost surprinşi în nişte circumstanţe neobişnuite care nu ne fac compatibili.

– Acum nu sîntem surprinşi de nimic. Nu e nici o întrerupere de curent, nici o criză de claustrofobie, nici un strop de coniac. E mijlocul zilei şi soarele străluceşte. Dacă atunci a fost un acci-

dent, atunci de ce acum te doresc mai mult ca niciodată? Poziția lui atît de aproape de ea o făcu să nu poată ignora dorința. Bărbăția lui apăsa aţîţător pe coapsa ei şi toate zonele erogene ale trupului ei răspundeau la mesajul lui.

– Mă dorești din cauza acestui copil. Atîta tot, spuse ea.

Gura lui preluă sarcina delicată şi convingătoare, copleşind-o cu sărutări pe obraji, pe buze şi pe gît.

– Asta nu are nici o legătură cu copilul, spuse el gemînd şi se îndesă mai mult în ea. Acum, termină cu copilăriile şi sărută-mă.

Gemînd parcă de durerea abţinerii, Laney se lăsă pradă buzelor lui devoratoare. Limba lui nu mai aşteptă şi-i depărtă buzele cu pasiune. Sărutarea lui o înfierbîntă pînă în adîncul abdomenului, topind-o de-a dreptul, accelerîndu-i răsuflarea şi alungîndu-i orice protest şi opoziţie. Se simţi din nou victima acelei slăbiciuni inexplicabile, acelei stări de agonie delicioasă pe care doar îmbrăţişările lui i le produceau.

Scoase un strigăt deznădăjduit şi îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui. Deke îi şoptea:

– Da, Laney. Nu te reţine. Ai încredere în mine. Primeşte-mă aşa cum ai făcut-o în noaptea aceea. Sărutarea lui se îmblînzi. Murmurele ademenitoare o vrăjiră pînă ce simţi că va ceda pasiunii lui. Cînd îi rosti numele, Deke făcu dragoste cu gura ei folosindu-se de limbă ca de un instrument imbatabil al cuceririi.

– Oh, Doamne, spuse ea oftînd, cîteva minute mai tîrziu, pe cînd limba lui savura căldura buzei superioare. De ce-mi faci asta?

Deke se prefăcu a nu o înţelege.

– Pentru că eşti minunată, tînără şi proaspătă. Pentru că-mi place să te ating şi să te gust. Fiindcă mai demult am ajuns adînc, în intimitatea ta, iar acum copilul meu se află acolo.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu, dar acesta rămîne adevărul. Buzele lui se lipiră de urechea ei. Răsuflarea lui era caldă ca o mîngîiere. Laney îşi lăsase capul pe spate, lăsîndu-se pradă lui. Avea o rochie verde-kaki şi

gulerul alb. Se încheia în față cu nasturi mici, perlați, iar silueta ei de viitoare mamă era perfect completată de decolteul în formă de V. Pe cînd îi vorbise, Deke descheiase deja cîțiva nasturi. Cînd mîna lui pătrunse sub material și-i dezmierdă sînul, Laney simți că delirează și se înfioară, apoi trupul i se încordă.

– Nu, protestă ea tematoare, deși își dorea să scape din îmbrățișarea lui.

Cuvintele lui se auziră încet, dar convingător.

– Laney, nu facem nimic rău dacă ne mîngîiem, cum fac oamenii care se iubesc.

– Dar noi nu ne iubim.

– Ba da. Ești iubita mea și-mi porți copilul. Te-am atins în locuri mult mai intime decît acesta. O sărută pe buze. Vreau să te ating, să te simt sub mîinile mele.

– Nu poți, protestă ea slab. Mîna lui îi dădea o senzație atît de plăcută, iar degetele i se arcuiau pe forma sînilor.

– Am făcut-o deja. Aseară. Te-am sărutat. Aici. Cu degetul mare dezmierdă ușor sfîrcul, iar

acesta deveni dur, reacționînd. Te-am atins cu limba. Laney gemu cu gura lipită de pieptul lui, inhalînd aroma masculină și căldura trupului viril. Perii fini ce ieșeau din cămașa descheiată la gît îi mîngîiau obrajii. Acum nu te rog altceva decît să mă lași să te mîngîi. Astă noapte era întuneric și eram sub plapumă. Vreau să te ating la lumina zilei, să-mi văd mîinile alunecînd pe pielea ta.

Începu să-și frece ușor vîrful nasului pe gîtul ei, lingîndu-i lobul urechii. Atingerea lui nu o mai speria, ci îi alunga orice temeri.

Tot trupul i se trezea, revoltat de senzații noi, necunoscute, vibrînd ca și atunci, singura dată. Amintirea îi apăru încețoșată, îndepărtată, ca să-i revină din ce în ce mai clar; dorea cu intensitate să mai resimtă acele clipe pînă ce nu vor dispărea. Simțea sînii grei, dar nu din cauza sarcinii. Sfîrcurile se revoltau sub strînsoarea sutienului, întărindu-se, gata să perforeze materialul dantelat. Doreau și ele ca degetele acelea străine să nu le părăsească.

Deke reuși să-i depărteze buzele și penetră cu

vîrful limbii, prăbuşindu-i orice rămăşiţă de opoziţie. Laney simţi fluxul extatic şi se lăsă cu totul pradă mîinilor lui. Deke remarcă schimbarea şi zîmbi aprobator.

– Iubito, nu trebuie să te temi de mine. Niciodată.

În acea clipă nu se temea deloc. Îl atinse şi ea prin deschizătura cămăşii şi degetele i se opriră pe ceafă. Se lipi cu totul de el şi-i primi avansul. Ce se întîmpla cu ea de fiecare dată cînd era cu el, de ce răspundea acestui bărbat şi nu altuia nu ştia nici ea. Nu avea răspuns la aceste întrebări şi nici nu voia să găsească acum vreunul. Buzele li se contopiră, iar mîinile lui dădură la o parte dantela sutienului pentru a-i întîlni pielea fină de pe sînii flămînzi de mîngîieri.

Încet-încet Deke se retrase. Rămase cu palma protectoare peste un sîn, apoi îşi dezlipi buzele de ale ei. O privi în ochi şi îi încheie rînd pe rînd nasturii. Privirea ei întreba curioasă.

– Acesta e un proces de învăţare, răspunse el calm. Te învăţ să ai încredere în mine, făcînd cîte

un mic pas. Trase aer în piept. Şi atît eu cît şi bietul fermoar de la pantaloni am suferit un stres enorm de la această primă lecţie.

Laney roşi şi-şi lăsă capul în piept. El rîse şi o strînse la piept, legănînd-o.

– Eşti adorabilă. Iată-te, gravidă în aproape şapte luni şi timiditatea ta ar sugera că nu ai fost cu nici un bărbat pînă acum.

– De-abia îmi mai aduc aminte.

Deke se aşeză în faţa ei şi-i ridică încet capul. Cu degetul trasă curba buzelor înroşite de supliciul sărutărilor lui.

– Îţi aduci aminte, o aţiţă el.

Apoi brusc, starea lui de spirit se schimbă şi-i făcu semn spre dormitor, o bătu uşor pe coapsă şi zise:

– Du-te şi te schimbă în ceva comod, iar eu voi pune friptura pe platou.

Buna dispoziţie dură pe parcursul mesei şi mîncărurile pregătite de doamna Thomas fură delicioase. După ce aranjară vasele în maşina de spălat ieşiră în oraş să cumpere un brad. Laney îl găsi prea înalt şi prea stufos pentru casa ei, dar Deke îi spuse că era pentru Tropăilă. Află că nu avea globuri. Cumpără tot ce găsi în magazin, de la becuri, pînă la beteală şi steluţe aurii.

Următoarele zile trecură cum nu mai fuseseră altele în viaţa lui Laney. Deke insista ca în fiecare dimineaţă să-i servească micul dejun în pat. O cocoloşea excesiv. Deşi ea protestă, o învăţă cum funcţionează toate comenzile noii maşini.

– De ce să învăţ să conduc acest mecanism de Disneyland? Cînd te vei întoarce la New York îl vei duce înapoi.

– Cei ce locuiesc în Manhattan nu ţin maşinile pe străzi.

– Dar aceea? făcu semn spre *Cadillac*.

– Am închiriat-o în Tulsa, cînd alergam prin tot oraşul ca să te caut.

Cuvintele lui o reduseră la tăcere şi acceptă să

conducă noua maşină. Mai ales că a ei dispăruse într-un mod misterios şi nu putea scoate nici cu cleştele de la Deke unde o dusese.

Cumpărară o mulţime de lucruri pentru copil, inclusiv o saltea nouă pentru patul enorm. Meticulos pînă la ultimele detalii, Deke comandase lenjeria de pat şi păturile, care urmau să le fie livrate acasă.

– Ai fost foarte amabil că m-ai lăsat pe mine să aleg cuvertura, spuse ironic Laney.

El îi închise gura cu un sărut răsunător care-i făcu pe vînzători să-i privească uimiţi.

– Îmi place gura ta cînd te strîmbi aşa.

Laney observă că atrăgeau atenţia şi-i spuse în şoaptă:

– Aminteşte-mi să nu mă mai strîmb.

– Atunci voi găsi alt motiv ca să te sărut.

Oriunde se duceau Deke o trata ca pe un bibelou de porţelan preţios care se putea sparge în orice clipă. Era foarte atentă cu ea, o ţinea mereu de mînă şi o copleşea cu întrebări despre starea ei din acel moment.

– Ai obosit? Iar te doare spatele? Ţi s-au umflat gleznele? Vreau să-l întreb pe doctorul Taylor despre toate astea.

Laney renunţase la ideea de a-l convinge să plece. Nici măcar nu putea să-şi justifice hotărîrea de a-l lăsa să stea. Tot ce ştia era că acum casa ei intimă căpătase mai multă intimitate de cînd apăruse elementul masculin. Agrea mirosul de colonie după bărbierit, care rămînea în baie sau se impregnase în aşternuturi. Îi plăcea pînă şi mirosul puţin salin care plutea în casă cînd Deke venea de la jogging sau de la tenis. Era străin pentru ea, această prezenţă nouă avea ceva straniu, dar nu avea aversiune faţă de el. Îi plăcea foşnetul pe care-l auzea cînd se îmbrăca el în dormitor, la fel cum îi plăceau tăcerile care se lăsau cînd urmăreau ceva la televizor sau citeau unul lîngă celălalt în faţa focului.

Zilele treceau cu o pace interioară şi exterioară care-i devenise familiară. Deke nu încerca să aibă relaţii sexuale cu ea, iar Laney era prea confuză ca să-şi definească sentimentele faţă de el şi de

acest fapt. Nu o atingea prea des, iar cînd o făcea era pentru a o săruta afectuos sau a-şi manifesta cavalerismul. În fiecare seară, în patul enorm, o ţinea lipită de el şi se vedea pe chipul lui că suferă alături de ea cînd copilul nu o lăsa să doarmă, dar nu iniţia niciodată o legătură intimă. Laney se obişnuise cu trupul musculos şi protector de lîngă ea, cu braţele lui în jurul mijlocului din ce în ce mai diform, cu respiraţia lui sacadată după ce adormea.

Necesitatea crea oarecum sentimentul de obişnuinţă.

Într-o dimineaţă Laney bătu la uşa băii avînd o urgenţă. Deke deschise şi ieşi doar cu prosopul înfăşurat la brîu; picăturile de apă îi străluceau pe părul bogat de pe piept. Se ştersese pe cap cu prosopul uscat şi şuviţele atîrnau jilave.

– Ce este? Ah, da, zise el ridicînd ambele mîini cu palmele în sus. Ştiu. Ieşi repede din baie şi o lăsă să intre.

Cînd Laney termină, deschise uşa şi-l văzu stînd în faţa biroului, cu spatele spre ea. Îşi punea

o pereche de pantaloni scurți. O clipă Laney rămase ca vrăjită de perfecțiunea liniilor trupului lui. Privi jocul mușchilor pe coapse, pe fese, în timp ce materialul se mula pe ele. Tresări, dar nu voi să recunoască în ruptul capului că scosese vreodată o exclamație. Deke o auzi și întrebă:

– Ai terminat acolo? Pot să-mi reiau treaba în baie?

Ea dădu afirmativ din cap și practic ieși în grabă din dormitor, fiindcă își simțea palmele transpirate și inima bătînd furtunos.

Îl va lăsa să stea cu ea. Oricum, decizia nu-i aparținea ei, dar trecu prin filtrul rațiunii toată situația și conchise că putea rămîne... doar pînă ce se va naște copilul. Odată ce acesta va vedea lumina zilei trebuia să se întoarcă la New York, iar ea își va continua viața. Vor stabili un aranjament pentru ca amîndoi să se poată bucura de prezența copilului.

Putea rămîne, dacă se purta frumos, se gîndi Laney. Dar refuză categoric să devină dependentă de prezența lui sau să se atașeze de el.

– Amintește-mi să-i măresc doamnei Thomas leafa. În viața mea nu am mîncat chestii atît de bune.

– Pe aici se cheamă garnituri de salate și secretul constă în cantitatea de salvie adăugată, zise Laney.

Era ziua de Crăciun, iar ei stăteau la masă, sătui deja. Menajera venise cu o zi înainte și pregătise totul, astfel încît ei nu trebuiră decît să pună masa și să încălzească felurile în cuptor.

– Bine, dacă ești atît de pricepută, poate că ar fi mai bine să fac economie cu salariul ei și să te las pe tine să preiei gătitul.

– Oricum, ai putea să faci asta, zise Laney ridicîndu-se. Începu să adune farfuriile și să le pună pe o tavă. Deke rîse.

– Nu cred, mai ales cînd vei reîncepe trimestrul următor. Presupun că nu am nici o șansă să te

conving să nu mai lucrezi.

Laney rămase ţintuită locului şi-l privi îngrozită.

– Sigur că nu!

El dădu din cap supărat.

– De asta mă temeam şi eu.

– Oricare ar fi părerea ta, să ştii că munca mea e importantă.

– Eu...

– Am o diplomă pe care am obţinut-o învăţînd mult. Îmi plac copiii. Grădiniţa e poate cel mai...

– Laney, dar eu nu am nimic împotrivă, zise el calm.

Ea îşi înghiţi restul tiradei nerostite şi începu pe un ton mai puţin agresiv:

– Îmi place foarte mult munca mea, Deke. Reprezintă mult pentru mine. Pînă ce... Tocmai se pregătea să spună... „pînă ce tu"... dar renunţă. Pînă ce voi avea copilul asta este tot ce am. Sînt o profesoară bună şi vreau să predau toată viaţa.

– Glumeam, Laney, cînd ţi-am sugerat să nu te mai duci trimestrul viitor. Mă gîndeam doar că ar fi mai uşor pentru tine să stai acasă.

Ea dădu cu convingere din cap.

– Ar face mai grea trecerea timpului.

Deke se ridică şi o ajută să strîngă masa.

– Cînd îţi reiei activitatea?

– În prima zi după Anul Nou.

– Şi cînd e următoarea vacanţă?

– În martie. Vreau să nasc copilul în vacanţa de primăvară.

– Şi pînă atunci nu mai ai liber deloc?

Întrebarea lui era ciudată, oarecum subtilă, prea şireată pentru un avocat care face o anchetă preliminară înainte de interogatoriul final. Laney deveni imediat bănuitoare. Puse paharul de vin pe tavă şi-l privi calmă:

– De ce? De ce mă întrebi despre vacanţe?

El ridică din umeri şi spuse cu nonşalanţă:

– Încercam să hotărăsc o dată cînd să ne căsătorim.

Capitolul 6

Deke se aşteptase la o reacţie, dar ceea ce primi era de zeci de ori mai neaşteptat decît bănuiala lui. Cînd auzi cuvîntul, Laney păli vizibil şi tava cu vase era cît pe ce să-i scape din mîinile tremurînde. Făcu ochii mari, miraţi, parcă temători şi sînii îi tresăltau în ritmul răsuflării precipitate, ridicînd materialul tunicii largi pe care o avea peste pantaloni.

– Nu mă voi mărita niciodată. Spunînd aceasta înghiţi nodul din gît. Ai căpătat ce ai vrut în alte privinţe, domnule Sargent, dar vreau să pricepi asta: nu mă voi mărita niciodată cu tine. Nu mă voi mărita cu nimeni. Se întoarse ca o sfîrlează şi plecă în bucătărie.

Deke rămase surprins doar cîteva minute. Impulsul pe care-l simţea era să alerge după ea şi s-o întrebe răspicat de ce se opune căsătoriei. Dar, considerînd trăsăturile hotărîte ale feţei ei, semn că era o fire încăpăţînată, realiză că insistenţa nu era tactica recomandată. Îl refuzase categoric. Dacă ar face presiuni pentru a obţine o explicaţie, Laney s-ar retrage din nou în acel colţişor invizibil, dar real, acolo unde se ascunsese adesea de el. Ea clătea vasele şi le aşeza în maşina de spălat.

– Am auzit de mişcarea de emancipare a femeii, dar nu ştiam că ea este preludiul căsătoriei.

– Nu sînt militantă pentru emanciparea femeii. Pur şi simplu nu doresc să mă mărit.

Laney nu îl privea şi asta îl enerva. Ar fi dorit

să o ia de mînă şi să insiste să-l privească în ochi, dar o vedea că e încordată precum un arc. Voia să o vadă iar relaxată şi zîmbitoare. Ceva o neliniştea. Dacă ar fi fost ca acesta să fie ultimul lucru pe care să-l afle, atunci intenţiona să găsească acest demon şi să-l exorcizeze.

– Credeam că voi, tinerele, visaţi întruna la un soţ şi la copii.

– Nu mă consider chiar atît de tînără şi ţi-am spus că am crezut că nu pot avea copii.

– Credeam că ai spus asta doar aşa, în glumă.

Laney se întoarse brusc şi Deke simţi că fierbe. El îi întinsese plasa, îi provocase mînia şi acum o adusese cu faţa spre el.

– E adevărul. Cînd aveam treisprezece ani mi s-a spus că voi fi stearpă din cauza unei infecţii căpătate după o operaţie de apendicită.

– Deci atunci te-ai decis tu să nu te măriţi.

– Nu, zise ea dînd din cap.

– Atunci cînd?

– Ştiam dintotdeauna că nu aş... nu voiam...

– Un bărbat în viaţa ta?

– Da.

– Orice bărbat ar fi el?

– Da.

– M-ai fi putut păcăli. Mai ales în seara aceea la New York.

Laney strînse din buze.

– Nu fi dezgustător, zise ea cu un efort. Se întoarse cu faţa la chiuvetă şi începu să frece o tavă de copt.

– Nu vreau să fiu dezgustător, începu el pe un ton calm. Vreau să fiu practic. Vreau să aflu de ce o tînără frumoasă care va avea un copil în curînd nu se gîndeşte la căsătorie cu tatăl amintitului copil, care ar putea să le facă viaţa mai uşoară atît ei, cît şi copilului. La naiba, te rog să te uiţi la mine cînd îţi vorbesc, spuse el în final pe un ton autoritar.

Deke se necăji pentru că-şi ieşise din fire, dar, cînd o văzu cum îl priveşte cu ochi de gheaţă şi cu o expresie pregătită de război deschis, regretă. Dacă ea voia o ceartă, ceartă va căpăta. Va uita de concluzia trasă mai demult. Ochii lui o

xau cu acea intenţie de a afla adevărul cu orice reţ, exact cum îşi privea un martor care ştia că inte.

– Nu eşti frigidă, spuse el încet şi catifelat. mîndoi ştim asta.

– Mă bucur că m-ai anunţat că nu vrei să fii lezgustător. Altfel, aş crede că eşti.

– Îţi place să te ating, îţi place să faci dragoste u mine. Cred că mă placi puţin. Atunci, care-i roblema, Laney? De ce intri în panică atunci cînd orbesc de căsătorie?

– Vrei să fim practici? Bine, hai să fim practici. enim din lumi diferite. Eu nu vreau viaţa ta şi, decînd după telefoanele pe care le primeşti zil- ic aici, nu cred că ai putea să-ţi aduci afacerile în cest oraş şi să intri tu în viaţa mea. Se întoarse r şi începu să şteargă cu buretele picăturile de pă de pe chiuvetă. Toate acestea sînt irelevante, indcă ştiu că, indiferent dacă am fi crescut şi am locuit ca vecini, tot nu aş fi dorit să mă mărit.

– Bine, dar eu vreau. Doresc un nume pentru opilul meu.

– Va avea unul. Pe al meu.

– Îmi doresc copilul, singurul copil, şi vreau ca el să-mi poarte numele, Laney.

– Atunci vom face un compromis şi-i vom pune două nume legate printr-o liniuţă, ceva de genul acesta.

– McLeod – Sargent? Sargent – McLeod? Ce drăcie de nume e şi acesta, ca să i-l pui unui biet copil?

– Va trebui să i-l punem.

Deke îşi trecu mîna prin păr fiindcă se simţea frustrat şi nu ştia cum să reacţioneze.

– Îl vei supune pe copilul nostru la chinul unei experienţe în care va trebui să explice de ce părinţii lui nu poartă acelaşi nume, de ce nu trăiesc împreună, de ce nu s-au căsătorit?

– Mulţi copii au părinţi care nu s-au căsătorit.

– Adevărat, dar marea lor majoritate au fost cîndva căsătoriţi. Tocmai fiindcă aşa se obişnuieşte astăzi, de aceea nu e cinstit faţă de el.

– Nu e acelaşi lucru cu a proveni dintr-o familie destrămată. El nu va cunoaşte decît această si-

uație.

– Dar ce părere ai de a-l împărți între noi doi? n două regiuni total diferite ale țării, două culturi iferite? Ți se pare o viață ideală? Aceasta nu e o iață normală pentru un copil, Laney. El trebuie ă crească alături de ambii părinți, să-i vadă împreună pe mama și pe tata.

– Ți-am mai spus că te va vedea. Poți să-l izitezi de cîte ori vrei.

– Nu vreau pentru copilul meu să crească alături de un singur părinte.

– Ei bine, eu așa am crescut și am supraviețuit!

Amîndoi începuseră să ridice glasurile. Cuvintele lui Laney răsunau cu ecou în bucătărie și cîteva momente rămaseră amîndoi tăcuți. Răsuflările lor neregulate se auzeau clar pe fundalul surd. Atmosfera era încărcată de tensiune.

Laney își desprinse prima privirea de pe chipul ui, iar Deke se simți oarecum responsabil pentru declararea ei ca învinsă. Voia să se apropie de ea, să o ia în brațe și să o liniștească, dar rămase

la distanță. Știa cînd trebuie să nu cedeze emotivității unui martor.

– Lasă restul vaselor. Le spăl eu, îi sugeră el.

Laney avu intenția să reînceapă discuția în contradictoriu, dar era prea obosită ca să mai depună efortul de a vorbi. Avea figura tristă și cearcăne sub ochi. Deke regretă că ajunsese atît de departe pentru a o face să recunoască de ce se opune într-atît. Realiza că despre acest episod trist lui Laney nu-i făcea plăcere să vorbească. Acum se uită la el dînd afirmativ din cap și ieși.

Peste o jumătate de oră o găsi sub cuvertură, pe pat, cu genunchii strînși cît de mult îi permitea sarcina. Se freca pe stomac, iar mișcările copilului erau perceptibile cu ochiul liber. Deke se așeză lîngă ea.

– Te simți bine?

Privirea ei suferea că întrebarea era absurdă.

– Oh, da, mă simt minunat. Se ridică și apucă tăblia patului cu degetele livide. Un bărbat pe care nici nu-l cunosc s-a mutat cu forța la mine și a început să-mi aranjeze casa. Acum vrea să-mi

aranjeze viaţa. Nu mă mărit cu tine, Deke. Mă înţelegi?

– Laney, spuse el blînd şi o împinse uşor la loc cu capul pe perne. Se vedea pe chipul ei că se pregătea pentru o nouă săpunealâ şi Deke avu impresia că era pe punctul de a fi din nou cuprinsă de un junghi. Nu, nu înţeleg, dar nu te voi mai întreba.

Criza iminentă trecu. Laney îl privi cu ochii aceia de copil care tocmai a fost consolat că visase doar urît şi că realitatea era cu totul alta.

– Nu?

– Nu. Pentru că văd cît te necăjeşti. Deke întinse mîna spre ea. Eşti un caz bun de scris o carte, Laney McLeod. O altă femeie în locul tău ar obliga bărbatul să o ia de soţie. Asta mi-a plăcut la tine din prima clipă. Eşti atît de diferită. Se apropie şi o mîngîie uşor pe obraz. Ce s-a întîmplat cu tatăl tău?

Laney îşi umezi buzele şi-i evită privirea.

– A murit.

Deke mirosea minciuna de la o poştă. Deformaţie profesională. Minciuna pe care tocmai o auzise din gura ei era în aşa hal de gogonată, încît urca spre cer. Deocamdată avea de gînd să o lase cu impresia că o crede.

– Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi aminteşti de acest episod. Cîndva ţi-am spus că nu voi face nimic vreodată care să te supere. Mă crezi?

– Da, zise ea privindu-l în ochi. Dar mai cred şi că vei insista să mă mărit cu tine.

– Ai început să mă cunoşti destul de bine. Stinse veioza şi se ridică din pat. Laney îl prinse de mînă:

– Unde pleci?

– Vreau să mă dezbrac.

– Oh.

După ce rămase doar în chiloţi, Deke se strecură în pat şi o strînse lîngă el. Buzele o căutau în întuneric.

– Iar sîntem la punctul de unde am plecat? întrebă el peste cîteva secunde.

– La ce punct?

– La punctul în care te încordezi şi te faci mică

de fiecare dată cînd te strîng la piept şi te sărut. Credeam că am trecut de faza asta.

– Eu nu am...

– Ţi-a plăcut ziua de Crăciun? o întrebă, întrerupînd-o. O mîngîie pe braţe, pe umeri, apoi pe abdomen.

– Cadourile tale au fost prea extravagante, răspunse ea stînjenită.

Generozitatea lui o copleşise. Îi cumpărase cîteva piese de îmbrăcăminte pentru gravide, deşi ea protestase, spunînd că avea destule pînă la termen. Apoi cumpărase un parfum scump, accesorii, un negligé vaporos care o lăsase mută şi de-abia putuse murmura un „mulţumesc" şi un şirag de perle pe care le purta pînă şi acum.

Pentru copil comandase un set de mobilier, pătuţ cu leagăn, balansoar pentru alăptat şi un leagăn portabil pentru prima lui zi acasă. De la magazinul *F.A.O. Schwarz* sosise o cutie enormă în care se găseau un urs Panda în mărime naturală şi un ursuleţ mai mic, care, întors pe spate, mormăia ca un pui adevărat.

– Nu am mai văzut aşa ceva, spusese Laney cînd desfăcu cutia, impresionată.

– Sînt jucării nou apărute pe piaţă, comentase Deke, încîntat de bucuria ei.

Cumpărase şi o mănuşă de baseball şi o pereche de pantofiori roz de sport.

– Ca să meargă şi pentru fată şi pentru băiat, zise el cînd o văzu că îl priveşte uluită.

Laney rămase surprinsă de ea însăşi cînd cu cîteva zile în urmă căutase un cadou pentru el. Se opri asupra unei bentiţe pe care să o poarte pe frunte atunci cînd aleargă. Deke era fanatic şi alerga zilnic cîteva mile, dar se plîngea mereu că transpiraţia îi curgea pe ochi. Îi mai cumpărase un sac din foaie de cort, ca să care buştenii cu el. În comparaţie cu cadourile lui, ale ei păreau jenante şi cînd el le desfăcu, Laney aşteptă reacţia cu timiditate. Deke se entuziasmă şi o sărută după ce le desfăcu pe toate.

O luase în braţe spunînd:

– Nici unul nu e atît de frumos ca darul celălalt.

– Care dar? întrebase ea uimită de luminiţele

din brad care i se reflectau în ochi.

– Acesta. Stăteau pe covor, iar el se lăsă în jos şi-şi rezemă capul pe pîntecul ei. Sărută cu pasiune locul minunii vieţii. Parcă-i aud bătăile inimii lui Tropăilă, şopti el. Apoi o dezmierdă cu nasul pe gît.

Acum Deke se ghemui lîngă ea.

– Nu te-am întrebat de cadouri. Voiam să ştiu dacă ai avut o zi frumoasă.

Laney îşi aminti de orele dinaintea cinei şi lăsă ultării cearta de după masă. Hotărît lucru, fusese cea mai fericită zi din viaţa ei.

– Da, a fost minunată.

– Perfect. Aşa am dorit să fie. O mai sărută o dată pe buze.

Acum Laney răspundea dezmierdărilor lui. Trupul îi era destins şi-l îmbrăţişă şi ea. Îi căută căldura, cu toate protestele de mai devreme. În ultimele zile trupul ignora instrucţiunile raţiunii.

Cînd îi simţi buzele peste ale ei murmură de plăcere, iar Deke gemu întretăiat. Şi el percepea gura ei dornică şi simţea sfîrcurile apăsîndu-l pe

piept. Cu limba o alintă de cîteva ori şi începură jocul erotic, dar nevinovat. Deke îi luă o mînă şi o puse pe piept. Aşteptă, ţinîndu-şi răsuflarea. La început timide, dar curioase, degetele ei mîngîiară părul mătăsos sub care muşchii pulsau. Fiecare celulă din trupul său se războia cu tentaţia. Era cît pe ce să ia foc, dar ştia că nu poate risca. Se drăcui în sinea lui fiindcă era un nebun masochist şi se retrase puţin.

– Noapte bună, Laney, zise el răguşit.

Laney ezită şi cedă tentaţiei de a merge mai departe, dar văzu că el nu doreşte, aşa că se întoarse cu spatele, spunîndu-i un „Noapte bună" slab.

Deke îşi potrivi coapsele şi pulpele pe contururile ei, adăpostindu-i parcă fesele şi o auzi cum geme uşor cînd bărbăţia lui excitată îi atinse spatele pulpei, dar văzînd că nu se fereşte de el, îi puse mîna pe mijloc, apoi uşor palma căută pe sub plapumă drumul pînă la piele şi îi mîngîie abdomenul. Părul ei se răsfirase pe perna lui şi se ghemui mai bine în cuibul călduros oferit de tru-

ul lui tare.

Surîse aşa, pe întuneric.

A doua zi dimineaţa se trezi singură în pat. Se idică în capul oaselor şi cîteva momente fu cuinsă de panică; dacă Deke plecase? Uşa dulaului era deschisă şi hainele lui erau tot înăuntru, ngă ale ei. Ridică mîna la piept, parcă pentru a-şi nişti inima care-i bătea nebuneşte.

I-ar păsa chiar atît de mult dacă într-o bună zi l ar dispărea la fel de subit cum apăruse?

Enervată de răspunsul care-i flutura ca un teag roşu în faţa ochilor minţii, dădu plapuma la parte. Ceasul arăta ora douăsprezece. Probabil că fusese foarte obosită, dacă dormise atît.

Deke se întoarse de la jogging-ul deja obişuit, iar ea era în bucătărie, bînd suc de porocale. Făcuse un duş şi era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi şi un pulover tricotat

din lînă groasă, pe care-l găsise la un magazin cu uniforme pentru militari. Mînecile erau mult prea lungi pentru ea şi le suflecase pînă la coate, iar gulerul răsucit aproape că o înghiţea cu totul.

– Ridică-te puţin, îi zise Deke zîmbind în pragul uşii din spate. Era ud de transpiraţie, cu toate că afară era frig. Laney observă că Deke purta banderola pe frunte, cadoul ei.

Se ridică nelămurită. El îi luă mîinile şi i le ţinu depărtate în aer, studiind-o foarte atent.

– Eşti fenomenală. O mîngîie pe burtă. Îmi place combinaţia. O privi în ochi şi zise: Un sărut?

– Un duş? replică ea mirosind prin aer.

– Ai dreptate, răspunse el rizînd.

– Du-te!

– Gata, gata, mă duc.

Laney începu să rîdă şi puse două felii de pîine în prăjitor. Era încîntată de starea lui de spirit. Totul revenise la normal. Cearta din seara precedentă fusese ceva trecător.

Pe măsură ce zilele ei de vacanţă se scurgeau şi stăteau mai mult împreună, Laney încerca o

stare de suspans, fiindcă nu ştia cînd va readuce în discuţie subiectul căsătoriei; ştia că o va face.

Nu avea de gînd să se mărite cu el. Acesta era un adevăr indiscutabil. Laney McLeod nu se va mărita în nici o condiţie, mai ales în starea în care se afla.

Nu-şi făcea iluzii despre afecţiunea lui Deke pentru ea. Aceasta izvora din prezenţa copilului pe care-l purta în trupul ei. Nimic mai mult. Nici nu-i mai crezu minciunile că o căutase chiar înainte de a şti că rămăsese însărcinată. Poate că o făcuse, dar nu trebuia să fie surprinsă. Deke Sargent era un cuceritor. Nu permitea clasarea cazurilor lui din motive tehnice. Simţise că faptul de a-l fi lăsat singur în acea dimineaţă, fără a avea nici o discuţie, fusese de fapt o înfrîngere. O soluţie nemulţumitoare. Ea reprezenta o provocare pentru eul lui. Nu era obişnuit ca femeile să se strecoare afară pe uşă „ a doua zi după". Un bărbat de talia lui Deke se simţea obligat să plece în căutarea femeii care făcea asta.

Nu; o dorea fiindcă îşi dorea copilul. Era exact lucrul care lipsea din viaţa lui. Profesional era împlinit, era bogat, avea totul, în afară de cineva care să-i poarte numele mai departe. Laney înţelese după aluziile lui că asta îl preocupa. Provenea dintr-o familie care se părea că pune preţ pe moştenitori. Deke era deja la o vîrstă respectabilă şi trebuia deja să-şi întemeieze o familie, ca să aibă timp să se bucure de ea... Laney era doar un mijloc care să-i ofere acel element lipsă din viaţa lui foarte bine pusă la punct.

Va insista să se căsătorească. Ea va continua să-l refuze. Vor ajunge într-un impas. Apoi ce va fi? Ce se va întîmpla după naşterea copilului? Va dori el – va putea el – să ia copilul de lîngă mamă?

Laney îl privea cum citeşte un rezumat. Plicurile mari, voluminoase, conţinînd contracte şi documente sosiseră cu poşta de dimineaţă. Lumina focului îi dădea reflexe aurii părului lui grizonat. Sprîncenele îi erau curbate de concentrare. Buzele erau uşor strînse; părea tensionat. Fiecare

gest şi mişcare inconştientă din partea lui îi deveniseră lui Laney foarte apropiate şi le îndrăgea.

Desigur că nu ar fi în stare să-i ia copilul. Doar nu ar călca-o în picioare cu forţa, nu-i aşa? Laney şi aminti cît de brutal îşi făcuse intrarea în casa ei şi atunci se gîndi că ar putea face asta. I se răci sîngele în vene. Ar urma un proces la tribunal, iar el s-ar folosi de toare maşinaţiile cunoscute, va trage nişte sfori şi va şti ce cuvinte să folosească în propriul avantaj.

Va spune juraţilor că ea nu-l anunţase de existenţa copilului lui. Va face uz de orice amănunt, va spune că salariul ei este necorespunzător. Poate că va recunoaşte că pentru a-l creşte îi va fi suficient, dar pentru a-l trimite la şcoală, a-i plăti doctorul, pentru a-i cumpăra haine şi a-l trimite la colegiu mai tîrziu? Nu era îndeajuns.

Probabil că pe chip i se citea angoasa fiindcă el o privi şi o strigă pe nume:

– Laney? Iar ai junghiurile acelea, iubito? Glasul lui era blînd şi cuvintele pluteau parcă pe dis-

tanţa dintre ei venind la ea ca o mîngîiere. O privea îngrijorat. Nu-i va face nici un rău, îşi tot spunea ea în gînd. El i-o repetase de cîteva ori.

– Nu, mă simt bine. Mă gîndeam doar că mă întorc la şcoală săptămîna viitoare.

Totuşi zilele treceau într-o aparentă armonie, dar ea continua să-şi facă griji. Apoi se întîmplă ceva care făcu viitorul ei financiar să arate mai luminos. Oricum, era şocant în sine.

Într-o după-amiază, cînd Deke vorbea la telefon cu unul din subalternii săi din New York, sună telefonul ei vechi şi ea răspunse. Deke terminase deja de vorbit, aşa că ea închise cînd el venise aproape de scaunul ei. Laney privi aparatul cîteva secunde de parcă nu ar fi fost acolo.

– Sper că nu e ceva grav, zise el.

Ea dădu negativ din cap şi automat întinse mîna spre a lui.

– Nu e nimic rău. E mai degrabă de bine. Se ridică, dar căzu iar pe gînduri.

– Laney, spuse el mai tare, scuturîndu-i mîna parcă pentru a o trezi. Trebuie să scot cuvintele

cu cleştele de la tine?

– Ah, scuză-mă. Era o agentă imobiliară din Tulsa. Scosesem casa mamei la vînzare cînd am plecat. I-am spus agentei că mă grăbeam să vînd. Mobila e toată în casă. Acum m-a sunat şi mi-a zis că sînt gata să semneze contractul de vînzare.

– Asta-i o veste bună.

Laney se strădui să surîdă, dar nu reuşi.

– Da.

– Vino aici. O conduse lîngă canapea. Ce te frămîntă?

Ea privi în altă direcţie, enervată de propria-i reacţie.

– E o prostie. Voiam să se vîndă casa, desigur, dar...

– Mama ta e moartă, Laney?

– Da, răspunse ea, privindu-l tulburată. Ştiai asta, nu-i aşa?

– Am bănuit cînd tu mi-ai spus că nu ai familie. Dar nu mi-ai vorbit niciodată despre ea.

– Chiar aşa? zise ea mirată. Ce straniu!

Deke cîntări cuvintele ei cîteva clipe şi o privi curios.

– Cînd a murit?

– Acum aproape doi ani.

– Cum?

Laney îşi dădu părul într-o parte de pe frunte.

– Credeam că are ulcer. S-a dovedit a fi... ceva mai grav. Laney îşi lipi palma pe gît. A murit la cîteva săptămîni după ce a fost internată în spital.

Deke o strînse uşor de mînă.

– Nu trebuie să vinzi casa, dacă nu vrei. Lasă-mă să o sun eu pe agentă şi să-i spun să mai aştepte pînă ce vei fi hotărîtă pe deplin.

Impulsul ei iniţial fusese să spună da, însă bunul simţ o opri. Dacă Deke va încerca să obţină legal custodia asupra copilului, ea va avea nevoie de banii aduşi de vînzarea casei.

– Nu, nu, răspunse după ce şovăi. Oricum nu voi mai locui acolo. E mai bine să o vînd. Agenta mă cheamă acolo sîmbătă.

– Te duc eu cu maşina.

– Mă duc singură cu maşina.

– Te duc eu.

– Aleea ar trebui curăţată de iarbă, remarcă Laney cînd ajunseră cu maşina în faţa casei unde locuise cu mama ei de cînd se ştia pe lume. Era într-o zonă mai veche a oraşului. Zidurile laterale aveau unele crăpături, iar asfaltul era de asemenea deteriorat.

Nervii ei erau şi aşa destul de încordaţi, iar cînd văzu starea în care se afla casa, cedă de-a binelea. Deke fusese hotărît să o conducă el la Tulsa, dar Laney îşi dorea să fi fost singură. Dacă-i venea să plîngă, nu voia să-l aibă pe el martor.

– Am auzit-o pe agentă spunînd că persoana care cumpără a angajat deja pe cineva să se ocupe de curte, spuse Deke privind casa prin parbrizul maşinii.

– Da. Sînt nerăbdători să se mute.

– Nu poţi să-i condamni. Au plătit cu banii jos.

Laney era încă sub influenţa evenimentelor şi a celor discutate în biroul agentei cu o oră mai devreme. Perechea care cumpăra casa se întîlnise cu ei acolo şi îi aduseseră banii deja. Documentele fuseseră întocmite şi trebuiau doar semnate. Deke le studiase cu ochii lui de avocat şi încuviinţase aprobator, dar cînd văzu chipul lui Laney, desfigurat de nelinişte, o trase într-un colţ şi-i spuse:

– Semnezi numai dacă vrei, iubito. Nu e prea tîrziu să te răzgîndeşti.

– Nu. Le voi semna.

Cumpărătorii voiau să cumpere aparatura din casă şi mobila pe care Laney nu o lua din casă. El era militar de carieră şi cei doi erau obişnuiţi să se tot mute prin ţară, acumulînd foarte puţină mobilă personală.

– Vreau să vînd tot ce este în casă, le spuse Laney. Doresc însă să mai intru să văd dacă nu au rămas unele lucruri personale, apoi vă în

poiez cheia.

Acum îşi dorea să nu fi insistat asupra acestei condiţii. Îi era groază să meargă prin casă, cu toate că nu ştia sigur de ce. Îşi simţi picioarele ca de lemn cînd se lăsă condusă de Deke spre uşă. Privi cum o descuie.

Înăuntru era întuneric, linişte şi sumbru, aşa cum este de obicei în casele goale, unde draperiile sînt trase. Atmosfera era ca de înmormîntare, apăsătoare. Laney îşi amintea camerele mai mari decît erau de fapt. Se plimbă dintr-una în alta, privind peste tot, fără să atingă nimic.

Dormitorul ei avea doar mobila rămasă. Luase tot ce dorise cînd plecase. Dormitorul mamei sale era şi acesta gol. Laney se ocupase de el la cîteva săptămîni după moartea ei. Toate hainele şi lucrurile ei fuseseră donate unei organizaţii de binefacere. După turul sumbru, Laney rămase în hol parcă pierdută, dezorientată.

– Nu vrei nimic din ce a rămas, Laney? o întrebă Deke, rupînd tăcerea care se lăsase de cînd intraseră în casă. Era uluit. Nu auzi nici o ex-

clamaţie de încîntare faţă de vreun obiect care să-i amintească de ceva plăcut, nu văzuse lacrimi în ochii ei. De curînd ei cu fraţii şi surorile lui dăduseră o raită prin podul casei părinteşti, cînd fuseseră la părinţi. Toată după-amiaza o petrecuseră rîzînd, amintindu-şi de zilele trecute, găsind comorile copilăriei lor. Totuşi Laney părea ca o străină în această casă.

– Nu, răspunse Laney. Nimic.

Deke se gîndi că oricum casa era goală. Arăta ca un decor de film. Toate erau aranjate cu grijă, dar camerele aveau un aspect bi- dimensional. Le lipsea personalitatea, profunzimea, nucleul; nu exista ceva care să le unească.

– Ce s-a întîmplat cu obiectele de familie, albume, fotografii, chestii de acestea?

– Nu au fost fotografii. Mama nu avea aparat foto.

– Dar nu e nici măcar o poză cu tine cînd erai mică? întrebă el fără să poată crede.

Ea îl privi sfidătoare.

– Nu eram prea sentimentale.

„Ce fel de mamă era aceea care nu deţinea zeci de fotografii ale copilului ei?"

– Poate a bunicilor tăi, îndrăzni el.

– Nu am avut bunici. Pe nimeni. Doar pe mama. Laney începu să se plimbe de-a lungul sufrageriei, neliniştită. El mergea lîngă ea.

– Cînd a murit tatăl tău?

– Pe atunci eram mică. Nu-mi amintesc.

– Mama ta vă întreţinea pe voi amîndouă? Cred că nu i-a fost uşor. Cu ce se ocupa?

Interiorul sufletului ei se frămînta din ce în ce mai mult. Nu voia să-i răspundă la nici o întrebare, dar el se ţinea după ea ca un cîine credincios.

– Cum era?

– Cum era?

– Da, ce fel de persoană era?

Laney se uită la el.

– De ce-mi pui aceste întrebări?

– Vreau să ştiu. Cum era mama ta?

– Era cam de înălţimea mea. Păr şaten, ochi albaştri.

– Nu mă refer la partea fizică. Despre personalitatea ei te întreb.

– Personalitate? „De ce o urmărea prin cameră, pisînd-o cu întrebări?"

– Era genul de femeie veselă? Melancolică, severă, emancipată, intelectuală? Ce fel de om era?

– Era mama mea! strigă Laney. Atîta tot, doar mama.

– Iar tu o iubeai.

– Da.

– Şi ea te iubea pe tine.

Laney îngheţă şi apucă spătarul unui scaun cu perniţă, uzat de vreme.

– Da, spuse cu greu. Sigur că mă iubea. Eram fetiţa ei.

Deke văzu că pielea de pe mînă îi pălise şi că faţa i se crispă. Făcea presiuni cu bună ştiinţă asupra ei, dar trebuia să meargă mai departe, altfel Laney ar fi rămas pradă unei tragedii care domina această casă tristă.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl tău?

– Ţi-am spus că a murit.

– Din ce cauză? Cînd?

– Nu ţin minte!

– Cu siguranţă că mama ta ţi-a vorbit despre el cîndva, ţi-a spus povestea lui. Ea nu s-a recăsătorit. Probabil că l-a iubit pe tatăl tău foarte mult dacă a păstrat amintirea lui intactă atîţia ani.

Laney îşi umezi buzele cu limba.

– Ea... nu mi-a vorbit despre el.

– Şi crezi că e normal? De ce crezi că nu ţi-a vorbit de el?

Laney deveni agitată şi se desprinse de scaun, merse la fereastră şi se agăţă de draperii într-un gest deznădăjduit.

– De unde să ştiu?

– Ştii, Laney. Spune-mi de ce mama ta nu ţi-a vorbit de tatăl tău.

– A trecut mult timp de atunci. Ce mai contează?

– Contează. Spune-mi.

Laney se întoarse brusc cu faţa spre el şi ochii îi scînteiau de lacrimi.

– Nu vorbea despre el fiindcă îl ura. A rămas însărcinată şi el s-a însurat cu ea din obligaţie. Dar, de cum m-am născut eu, a dispărut. Ne-a părăsit. Ea nu l-a mai văzut niciodată. Eu nu l-am cunoscut. Acum eşti mulţumit, domnule avocat?

Laney avea acum părul în dezordine din cauza efortului de a-i spune totul repede, motiv pentru care completase povestea scurtă cu dese mişcări ale capului. Răsufla din greu. Avea pumnii strînşi şi braţele pe lîngă corp, părînd mînioasă iar.

– Îmi pare rău, Laney. Cred că a fost foarte greu pentru tine şi mama ta.

– Du-te naibii, îi spuse printre dinţi, apoi se întoarse cu spatele şi trase draperiile, ca să intre lumina. Se înserase, iar atmosfera în cameră era şi mai sumbră cu imaginea albăstruie a cerului de seară. Acum ştii ce voiai să afli şi lasă-mă în pace.

Deke nu putu. Ajunsese aici. Progresaseră, dar el nu cunoştea încă sursa angoasei ei. Se ura pentru că fusese atît de categoric cu ea, dar trebuia să fie aşa.

– Deci mama ta, fiindcă nu avea pe nimeni, îşi

vărsa toată atenţia asupra ta. Te copleşea cu dragoste.

– Da.

– Tu erai lumina ochilor ei.

– Da, răspunse ea strigînd mai tare.

– Îţi spunea adesea cît de mult de iubeşte.

– Da, zbieră ea.

– Îţi dovedea ce minunat este să iubeşti şi să fii iubit, nu-i aşa? Te alinta, te săruta şi te ţinea în braţe în fiecare zi.

– Da, da, da. Laney reveni iar cu faţa spre el.

– Minţi, Laney.

– Nu. Nu mint, spuse ea cu răsuflarea întreruptă.

– Cred că mama ta era înrăită de ceea ce-i făcuse tatăl tău. Mai cred că, în loc să te iubească foarte mult, te considera cauza vieţii ei ratate. Deke se apropie de ea şi îi spuse calm: Cred că te condamna pe tine pentru că te-ai născut şi i-ai distrus o relaţie frumoasă cu iubitul ei.

– Încetează, strigă Laney plîngînd şi acoperindu-şi urechile cu palmele.

Deke insistă, iar cuvintele lui îi cădeau ca nişte lovituri de ciocan pe cap.

– Cred că ai iubit-o pentru că era mama ta. Voiai ca şi ea să te iubească, dar nu a fost aşa. Sau, dacă te-a iubit, a evitat să ţi-o mărturisească. Cred că tu ai fi dorit să o cuprinzi de gît cu braţele şi să o simţi aproape de tine în fiecare zi, dar ştiai că ei nu-i plăcea asta. Ai fost învăţată că îmbrăţişările şi sărutările sînt un fel de invazii, de violări ale spaţiului personal.

– Termină! strigă ea lovindu-se cu pumnii pe pulpe. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. A avut grijă de mine.

– Fizic da, ţi-a oferit multe, dar pentru a fi părinte îţi trebuie mai mult decît atît. Tu ai fi dorit ca ea să te dezmierde, nu-i aşa, Laney, să te strîngă la pieptul ei, să te mîngîie?

– Da, răspunse ea printre suspine. Adică nu. Mă zăpăceşti.

Deke dădu din cap. Şi el avea lacrimi în ochi.

– Nu, iubita mea, tu singură începi să te dezmeticeşti.

Laney întinse mîna spre el, spunînd:

– Opreşte-te. Nu te mai apropia de mine.

– Acum te voi lua în braţe, Laney, pentru toate acele ocazii cînd mama ta nu a făcut-o.

– Nu! Nu vreau să faci asta.

– Ba vrei. Nu-i aşa?

– Nu, nu. Laney gemu de durere, apoi începu să scîncească precum un copil neajutorat.

Deke o cuprinse cu braţele şi o strînse la piept.

– Ba da, vrei, vrei, îi murmură cu buzele lipite de părul ei. Ştiu că vrei.

Automat Laney se agăţă de hainele lui. Îi frămîntă cămaşa între degetele transpirate. Deke se simţea bine. Lacrimile ei de acum nu erau cauzate de durere, ci erau lacrimi sănătoase, care o vor curăţa de tot ce fusese rău. O mîngîie pe cap şi-i lipi obrajii de pieptul lui, apoi se sprijini cu bărbia de capul ei.

– Biata copilă, spuse el. Atît de iubitoare, dar neiubită. Doamne! Fetiţă nepreţuită.

Ea se topi pur şi simplu în braţele lui ocrotitoare.

– Deke?

– Da, iubito?

– Deke? repetă ea, deşi nu-i venea să creadă că este cu adevărat acolo, ţinînd-o în braţele sale. Iubind-o.

El îi ridică uşor bărbia. După ce mai scînci o dată, Laney scoase un geamăt disperat şi-şi încleştă degetele în părul lui, apoi îl trase spre ea. Buzele ei flămînde le cuprinseră pe ale lui.

– Iubeşte-mă. Iubeşte-mă.

Deke şuieră o înjurătură printre dinţi, dar era bucuros să o îndatoreze. O aşeză pe podeaua unde covorul avea un miros straniu de trecere ireversibilă a timpului, dar nici unul din ei nu observă. Laney se agăţă de el cu fiecare părticică din corpul ei. Fără să ţină seama de starea în care se afla, Deke se aşeză lîngă ea cu grijă, dar înfometat şi el. O trase spre el şi îşi cimentă buzele cu gura ei, în timp ce mîinile lor căutau puncte de sprijin. Mîinile lui alunecau pe spatele ei, apoi în jos, spre fese, trăgîndu-le spre pasiu-

nea lui nestăpînită. Ea se lăsa manipulată şi suspina din cînd în cînd, cutremurată de extazul mîngîierilor lui. Camera răsuna de gemetele lor.

Laney se strădui să-i scoată paltonul gros, iar el îşi scuturâ umerii o dată şi paltonul căzu. Degetele lui cîndva pricepute tremurau acum bîjbîind cu nasturii scurtei ei. Laney îl descheie la cămaşă şi palmele i se lipiră de pieptul lui, de abdomenul plat, iar firele de păr o gîdilau într-un mod excitant.

Deke reuşi să-i scoată scurta, apoi se cufundă cu limba între buzele ei şi în acelaşi timp îi descheie nasturii. Îl găsi sînii şi se avîntă asupra lor.

– Oh, da, gemu ea şi se arcui spre el.

Cu stîngăcie, Deke se luptă cu închizătoarea sutienului, iar după ce reuşi să-l desfacă atît degetele, cît şi limba şi buzele începură să-i dezmierde, înfiorîndu-i, sfîrcurile. Laney scotea sunete ascuţite pe măsură ce mîinile lui pătrundeau sub material şi o făceau să-şi piardă răsuflarea. Mişcările lor erau febrile, răsuflarea sacadată şi îngreunată. La un moment dat se auzi

doar fişîitul fermoarului de la fusta ei. Tăcerea e încărcată cu anticipaţie.

Deke îndrăzni să se lase uşor peste pulpele

– Dacă îţi fac vreun rău?

– Te rog, Deke, spuse ea introducînd mîna sub cămaşa lui descheiată. Apăsă şi ea cu pal peste sfîrcurile lui plate. Deke scrîşni din dinţi.

Laney avea rochia suflecată pînă la mijl chiloţii azvîrliţi într-o parte şi Deke îi căuta punc fierbinte al feminităţii. Cuibul moale şi primitor acolo, iar degetele lui se adăpostiră cîteva clip adîncul lui, pînă ce Laney gemu de extaz şi rinţă. Apoi Deke o mîngîie la suprafaţă, dep tîndu-i pulpele şi aşezîndu-se cu grijă între ele penetră încet, cu multă atenţie. Trecu de po de intrare, dar se gîndi că era îndeajuns profund şi aşa; văzu că Laney răsufla sacad nu mai avansă. Mişcările lui erau lente şi prec Lovea doar ceea ce ştia că trebuie atins ca aducă pe punctul cel mai înalt. Nevoia lui er se îngroape cît mai profund şi să stea acolo, nu luă în seamă dorinţa lui şi se concentră

aducă ei bucuria aşteptată.

– Doamne, ce bine mă simt, şopti ea printre gîfîituri.

Deke o privi şi surîse.

– Mă bucur. Şi eu mă simt grozav. Cu limba îi tatonă sfîrcurile, le dezmierdă cum se pricepu mai bine în timp ce capul catifelat al bărbăţiei lui îşi continuă drumul magic într-un ritm lent.

Laney ştia că în curînd o va cuprinde uitarea aceea pe care o simţise prima dată cînd fusese cu el. Nu dorea să intre în această stare de una singură şi aprecia sacrificiul pe care-l făcea Deke de dragul ei. Uită de orice rămăşiţă de sfială şi îşi introduse mîna între trupurile lor contopite. Deke simţi cum îi bubuie inima. Îi gemu numele şi percepu degetele ei înconjurîndu-l delicat, lucru pe care nu se gîndise niciodată să i-l ceară. Laney îşi folosi foarte bine mîna pentru a-i da impresia că e o altă parte a corpului ei, simulînd interiorul unde acum accesul era blocat. Deke o văzu cît de radioasă era şi îi simţi trupul vibrînd şi pulsînd în ritmul impus de el şi atunci uită de orice disci-

plină. Se încordă, iar în clipa următoare se cutr murură şi-şi lăsă iubirea să o inunde.

La mult timp după aceea Laney deschise oc şi-i întîlni privirea de pisică.

– Ce s-a întîmplat cu mine? întrebă cu jum tate de gură.

El îi dădu într-o parte o şuviţă de păr de obraz, spunîndu-i:

– Te-am iubit, iar tu m-ai iubit la rîndul tău fost minunat.

Capitolul 7

– Începe să ningă. Ar fi bine să plecăm. Stăteau întinşi, unul cu faţa spre celălalt, cu picioarele încolăcite şi braţele înlănţuite. Deke era refractar la ruperea intimităţii, dar drumurile deveneau periculoase dacă îi prindea viscolul şi ninsoarea înainte de a ajunge în Sunnyvale.

– Bine. Laney se dezlipi din braţele lui.

Următoarele cîteva minute fură stînjenitoare,

fiindcă fiecare îşi aranjă ţinuta. Erau ca doi meni care supravieţuiseră unei tragedii şi doreau să se declare responsabili pentru fe care se comportaseră în minutele crizei. Nici car nu se puteau privi în ochi.

Laney era contrariată că pentru a doua o implorase să facă dragoste cu ea. Deke se te că ruinase şi aşa fragila lor relaţie profitînd în dată de instabila ei stare emoţională.

După ce ieşiră, Laney încuie uşa şi porniră rafalele vîntului năpraznic combinat cu ac gheaţă care cădeau din înălţimi.

– Oh, cheia, spuse ea.

– O vom trimite prin poştă, zise Deke zor să urce în maşină, conducînd-o încet pe înghetată. Nu vorbiră, iar el se străduí să iască zonele mai puţin alunecoase de pe ş deşi peste tot stratul era deja considerabil. o jumătate de oră de mers spre est ieşir zona furtunii de zăpadă şi şoseaua se dove uscată. Acum putea să-i acorde mai multă a lui Laney, care stătea tăcută şi privea p

reastră.

– Laney?

– Da?

– La ce te gîndeşti?

– La toată viaţa mea. Tot timpul am dat vina pe tatăl meu pentru că ne-a părăsit. Am crescut închipuindu-mi-l ca fiind o persoană oribilă, dar acum nu mai ştiu. Poate că era extrem de nefericit. Poate că mama nu l-a iubit, iar el ştia asta. Poate că s-a simţit oarecum încătuşat şi a trebuit să evadeze, de teamă să nu înnebunească.

– Iubito, spuse el căutîndu-i mîna, apoi i-o duse la buze şi i-o sărută.

– Cred că l-am acuzat pe nedrept. Parte din vină i-a aparţinut lui, desigur, dar nu am privit niciodată situaţia din punctul lui de vedere.

– Acum vezi lucrurile din perspectiva adultului.

– Dar de ce nu am putut vedea acelaşi lucru şi mai devreme? De ce nu mi-am dat seama ce-şi făcea mama sieşi? Mereu era plină de amărăciune. Nu-şi permitea să fie fericită.

– Ca şi tine.

– Ca şi mine, recunoscu ea. De ce n
văzut asta ca să mă pot revolta?

– Fiindcă de obicei copiii îşi iubesc părin
instinct. Pînă şi copiii care suferă abuzuri îi
pe părinţii vinovaţi.

– Dar ea nu mi-a făcut nici un rău.

– Ştiu, dar sînt mai multe feluri de a abu
un copil. Tu ai fost victima abuzului psih
Urmele pe care le-a lăsat mama ta sînt inviz
sufletul tău.

– Dar tu le-ai văzut, spuse ea încet.

– Şi vom încerca amîndoi să le vindec
exemplu, tu ai fost învăţată să te aperi d
semn de afecţiune. Intenţionez să te învăţ
exact invers.

Laney se mîngîie pe abdomen.

– Îi voi spune în fiecare zi cît de iubit est
dezmierda. Gînditoare, Laney se uită pe ş
pustie. Din cînd în cînd se vedeau pere
faruri în întuneric. Nu cred că mama cre
face ceva rău. Cîndva mi-ai spus că
doamnă tristă. Ea e figura cea mai trag

ată povestea aceasta.

Deke era mai puţin iertător.

– Laney, mă condamni pentru că te-am ajutat o vezi aşa cum era de fapt?

Ea îl privi cu o lumină în ochi.

– Nu, Deke. Îţi mulţumesc.

La un moment dat maşina ieşi mult de pe rosabil, spre dreapta, iar Laney se temu că reau o pană de cauciuc. Deke apăsă pe butonul avarie şi farurile începură să clipească inter-itent, în timp ce el se mută în lateral pe scaunul şi o strînse în braţe.

– Nu mi-a plăcut că a trebuit să treci prin chi-ul acela, dar a trebuit să dărîm bariera care iam că există acolo. Cu palmele îi ţinu obrajii şi îi ingiie buzele cu degetele mari. Consideră că ceea a făcut parte din terapia de şoc.

Laney îl privi în ochi.

– Iar cealaltă? A fost tot terapie de şoc? în-ebă coborîndu-şi privirea.

Deke aşteptă ca ea să-l privească din nou, oi răspunse:

– Nu. Aceea a fost o dovadă că doream d tot sufletul să fac dragoste cu tine, încă din prim zi, din curtea grădiniţei. Timp de douăzeci şapte de ani ai fost privată de iubire. Voiam să ofer dragostea în cea mai desăvîrşită formă. fost un privilegiu pentru mine ca să fiu cel ca ţi-a oferit ceea ce aveai cel mai mult nevoie. sărută din nou. Limba lui îi depărtă buzele pînă o întîlni pe a ei. Laney simţi dezmierdarea lui p tot trupul, fiindcă îşi aminti de clipele de sex. Ş că, din acel moment, îi va simţi lipsa atunci c nu va fi alături de ea. Gemu şi se desprinse d îmbrăţişarea lui, fiindcă realiză că gestul nu e născut din pasiune, ci din slăbiciune.

– Deke, mă faci să devin dependentă de t şi nu doresc asta. Mi-e teamă.

– Această teamă ţi-a fost insuflată de mama Acum ştii asta, Laney.

– Da, dar cunoscînd sursa, nu înseamnă am alungat teama.

– Te voi ajuta eu să alungi teama, sărutîndu şi strîngîndu-te în braţe, spuse el îmbrăţişînd

Te vei obişnui să ai nevoie de mine. Intenţionez să devin indispensabil pentru tine şi pentru Tropăilă. Se aplecă şi-şi lipi buzele de abdomenul ei.

Pentru prima dată în acea zi Laney rise.

– Aşa ai de gînd să-i spui copilului şi după ce se va naşte?

El se uită la ea cu un aer nelămurit.

– Doar dacă va fi fată. Laney începu să rîdă cu poftă, iar el se delecta cu glasul ei cristalin. Văzu cearcănele vineţii ale oboselii instalîndu-se în jurul ochilor ei. Eşti obosită, nu-i aşa?

– Epuizată.

Deke se instală pe bancheta şoferului.

– Avem drum lung. Întinde-ţi picioarele. Nu vrei mai bine să te întinzi pe bancheta din spate?

– Nu. Mai bine stau lîngă tine.

Deke scoase un sunet din adîncul pieptului şi se aplecă spre buzele ei. De această dată dorinţa era greu de stăvilit. Sărutarea lui era profundă, devastatoare şi se potoli doar cînd îşi aminti că era obosită. O mîngîie încet pe buze şi-i spuse:

– Încearcă să dormi.

Laney se cuibări lîngă el, rezemîndu-şi cap de umărul lui. Cînd îi simţi mîna pe abdomen, acoperi cu mîna ei şi o ţinu acolo cîteva minute.

Această noapte anunţa o schimbare radic în relaţia lor. Laney începu să capete încredere el şi nu vorbeau niciodată despre asta, dar sp ranţa plutea acum la orizont, fiindcă exista ac sentiment nepreţuit. Cu fiecare zi care trecea apropiau de punctul culminant.

Laney reîncepu cursurile în prima săptăm din ianuarie. Deke rămase acasă, cu treburile Lucra la un caz special pentru care pregătea ap rarea. Prin telefon lua permanent contact cu cli tul său şi cu asistenţii lui care se ocupau munca de descoperire a dovezilor. În fiec seară îşi revizuia notiţele, adăugînd cîte ceva margini sau ştergînd furios rîndurile scrise. N scăpa nici un amănunt; totuşi, de fiecare d

cînd Laney îl întreba, răspundea evaziv despre data procesului.

Laney înţelese cît de dificil era pentru el să lucreze într-un mediu necunoscut.

– Ar trebui să fii la New York acum, nu-i aşa?

– Ar trebui să fiu aici, cu tine, răspunse el, ridicîndu-şi privirea de pe un teanc de documente pe care le studia.

– Ştii ce vreau să spun. Sînt sigură că discuţiile cu clientul tău ar fi mult mai avantajoase pentru el dacă aţi vorbi direct, nu prin telefon. Ai nevoie de cărţi de referinţă pe care aici nu le găseşti, deci trebuie să aştepţi pînă a doua zi, ca să rogi pe altcineva să...

– Ştiu care sînt inconvenientele, Laney. Păstrez înjurăturile pentru orele cînd eşti la muncă. Încercarea lui de a fi amuzant eşuă.

Laney se simţea grasă. Se săturase de durerile de picioare şi de spate. Era obosită de greutatea pe care o purta ziua şi care o lovea de dinăuntru în fiecare noapte. Vederea hainelor de gravidă o făcea să vomite deja. Ducea dorul hai-

nelor de pe manechinele suple, din revistele d modă.

Totul o enerva. Rama tabloului de pe peretel opus era strîmbă, iar ei îi era lene să se ridice ş să îndrepte tabloul. Unul dintre copii îi rupsese unghie în acea zi fiindcă scăpase o cutie cu cre ioane peste degetele ei. Nu mai putea suferi ni mersul ei greoi. Se mai gîndea că, probabil, di truge cariera unui avocat strălucit.

Mai mult decît avea curajul să recunoască, er foarte preocupată de ce se va întîmpla dup naşterea copilului. Deke o va lăsa singură. Se v fi săturat de jocul acesta pînă atunci, iar după c va pleca, ei îi va fi dor de el. Aproape că voia s grăbească plecarea lui, ca să nu-i mai fie atît d groază de acest moment.

– Du-te înapoi la New York, Deke, acolo unc e locul tău, îi spuse ea ţîfnoasă. Nu suport să vă cum te sacrifici şi cum îţi ruinezi cariera, stînd ai cu mine. Te voi suna cînd voi simţi primele sem că nasc. Poţi ajunge aici în cîteva ore. Dacă vr Sinceră să fiu, cred că orice bărbat care vrea

stea în compania unei umflate e nebun.

Deke se ridică de pe scaun şi veni să se aşeze pe canapea, lîngă ea. Îi luă mîna şi i-o strînse.

– Cine va merge cu tine la lecţiile pentru naştere?

– Oricum nu ai fost acolo în primele şase luni. Inspectorul a jucat rolul partenerului meu.

– Bătăuşul acela nu mă lasă să uit asta niciodată, zise el surîzînd, amintindu-şi de prima lecţie cînd mersese cu Laney şi de muştruluiala pe care o primise pentru absenţele de pînă atunci. Doctorul Taylor m-a numit responsabil cu grija de a nu te obosi prea mult.

– Asta e cu totul altceva, răspunse ea, trăgîndu-şi mîna. Ştia că se vaită, ştia că se poartă urît cu el, dar nu se putea abţine. Ar fi dorit să-i lase lui doar pentru cîteva ore să poarte încărcătura din burta ei şi atunci ar vrea să-i cunoască starea de spirit. Aş fi profund recunoscătoare dacă data viitoare cînd mai mergem împreună la control vor doi nu aţi mai discuta despre mine ca şi cînd eu nu aş fi de faţă. Poate că sînt umflată,

dar mi-am păstrat toate facultăţile mentale.

Deke rise şi o trase mai aproape.

– Eşti foarte bine dispusă astă-seară. Ce-ar să te duci să faci o baie fierbinte înainte de cu care?

– Toţi hipopotamii se dau în vînt după băi ceală, nu-i aşa?

Deke voi să rîdă, dar se abţinu.

– Du-te. Vei dormi mai bine.

Laney mormăi şi bombăni, apoi se ridică d pe canapea şi merse în baie. Tocmai se şterge cînd intră Deke. Bătuse, dar preferă să int fiindcă nu-i auzi răspunsul şi se temea că stătu acolo prea mult şi i se putea face rău sau ar putut aluneca în cadă.

Se priveau prin aburii denşi.

– Eşti foarte frumoasă, Laney, îi spuse tandr Chiar şi cu pîntecul plin, purtîndu-i copilul, corp ei îl atrăgea mai mult decît al oricărei femei.

Nu ar fi avut nici un rost pentru ea să se ac pere cu prosopul, aşa că rămase pe loc şi-l lăs să-i admire goliciunea. Nu-i crezuse cuvintele, d

se lăsă legănată de ele. Erau exact ce avea nevoie să audă.

– Tot mai crezi că sînt frumoasă?

– Foarte. Credeai că sînt de altă părere?

– Nu ai... Nu putu să încheie propoziţia şi privi în jos.

– Făcut dragoste cu tine?

Ea ridică din umeri.

– Nu trebuie să-mi explici.

– Nu am dorit să crezi că speram aşa ceva doar pentru ceea ce s-a întîmplat la Tulsa.

– Mă simt stînjenită de cele petrecute acolo.

Deke veni lîngă ea şi o cuprinse de umeri, privind-o drept în faţă, evitînd să-i admire frumuseţea maternităţii.

– Mi-ai răspuns cu aceeaşi pasiune, tandreţe şi senzualitate ca atunci. Pentru a doua oară. Nu trebuie să te simţi jenată sau să-ţi ceri scuze.

Laney înghiţi în sec şi zise:

– Mă gîndeam că agresiunea mea te-a revoltat.

Deke începu să rîdă şi glasul lui îi vibră în

urechi, fiindcă avea obrazul lipit de pieptul său.

– Imposibil, iubirea mea, şopti el. Ai terminat baie?

Laney rămase fără răsuflare după îmbrăţişare lui puternică. Faptul că era dezbrăcată, iar îmbrăcat, era ceva aţiţător. Contactul pielii ei materialul hainelor lui îi aprinseseră scînteile d rinţei în tot corpul.

– Eu... mă ung în fiecare seară cu crema as pe abdomen, spuse Laney, încercînd să se st pinească. E pentru a preveni ridurile care răm după naştere.

– Du-te şi întinde-te în pat. În seara aceasta voi unge eu.

Peste cîteva minute Deke se aşeză pe p doar în chiloţi, cu crema în mînă. Laney nu văzu rostul cămăşii de noapte, fiindcă trebuia să ungă. O învăluia doar lumina de culoarea amb care venea de la veioză. Se întreba cum de e de lipsită de pudoare, dar nu se plîngea pen lipsa acesteia. Acest gen de timiditate păr acum o copilărie.

– Ţi-am spus vreodată că-mi place părul tău? îl întrebă ea, urmărindu-l cum îşi puse în palmă multă cremă, apoi începu să o maseze încet pe pielea foarte întinsă de pe abdomen.

– Părul cărunt? Simţi o atracţie deosebită pentru bărbaţii mai vîrstnici?

– Dar tu nu eşti vîrstnic! Cînd ai început să încărunţeşti?

– Cînd aveam vreo douăzeci şi cinci de ani. La fel a păţit şi tata. Avea părul complet alb pînă ce a împlinit cincizeci. Mîinile lui Deke erau foarte dibace în arta masajului. Apăsau exact atît cît trebuia şi Laney simţi cum dispar oboseala şi iritarea de mai devreme, sub mîngîierile lui calmante. Pleoapele îi deveniră grele şi era pe punctul să adoarmă cînd îl auzi spunînd: Am terminat.

– Nu mi-ai uns şi sînii, zise Laney pe jumătate adormită, dar, de îndată ce realiză ce spusese, deschise ochii mari. Deke o privea amuzat. Lasă, spuse repede. Pot să dorm o noapte aşa.

Deke îi prinse mîinile tocmai cînd Laney căută să se acopere.

– Te dai cu această cremă şi pe sîni?

Laney îşi umezi buzele cu limba, iar gestul e involuntar îl făcu pe Deke să simtă un junghi între pulpe.

– Şi pe sîni pot rămîne semne, explică ea.

– Dar nu putem lăsa aşa ceva să se întîmple şopti Deke pe un ton lasciv. Înmuie cîte un dege în cremă şi simultan începu să-i maseze sîni Laney închise ochii şi-şi ţinu răsuflarea cîteva mo mente, cît dură senzaţia de plăcere supremă Deke avea mîinile moi şi alunecoase. Palmele l acopereau complet sînii măriţi, strîngîndu-i uşo masîndu-i circular, cu mişcări lente, ascendente Degetele lui lungi şi delicate lăsau adînciturl carnea lucioasă, cremuită.

– Aş fi dorit să-mi dai această sarcină cu cîtev săptămîni în urmă, zise el gutural. Vîrfurile sen sibile ale sînilor răspunseră imediat la compl ment. Deke uită de scopul iniţial al masajului p care-l făcea şi le strînse uşor, privindu-le cum s ridică şi se întăresc în acelaşi timp. Laney gem ceva, poate chiar numele lui, iar atunci el s

aplecă şi cu buzele dezmierdă punctele fierbinţi şi nerăbdătoare. În acel moment Laney se arcui spre spate şi-şi înfipse toate zece degetele în părul lui des. Deke reţinu prizonier un sfîrc şi începu să-l sugă cu pasiune, dezmierdîndu-l cu limba, privind-o cum se zvîrcoleşte sub atingerile lui. Braţele ei se reobişnuiră cu musculatura lui încordată, cu valea suplă de pe şira spinării, cu talia bine formată şi cu sinuozitatea feselor.

– Oh, Laney, te doresc chiar acum, şopti el cu buzele lipite de sînul ei. Mai ţii minte cum este, iubito? Ţii minte ce senzaţii ai cînd sînt în interiorul tău?

– Da, da, spuse ea gîfîind. Ţinea foarte bine minte, iar trupul ştia, de asemenea, la ce se supune. Simţea nevoia ca bărbăţia lui să o inunde din nou.

Deke o mîngîie pe coapsă, rămase cîteva minute pe pulpă şi-i admiră linia perfectă, cu toate că restul formelor se mai împliniseră din cauza sarcinii, apoi pătrunse în zona moale, catifelată dinspre interior. Contură punctul cel mai intim cu

degetele căutătoare, apoi o mîngîie cu mişcări gure, senzuale.

– Te-am sărutat aici. Ţii minte? Şi aici.

– Da, Doamne, îmi amintesc, spuse ea cu geamăt. Îl răsuci cu faţa spre ea, cuprinzînd bărbăţia între pulpe.

Cu o disperare asemănătoare cu voracitate Deke o sărută apăsat, nerăbdător, flămînd şi îndurător, ca şi cînd sărutarea ar fi contat la fel mult ca propria-i viaţă. Laney îi simţea sîngele cotind în vene.

În clipa următoare Deke se rostogoli lîngă avea dinţii strînşi, îşi scoase chiloţii drăcuind, ap îi azvîrli pe jos. Pieptul îi sălta gata să explodez Toţi muşchii din corp, erau încordaţi. Cînd suflarea i se mai potoli, se întoarse cu faţa sp ea. O privi tandru şi trasă cu degetul o linie co tinuă peste buzele ei.

– Nu putem, Laney. Ea îl privi fără să spu nimic. Ştii cît de mult te doresc. Laney nu spu nimic nici acum.

O luă de mînă şi i-o lipi de bărbăţia lui puls

de viaţă, fierbinte.

– Te doresc, dar data următoare cînd vom face dragoste vreau să fie perfect. Nu mai vreau să mă abţin, să-mi fac griji că ţi-aş putea face vreun rău ţie sau copilului. Vreau ceva mai mult decît un orgasm. Vreau ca trupurile noastre să se unească, la unison cu sufletele noastre. Vreau să redescoperim acea senzaţie de uniune pe care am perceput-o în noaptea aceea la New York. Străini pînă în acea zi, dar atît de relaxaţi unul cu celălalt, ca şi cînd am fi revenit acasă. O mîngîie pe obraz. Mă înţelegi?

Laney îl înţelegea. Ochii îi sclipeau de lacrimi.

– Da, te înţeleg.

Îi luă mîna şi i-o sărută, apoi o sărută pe buze. Se acoperi şi o acoperi cu plapuma. După ce stinseră veioza şi Laney se delecta cu senzaţia răsuflării lui pe umăr, trupul ei continua să fie parcă destins şi împlinit. Nu era în legătură cu sarcina. Era o senzaţie a sufletului, nu una fizică. Ceva asemnănător cu bucuria, cu dragostea clocotind înăuntrul ei ca un vulcan, gata să erupă.

Laney savură senzaţia. O înfioră la început, fiindcă o făcea vulnerabilă, dar era prea delicioasă ca să fie alungată.

– Lucrurile merg mai în avans decît am prevăzut eu, le spuse doctorul Taylor a doua zi după-amiază. Deke o luase de la grădiniţă – el o ducea cu maşina de la o vreme fiindcă se temea să o lase singură – şi merseseră direct la cabinetul doctorului. Cred că s-ar putea să naşteţi mai devreme.

Deke îi strînse mîna, iar ea îi surise timorată.

– Nu e nimic grav, nu? îl întrebă ea pe medic.

– Nu, nu, zise el liniştit. Nu v-aţi îngrăşat prea mult; totuşi, fătul este extrem de voluminos.

– Laney este în pericol? întrebă Deke privindu-pe doctor cu nişte ochi mari, holbaţi. Probabil că această privire îi făcea pe martorii la procese să îngheţe.

– Nu, dar vreau să aibă mai multă grijă de acum încolo. Odihniţi-vă cît mai mult cu picioarele sprijinite pe ceva după ce veniţi de la serviciu. Nu vă extenuaţi. Îl privi pe Deke şi îşi drese glasul. Probabil că de acum ar trebui să vă abţineţi şi de la... mă înţelegeţi.

Deke şi Laney roşiră în acelaşi timp, amintindu-şi ce se întîmplase cu o noapte în urmă.

– Desigur, confirmă Deke cu solemnitatea unui băieţandru care-şi recunoaşte greşelile.

– Ne vedem săptămîna viitoare, zise doctorul.

Dacă el îşi închipuise că aceste avertismente îi vor face viaţa mai uşoară lui Laney, se înşelase. Pentru ea totul devenise insuportabil. Deke se învîrtea în jurul ei ca o cloşcă. De-abia o lăsa să se spele pe dinţi. O copleşea cu grijile, o sfătuia zilnic să aibă grijă ce face la clasă, iar pe timpul pauzelor ei venea şi parca peste drum de curtea şcolii ca să o supravegheze cît stătea afară cu copiii. Nici nu luă în seamă avertismentele ei de a termina cu aceste copilării.

După ce trecură trei zile în acest stil, Laney îi

lăsă pe micuţi în grija unei colege şi traversă strada să se certe cu el. Deschise brusc portiera şi-i zise:

– Deke, ai devenit ridicol. Toată lumea zice că eşti nebun, inclusiv eu.

– De ce l-ai ajutat pe băieţel să se urce în leagăn, Laney?

Ea lovi cu piciorul în asfalt de exasperare.

– Nu vrei să asculţi ce-ţi spun?

– Haina de pe tine nu e prea subţire? Nu vreau să răceşti.

– Bine, tu ai vrut-o.

– Unde te duci? întrebă el speriat, deschizînd portiera după ce ea o trîntise pe cea din dreapta şi pornise revoltată înapoi spre grădiniţă.

– Mă duc să chem poliţia.

– Şi ce le vei spune? Că soţul tău e îngrijorat pentru tine, deşi tu nu eşti?

– Le voi spune că un pervers în pardesiu dă tîrcoale curţii grădiniţei. Aş putea să le spun că are un accent ciudat de yankeu. Asta îi va face să vină repede, crede-mă.

Deke se întorsese acasă după jogging la cîteva minute înaintea pauzei ei. Fără să-şi dea bine seama luase în grabă pardesiul şi plecase repede. Acum se privi şi-şi văzu picioarele fără pantaloni, ieşind de sub pardesiul de patru sute de dolari. Rîse brusc. „Un pervers? Le vei spune că sînt un pervers?" Cînd îşi desfăcu centura pardesiului, apoi dădu la o parte poalele veşmîntului Laney îşi ţinu răsuflarea, apoi respiră uşurată. Era îmbrăcat în şortul cu care alergase şi în tricou cu mîneci scurte. Deke începu să rîdă frenetic.

– Te-am speriat, nu-i aşa? Vino aici. O învălui şi pe ea cu pardesiul larg şi o lipi de pielea lui. Singura persoană în faţa căreia mă voi expune gol eşti tu, spuse în şoaptă. De îndată ce voi putea.

Laney trase adînc în piept aroma coloniei lui bărbăteşti amestecată cu transpiraţie.

– Eu tot cred că eşti nebun.

– Ai dreptate. În privinţa ta şi a lui Tropăilă mă comport ca un om lipsit de judecată. Acestea sînt riscurile paternităţii, mi-e teamă. Va trebui să te

obişnuieşti cu mine.

El se obişnuise deja cu ea şi pentru asta ar fi putut fi canonizat. După incidentul cu pardesiul, Deke se abţinu să mai meargă la şcoală, dar tot îi monitoriza orice mişcare, lucru care o enerva la culme. Nu se simţea bine. Mişcările greoaie îi aminteau de bursuci, care semănau cu ea şi la formă. Doctorul Taylor îi repetase de atîtea ori instrucţiunile, încît îi venea să sară şi la gîtul lui.

Deke era sacul de bătaie al nervilor ei extinşi, dar o suporta cu o admirabilă înţelegere. Singurul lucru care-l scotea şi pe el din sărite era bombăneala ei continuă despre inutilitatea lui în Arkansas, cînd avea în curînd un proces important la New York.

– Nu trebuie să-mi aminteşti de responsabilităţile mele, domnişoară McLeod, îi zise ironic într-o seară cînd Laney aduse iar subiectul în discuţie, după o zi foarte obositoare. Era sfîrşitul lui februarie şi afară era frig şi ploua. Fusese nevoită să rămînă în clasă toată ziua cu douăzeci şi şase de copii superactivi. Eram avocat pledant înainte

ca tu să intri la liceu, adăugă el revenind la cititul documentelor.

Laney avea chef de ceartă şi nu dorea să renunţe.

– Îţi baţi joc de clientul tău. Nu vreau să-l am pe conştiinţă.

Deke trînti nervos dosarul pe masă şi se ridică în picioare. Flăcările din cămin i se reflectau în privire.

– În întreaga mea carieră nu mi-am bătut joc de un client. Fiecăruia îi acord atenţia cea mai mare.

– Dar ai amînat data procesului de trei ori! strigă ea. Te-am auzit vorbind la telefon. Ce scuză ai?

– Una extrem de validă. Că soţia mea naşte şi pentru moment nu pot pleca.

– Eu nu sînt soţia ta.

– Mă bucur că a venit vorba de asta. Deke ocoli măsuţa de cafea şi se apropie de Laney. Draga mea, nu vreau ca fiul meu să se nască bastard.

Laney se chirci înspăimîntată la auzul acelui cuvînt oribil.

– Nu vreau să vorbeşti aşa despre el.

– Te îngrijorează, nu-i aşa? Ei, mă bucur, fiindcă toată lumea asta va crede despre el. Asta vrei pentru copilul tău?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci mărită-te cu mine.

– Nu pot. Laney îşi frămînta mîinile.

– De ce? Fiindcă mama ta a rămas însărcinată înainte de a se căsători şi tatăl tău a părăsit-o după aceea? Făcu încă un pas spre ea şi tonul lui se dori convingător, fără să pară brutal. Aceia erau ei, Laney. Nu au nici o legătură cu noi.

– Ţi-am spus de la bun început că nu mă voi căsători cu tine niciodată. De ce nu vrei să accepţi?

– Nu vreau. Deke îşi ieşise iar din sărite şi acum nu se mai putu abţine. De ce ideea căsătoriei ţi se pare atît de hidoasă? Noapte de noapte stăm dezbrăcaţi unul în braţele celuilalt şi ne mîngîiem pînă ce practic facem spumă la gură.

Atunci ne dorim să facem dragoste atît de mult, încît ne pierdem raţiunea. Totuşi, nu ne oprim din preludiu fiincă ne place al naibii de mult.

– Nu-mi vorbi mie astfel!

– De ce? Fiindcă dacă vorbim e ca şi cum nu mai e un secret ruşinos? Te face să realizezi adevărul? Îţi ridică obloanele acelea pe care nu vrei să le dai la o parte? De fiecare dată cînd am făcut asta împreună a fost ca o vrajă. De-abia aştept data următoare şi pe onoarea mea, Laney, recunoaşte că şi tu arzi de nerăbdare. Sîntem compatibili. Rar ne certăm pentru ceva, cu excepţia acestui subiect. Eu sînt solvabil financiar. Amîndoi ne dorim ce e mai bun pentru copilul nostru, adică un cadru familial cu doi părinţi. Atunci, care mai e problema, domnişoară McLeod?

Aroganţa lui o înfurie.

– Care e problema ta? Ai fost burlac patruzeci şi doi de ani. De ce aşa, dintr-o dată, insişti să te însori cu mine? Ţi-e teamă că nu vei găsi pe altcineva? Sau eu sînt fabrica ideală de copii care-ţi va oferi păpuşa pe care încă nu o ai?

– Nu e adevărat şi o ştii foarte bine. Deke strînse din dinţi şi cuvintele următoare ieşiră prin zidul încleştat. Ţi-e teamă să rişti şi să iubeşti. Eşti o laşă.

– Nu sînt... Laney tăcu subit, apoi întinse mîna spre el şi se închirci. Apa mea!

Deke se rugă lui Dumnezeu să o ajute în timp ce o duse să se aşeze pe un scaun, apoi căzu în genunchi la picioarele ei.

– Acum? Să-l chem pe doctorul Taylor?

Ea dădu doar din cap, incapabilă să vorbească din cauza cuţitelor pe care le simţea în tot corpul. Deke o văzu cum se albeşte la faţă şi cum îşi opreşte răsuflarea. O ţinu de mînă pînă ce trecu contracţia. Laney se temu pentru el; părea că se prăbuşeşte cu totul la pămînt. Îl mîngîie pe obraz.

– Sună-l pe doctor, zise ea şoptit. Apoi putem merge la spital.

Următoarea jumătate de oră nu şi-o mai aminti clar. Deke ţipă în receptor, blestemînd roboţii telefonici, apoi pe telefoniste, făcînd sugestii nepoli-

oase la adresa lor, indicîndu-le ce să facă mai ine cu fişele din panourile de comandă. Repede uă o sacoşă pe care Laney şi-o pregătise de citeva zile, luă paltoanele, găsi cheia uneia din maşini – cealaltă dispăruse – apoi ieşi cu ea, sustinînd-o practic.

Conducea ca un nebun.

– E prea devreme, nu-i aşa? Cît de devreme? Laney, te doare rău? Cît de devreme?

– Trei săptămîni şi jumătate.

– Trei săptămîni şi jumătate! Dumnezeule! Aproape o lună!

– Deke, te rog să nu mai ţipi. Cred că au început contracţiile, dar nu am asurzit.

– Doamne, trei săptămîni şi jumătate, gemu el încă o dată. Tîmpitul ăla de doctor. Mereu am avut impresia că nu ştie ce vorbeşte. Ştiu că poate nu mă crezi, Laney, dar nu am avut încredere în ce ne-a spus pînă acum. O să-l omor.

Laney începu să rîdă de el văzîndu-l cum îşi smucea capul cînd spre ea, cînd spre drum.

– De fapt sînt bucuroasă, zise ea. Cel puţin

acum nu mai poţi da înapoi şi să spui că nu-i al tău.

– Foarte nostim, Laney. Foarte... Doamne, altă contracţie? Rezistă, iubito.

Ca prin ceaţă Laney zări luminile spitalului şi niciodată pînă atunci nu se bucură ca acum. Deke reuşise să nu omoare pe nimeni şi să nu facă nici un accident. Fu imediat dusă în sala de travaliu, iar el o înscrise în registru. Cînd i se alătură, începu să strige la asistenta-şefă:

– Ce fel de sală este asta? întrebă el urlînd. E mică şi întunecoasă. Laney suferă de claustrofobie şi camera asta parcă ar fi o celulă de pe Insula Diavolului.

– Sînt sigură că... doamna McLeod va fi bine domnule Sargent. Deke simţea că-i va arde o palmă pentru tonul superior pe care-i vorbise. Aceasta este singura sală de travaliu disponibilă şi...

– Nu m-aţi ascultat, tună el. Vreau să o scoateţi de aici. Mă duc eu să caut prin tot spitalul acesta nenorocit pînă ce voi găsi o sală lum

oasă şi frumoasă. Aţi înţeles?

Asistenta înţelesese, cu toate că bombănea entru tonul lui nepoliticos şi comportamentul gresiv, dar înţelese. Laney fu mutată într-o sală u ferestre mari şi lumini fluorescente. Deke se ăţoia la asistente, îl ameninţa pe doctorul Taylor u proces pentru incompetenţă, pentru lipsă de profesionalism; acesta venise la o jumătate de oră după ei şi la lista acuzaţiilor se mai adăugă şi întîrzierea la program. Deke se plimba agitat în jurul patului. Doctorul se purta frumos şi atent cu Laney.

Travaliul ei dură toată noaptea, iar Deke nu se mişcă de lîngă ea, ţinînd-o de mînă, tamponîndu-i fruntea şi punîndu-i gheaţă pe buzele fierbinţi, şoptindu-i vorbe liniştitoare şi practicînd împreună cu ea respiraţia pentru contracţii, aşa cum învăţaseră amîndoi la cursurile pentru gravide.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, doctorul Taylor le spuse că foarte curînd se va produce naşterea şi merse să se pregătească. Deke veni pe o parte a patului şi o luă de mînă.

– Ţi-am spus că eşti laşă. Doamne, Laney, iartă-mă! Ai fost atît de curajoasă.

– A fost mult mai uşor fiindcă tu ai stat lîngă mine.

Deke avea lacrimi în ochi cînd se aplecă să o sărute.

– Laney, căsătoreşte-te cu mine înainte de naşterea copilului. Am trezit din somn un pastor. Stă afară de ore în şir, aşteptîndu-mă să- mi fac curaj ca să te mai cer o dată. Te rog, dacă ai măcar ceva la inimă pentru mine, lasă-mă să-i dau copilului numele meu.

Prin durerile naşterii şi mirosurile de medicamente, plus agonia interioară, Laney se străduia să rîdă.

– Deke, este exact stilul tău. O cuprinse o altă contracţie şi, pînă ce răsuflă de cîteva ori, o asistentă le spuse că trebuiau să o ducă în sala de naşteri.

Laney se uită la Deke şi-i zise:

– Ai fi bine să-l aduci pe pastor repede.

Văzîndu-i bucuria pe chip şi în ochi, Laney re-

unoscu totuşi că durerea pe care o suferea neritase. Atunci îi fulgeră prin minte că-l iubeşte cu adevărat. Nu conta dacă avea să o părăsească în curînd, pentru că acum era cu ea, iar ea va păstra aceste clipe ca pe o comoară fără de preţ.

Deke dădu fuga la uşă şi-l chemă pe pastor.

– Dar nu e permis aşa ceva, zise asistenta nervoasă, văzîndu-l pe Deke împingîndu-l în sală pe bietul bărbat. Dacă află asistenta Perkins...

– Ţine gura închisă şi nu va afla nimic, i-o tăie scurt Deke. Ce poveste frumoasă va fi! Haideţi, grăbiţi-vă! Părinte, e pe punctul de a naşte.

Bietul pastor răsfoi cartea de rugăciuni cu mîinile tremurînde şi reuşi să parcurgă prescurtat ceremonia. Se opriră la un moment dat cînd Laney avu o altă contracţie. Cînd pastorul ceru inelul, Deke îi strecură lui Laney pe inelar un inel cu diamant imens.

– De unde l-ai cumpărat?

– De la *Tiffany's*.

– Din New York?

– L-am adus cu mine. Gata? îl întrebă pe pastor.

– Acum vă declar soţ şi soţie.

– Bine, spuse Deke şi o sărută cu pasiune.

– Nu are voie să poarte inelul în sala de naşteri, zise asistenta împingînd brancarda pe care se afla Laney.

– Poftim, ţineţi-l pînă ne întoarcem, îi zise Deke pastorului, dîndu-i inelul în grabă. Cred că pot avea încredere în dumneavoastră că nu-l veţi fura aşa-i? Deke îi făcu cu ochiul şi ieşi în urma brancardei.

– Ei, tocmai mă gîndeam că trebuie să intraţi, zise doctorul Taylor, complet echipat şi cu mască protectoare peste gură; îi aştepta în sala de naşteri.

Laney nu vedea prea bine, dar ştia că Deke era cu ea încurajînd- o; cînd primul ţipăt de copil se auzi, Deke strigase de bucurie.

– E un băiat perfect, zise doctorul, ţinînd în aer un micuţ cu pielea zbîrcită şi roşie.

Laney rămase inertă pe masă, în timp ce pe

sonalul medical își văzu de rutina evenimentului, care era totuși miraculos. Era mulțumită și lacrimi de bucurie i se prelingeau pe sub gene. Deke fu lăsat să-l țină în brațe pe fiul său și veni lîngă ea ca să-l vadă.

– E frumos, spuse ea cu glas slab.

– Frumos? spuse Deke contrariat. E... e... frumos!

O asistentă luă copilul să-l cîntărească și să-l măsoare. Deke o ținu de mînă pe Laney și o privea cu dragoste; la un moment dat o văzu făcînd ochii mari, muşcîndu-și buza inferioară.

– Iubito? strigă el panicat. Ce este?

– Ooohh, începu ea să strige de durere. Își mișca spasmodic capul cînd spre stînga, cînd spre dreapta.

– Doctore! strigă Deke. Se întîmplă ceva!

Capitolul 8

Kevin Todd Sargent dormea în compartimentul de sticlă al maternității spitalului, cu genunchii ridicați pînă sub burtica umflată, cu capul spre stînga, nepăsător față de toate, inclusiv față de adorația cu care era privit și el... și sora lui.

Amanda Lea Sargent își țuguie buzele firave, ca și cînd ar fi dorit să sugă și gura îi era ca un trandafiraș proaspăt îmbobocit. Deke o cuprinse

pe Laney pe după umeri şi rîse încet.

– M-ai speriat de moarte înainte de naşterea fetiţei. O strînse lîngă el şi se cutremură amintindu-şi acele secunde îngrozitoare cînd îi văzuse faţa schimonosindu-se. Doctorul Taylor vorbea din spatele cadrului metalic, pe care Laney avea picioarele suspendate.

– Nu s-a întîmplat nimic, domnule Sargent, decît dacă aveţi ceva împotriva gemenilor.

Mandy Sargent fusese o surpriză pentru toată lumea. Fiindcă fratele ei o înghesuise cu diferenţa sa de patruzeci de grame în plus şi înălţimea mai mare cu zece centimetri, bătăile inimii ei nu puteau fi percepute în pîntecul matern. Mandy îşi făcuse intrarea într-o lume care nici nu bănuia existenţa ei.

– Îmi cer scuze, spuse Laney cu blîndeţea pe care o au de obicei tinerele mame după naştere.

Deke Sargent îşi sărută soţia pe frunte şi zise:

– Scuzele sînt acceptate. Eşti gata să mergi înapoi?

– Nu. Îmi place să-i privesc.

– Dar trebuie să te odihneşti cît mai mult cît timp te afli în spital. Ai cărat cu tine şase kilograme de copii, iubirea mea.

Laney oftă şi-şi mîngîie abdomenul slăbit, dar încă moale, ridat.

– Nu-mi mai aminti. Mă bucur atît de mult că acum sînt acolo, decît în locul unde au fost pînă în prezent.

Deke rîse în hohote, iar asistenta îl privi cu aceiaşi ochi cu care privea o persoană arţăgoasă.

– Şi eu. O conduse pe Laney spre rezerva ei, camera cea mai mare pe care o avea spitalul. Era amuzant să-l priveşti, străduindu-se să-şi micşoreze paşii după mersul ei.

Laney intră în cameră şi admiră un buchet modest de garoafe, mascat de aranjamentele florale comandate de Deke.

– I-ai mulţumit domnului Harper pentru flori cînd l-ai sunat?

– Da. Deke o ridică pe pat, îi aranjă picioarele şi o acoperi cu multă grijă. Mi-a spus să-ţi trans-

mit că nu trebuie să-ţi faci probleme. Au găsit deja o suplinitoare.

– Dar, Deke, vreau să mă întorc acolo. Măcar pot să predau încă şase săptămîni.

Deke dădea negativ din cap.

– Pentru Dumnezeu, nu mai face pe martira. De-abia ai născut gemeni. Pînă şi un singur copil ţi-ar răpi tot timpul oricum. E greu să mai predai. Cu doi copii nici nu se poate discuta despre asta. Nu a fost vina ta că s-au născut mai devreme. Acum vreau să ştiu dacă mai vrei cremă?

– Nu, dar un cheeseburger cu cartofi prăjiţi mi se pare delicios, zise Laney.

Deke se aplecă spre urechea ei, zîmbind conspirativ:

– Mîine la prînz îţi aduc cel mai consistent cheeseburger pe care-l voi găsi.

– Şi rişti să fim daţi afară din spital toţi patru? Sora Perkins era să facă infarct cînd ne-a prins bînd şampanie.

– Cum poate cineva să sărbătorească naşterea unor gemeni decît aşa? Femeia aceea nu are

suflet. Se aşează pe marginea patului şi o luă de mîini. Ţi-am spus că-ţi mulţumesc?

– Aproape de o mie de ori.

– Oricum o să repet asta în fiecare zi a vieţii mele. Sînt minunaţi, Laney.

– Ştiu. Îşi rezemă capul pe pernele aranjate cu grijă. Mai bine de jumătate din viaţa mea de pînă acum am crezut că nu voi avea copii. Îl privi cu lacrimi sincere. Îţi dai seama cît de fericită am fost cînd am aflat că sînt însărcinată? Da, eram îngrijorată pentru slujba mea, dar foarte bucuroasă că, în sfîrşit, voi avea un copil. Acum am doi! Rise. Şi eu îţi mulţumesc, Deke.

– Eşti atît de dulce. O sărută uşor pe buze. Era un gest tandru, scurt.

– Acum o compătimesc pe mama. Tatăl meu ar fi trebuit să fie acolo, alături de ea cînd m-am născut, cum ai fost tu cu mine.

Deke o mîngîie pe obraz.

– Şi eu m-am gîndit la asta. Se opri, fiindcă nu voia să o mîhnească. După cum ştii, am acces la dosare personale, pe căi ortodoxe, sau neorto-

doxe. Mîine aş putea încerca să-l găsesc pe tatăl tău, dacă tu vrei asta. Nu-ţi promit că-l vom găsi; poate că a murit, dar aş dori să încerc.

Ochii ei se îndreptară spre ferestrele mari, ce dădeau spre spaţiul verde din faţa spitalului. Soarele apunea peste peisajul hibernal.

– Cînd a murit mama m-am gîndit că nu mai am nici o rudă în viaţă. E un sentiment înfiorător să ştii că eşti un om singur într-o lume unde fiecare are familia lui. Dintr-o dată mi-am dorit să-l găsesc pe tata sau să aflu ce s-a întîmplat cu el. Dar tot atunci am decis – şi asta simt şi acum – că, dacă m-ar fi dorit de la bun început, ar fi rămas cu noi măcar pînă ce ar fi putut stabili o oarecare legătură cu mine. Poate că e o persoană pe care e mai bine să nu o cunosc. Dacă mama a purtat vina plecării lui, dacă el era doar un bărbat nefericit, probabil că acum are o altă familie. Ştiu că aş fi doar o intrusă nedorită, care i-ar aminti de o vreme nefericită din tinereţea lui. Nu doresc să devin asta.

Laney îşi întoarse privirea de la fereastră şi

întîlni ochii strălucitori ai lui Deke.

– Îţi mulţumesc pentru gîndul bun, dar nu vreau. Cred că e mai bine să-mi încep familia cu Todd şi cu Mandy.

– Şi cu mine?

Laney privi prelung diamantul de pe inelar.

– Ştii că m-ai obligat să mă căsătoresc cu tine. Mă gîndeam că nunţile subite sînt în beneficiul bietei mirese.

– Şi eu, dar în acest caz mireasa are o imagine greşită asupra multor lucruri.

Laney încă nu se putea dumiri asupra sentimentului de a fi doamna Deke Sargent. Îşi jurase că nu va fi niciodată doamna Cutare. Jurase să nu iubească. Dar iubea şi era îngrozită de acest sentiment.

Era prea slăbită emoţional acum pentru a putea face introspecţii, aşa că schimbă subiectul, întinse mîna cu inelul şi studie strălucirea diamantului.

– E un inel revoltător.

– E de-a dreptul vulgar. Am încercat să te im-

presionez.

– Să mă faci să cad pe spate?

– Ceva de genul acesta.

– Pe naiba! Căderea e prea subtilă. Explozia, implozia, furtuna sînt mai degrabă stilul tău.

– Adică sînt un mişcător şi un cutremurător?

– Absolut.

Deke surîse.

– Sînt bărbatul care obţine repede rezultatele, nu-i aşa? Laney surîse şi ea, iar Deke o văzu nespus de frumoasă. Te simţi prea slăbită ca să-mi permiţi să te sărut?

– M-ai sărutat acum cîteva minute.

– Da, dar nu aşa. Vreau să spun sărutată cu adevărat. Uite aşa. Deke îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută cu tandreţe, dar limba lui se cufundă de cîteva ori în plinul gurii ei. O strînse la piept. Ea îl cuprinse pe după umeri şi-l strînse la rîndul ei, predîndu-se dezarmată artei lui virile.

– Mă scuzaţi, se auzi o voce dinspre uşă. Era sora Perkins, care- i privea cu un dezgust care ar fi fost similar cu vederea unei ploşti răsturnate. Vă

aducem copiii. Dacă rămîneţi, domnule Sargent, va trebui să vă puneţi halatul şi masca.

Cu un zîmbet larg, menit să o enerveze şi mai rău, Deke zise:

– Rămîn.

Casa era într-o harababură de nedescris. Deke mai cumpărase cîte ceva, deşi ştia foarte bine că toată mobila nu avea cum să intre în cel de-al doilea dormitor. Unul din dulapuri fu lăsat în hol. Cel de-al doilea ursuleţ fusese comandat de la New York. „La ce au nevoie de doi urşi Panda?"

– Da, fiindcă Todd ia mănuşa de baseball şi Mandy va primi pantofiorii de balet.

Slavă Domnului că mai erau şi obiecte mici.

Laney îl convinsese să dea florile altor paciente ale spitalului, ca să nu mai trebuiască să le care şi pe ele acasă. Atunci Deke se simţi obligat

să transforme dormitorul într-o adevărată grădină tropicală. La sosirea ei acasă, printre atîtea flori, teancuri de scutece detaşabile, pungi cu vată, cutii cu şerveţele fine, păturici, borcănaşe cu pudră pentru sugari, tuburi cu vaseline şi creme împotriva iritaţiilor de scutec, fiole cu antiseptice şi cutii cu cadouri încă nedesfăcute, Laney făcu un efort să distingă patul.

În a treia zi de la venirea ei acasă cedă nervos. Doamna Thomas aranjase de trei ori mobila din dormitor, încercînd să obţină cît mai mult spaţiu, dar camera copiilor era o calamitate. Ca să ajungi la vreunul din ei trebuia să te contorsionezi printre mobile.

Toată ziua primiseră vizite, majoritatea colege de la grădiniţa lui Laney. Avea impresia că veniseră mai degrabă să-i facă ochi dulci lui Deke, decît să-i vadă pe gemeni. Chicoteau, îl înghiontau şi făceau aluzii îndrăzneţe la adresa virilităţii lui.

Laney voia să sară din pat, să le ardă cîte o palmă şi să le sfătuiască să-şi ţină mîinile departe

de soţul ei; apoi îi venea să-i dea lui Deke un şut pentru că le surîdea ca o pisică de Cheshire văzîndu-le cum vorbesc. Cu toate că priviri hrăpăreţe erau îndreptate adeseori spre inelul ei, nimeni nu-i dădea vreo atenţie lui Laney. Se ura fiindcă se lăsase pradă autocompătimirii şi începuse să plîngă mai ceva ca un copil; exact asta şi făcu atunci cînd Deke reveni în cameră, după ce conduse vizitatoarele.

– Laney! spuse el alarmat şi veni lîngă pat. Ce s-a întîmplat?

– Toate astea, mormăi ea. Totul s-a întîmplat. Îmi bubuie capul de durere, dar toată lumea este prea ocupată pentru a-mi aduce o aspirină şi nu am destulă forţă să mă duc să-mi iau singură. Tu, fie vorbeşti la telefon, fie le faci curte zgripţuroaicelor acelora care umblă prin tribunale la divorţuri. Doamna Thomas a ascuns toate lucrurile mele. Nu-mi găsesc nici măcar loţiunea. Sînt încă grasă, se văicări ea, după care îşi îngropă obrajii în pernă.

Deke deschise uşa şi strigă în hol:

– Doamnă Thomas, vreţi să vă duceţi la Todd şi la Mandy timp de o oră? Nu vreau să răspund la nici un telefon. Uşa dormitorului acestuia va trebui să rămînă închisă pentru orice motiv, mai puţin dacă iese foc sau vin inundaţiile. Trînti uşa şi reveni lîngă Laney.

– Pleacă, murmură ea, depărtîndu-se de el, deşi se urcase cu un genunchi pe pat. Ce faci?

Deke o ridică în braţe şi o duse spre un balansoar.

– Sora mea m-a avertizat de sindromul depresiv post-natal.

– Le-ai spus alor tăi despre mine? Despre noi? Laney rămase nemişcată pe genunchii săi, privindu-l cum se instalează pe balansoar.

– Nu credeai că vreau să dau veştile importante şi familiei mele? Sînt încîntaţi şi de-abia aşteaptă să te cunoască şi să-i vadă pe copii. Acum relaxează-te. Tot te mai doare capul?

– Puţin.

– Aici? întrebă el masîndu-i uşor tîmplele.

– Mda.

– Ţi-e frig?

Ea căscă şi se cuibări în braţele lui calde. Rămase cu mîna pe inima lui. Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădeau bătăile regulate şi era fermecată de firişoarele de păr care o gîdilau în palmă.

– Nu. Acum mi-e cald, spuse adormită. Nu cred că am mai fost legănată vreodată. Îmi place.

– Şi lui Mandy. Mi-a spus asta astă noapte.

Laney surîse.

Cînd se trezi era în pat. La început i se păru că are vedenii. Camera suferise multe transformări. Florile, în afară de bobocii de trandafir galbeni de pe noptieră, fuseseră scoase din dormitor. Toate lucrurile pentru îngrijirea bebeluşilor stăteau într-un coş de plastic. Acum se vedeau mai bine şi accesul la ele era mai uşor. Nimic nu mai era pus la voia întîmplării. Cosmeticele ei erau frumos aranjate pe măsuţa de toaletă, aşa cum fuseseră îna-

înte de plecarea ei la spital.

Deke apăru prin uşa întredeschisă.

– Trează?

– Da. Cît timp am dormit?

– Cam o oră. Îi întinse capotul. Nu vrei să faci un duş înainte de cină?

– Mi-ar prinde bine. Ce fac copiii?

– Dorm. Ai destul timp să mănînci înainte de masa lor de seară.

Laney se întoarse cu faţa spre el, în faţa uşii de la baie.

– Deke, de unde ai ştiut... Făcu semn cu mîna spre cameră.

– Sora mea, Dumnezeu s-o binecuvînteze. Am sunat-o şi i-am cerut sfatul. Spunea că-şi aminteşte de harababura şi de agitaţia din casă după ce a venit de la spital cu nou-născutul. Spunea că avea senzaţia că lumea ei fusese invadată. Mi-a sugerat să aranjez lucrurile tale aproape la fel cum erau pe vremuri.

– Va crede probabil că sînt nebună şi o mamă denaturată.

Deke rîse.

– Oh, nu! Tu ai fost eroina compătimită pentru că a trebuit să mă suporţi pe mine, insensibilul, nesimţitorul, în compania ta. Ai nevoie de ajutor în baie?

Ea îşi trase capotul pe umeri şi spuse:

– Nu, mulţumesc. Acum era mai puţin îngrijorată de trupul ei ca înainte. Nu mai era umflat de sarcină, dar era sigură că abdomenul îi arăta ca un aluat dospit şi că sînii îi ajungeau pînă la genunchi.

Deke ar fi dorit să-i spună că se înşela, că el o găsea la fel de frumoasă, dar se mulţumi să surîdă şi să-i zică:

– Cînd ai terminat, îţi voi servi cina.

Aşa şi făcu, dar nu cum se aşteptase ea. Cînd coborî după duş, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte mătăsoasă, dar discretă, cumpărată de Deke, pur şi simplu rămase înmărmurită de arta lui.

Aranjase o măsuţă joasă în dormitor. Pe faţa de masă albă era aşezat un vas mic cu flori, două

sfeşnice cu lumînările aprinse şi două farfurii cu mîncare pregătită de doamna Thomas. O muzică discretă se auzea la casetofon.

– Deke! exclamă ea şi inima îi bătea mai rapid. Copleşită de gestul lui, începu să plîngă. Dar e minunat.

El o strînse la piept.

– O meriţi după cinci zile de mîncare de spital, apoi după balamucul care a fost în casă. O invită pe un scaun cu naturaleţea unui şef de sală.

– Lapte! exclamă ea rîzînd. În paharul ei de vin era lapte, iar în al lui un vin rubiniu.

– Pentru bebeluşi. Părul lui strălucea la lumina calmă a lumînărilor şi i se vedeau dinţii de un alb perfect. Sub privirile lui admirative Laney se simţi din nou atrăgătoare, pentru prima dată după atîtea săptămîni. Deke ridică paharul cu vin. Pentru frumoasa mea soţie de o săptămînă. Pentru mama fiului şi fiicei mele.

Laney răspunse la toastul lui cu laptele din pahar şi băură privindu-se intens peste marginile aurite ale paharelor.

– Am un cadou pentru tine.

– După o cină la lumina lumînărilor mai urmează ceva?

Se făcuse tîrziu. Măsuţa fusese scoasă deja din dormitor. Doamna Thomas plecase acasă. Laney stătea în pat, sprijinită pe perne. Era mulţumită şi cu stomacul plin de bunătăţi. După cină se plimbase prin casă cu Deke, ca să digere mîncarea şi să-şi mai aline durerea dintre coapse. Fiul ei sugea la un sîn, iar surioara lui făcea la fel la celălalt.

Deke aşeză pe genunchii ei o cutie învelită în hîrtie de cadouri.

– Poţi să o deschizi cu o mînă sau vrei să o deschid eu?

– Deschide-o tu. Todd făcea crize de plîns dacă era întrerupt în timpul mesei.

Deke începu să desfacă hîrtia de pe cutie cu suspansul şi zîmbetul unui magician în faţa publicului curios. Scoase un aparat de fotografiat cu blitz şi lentile autoreglabile, cu obiectiv de treizeci şi cinci de milimetri. Îi întinse aparatul soţiei sale.

Laney îl privi fără să scoată vreun cuvînt, apoi puse mîna pe aparat, îl pipăi cu atenţie şi se uită în ochii lui Deke. Nu trebuia să spună nimic. Ştia ce însemnătate va avea pentru ea cadoul. Ochii lui se împăienjeniră cînd o văzu că e pe punctul de a plînge.

– Mulţumesc.

– Copiii noştri vor fi fotografiaţi de atîtea ori încît vor avea în faţa ochilor numai puncte roşii şi galbene, de la blitz, zise Deke. Fiecare zi a vieţii lor va fi imortalizată, dacă tu vei dori. Peste ani vor şti cît de mult i-am iubit încă de cînd s-au născut. Înainte ca Laney să înceapă să plîngă de-a binelea, Deke scoase broşura cu instrucţiuni. Mai întîi va trebui să învăţ să folosesc chestia asta.

Laney se bucura că dispoziţia lui era veselă. Toată ziua stătuse gata să izbucnească în plîns. Emoţiile deveniseră prea puternice. Această siguranţă şi sentimentul de a aparţine cuiva, de a dori şi de a fi dorită, toate erau ceva ce nu cunoscuse vreodată în viaţa ei. Era precum cineva care cres-

cuse într-un deşert şi fusese transportat într-o pădure amazoniană. Aceste sentimente necunoscute ei i se păreau străine şi greu de asimilat.

Pînă în urmă cu cîteva luni fusese complet singură. Acum era înconjurată de trei oameni pe care-i iubea. Oare şi ei o iubeau la fel? Acesta era jocul de noroc al vieţii, nu-i aşa?

Copiii ei o vor iubi. Chiar Deke spusese că micuţii îşi iubesc părinţii instinctiv, în special cînd e vorba de mame. Deke? Îl privi cum studiază concentrat instrucţiunile. Era frumos. Blînd. Generos. Binevoitor. Dar o iubea oare? Niciodată nu-i vorbise de iubire.

Evitaseră subiectul viitorului în mod deliberat. Pînă acum punctul de referinţă fusese: „pînă se va naşte copilul", „pînă la copil". Dar mai departe? Nu mai puteau trăi în această casă micuţă, care fusese destul de mică şi pentru două persoane. Deke nu va putea continua să fie avocat prin telefon şi servicii poştale. Ceva trebuia să se schimbe. Orice ar fi fost acel ceva, Laney se gîndea cu teamă.

În această seară nu dorea să se gîndească la nimic. Voia doar să se bucure de această rază de lumină. Pînă acum viaţa ei fusese sumbră.

Todd terminase de supt, dar, cînd încercă să-l îndepărteze de la sîn, o împinse cu pumnul în piept şi îşi reluă masa. Laney începu să rîdă de încîntare. Se declanşă blitz-ul şi Deke exclamă jubilînd, părînd mulţumit de sine:

– Acesta era *numero uno*. Orientă obiectivul spre ea.

– Nu trebuie să mă fotografiezi aşa. Se uită în jos şi-şi văzu sînii descoperiţi.

– De ce nu? Arăţi minunat.

Laney îşi strînsese părul într-un coc, după duş. Cîteva şuviţe îi atîrnau acum în jurul tîmplelor. Obrajii îi erau încadraţi delicios de şuviţele încă jilave, care se prelungeau pe gît. Avea pielea strălucitoare la lumina gălbuie. Cămaşa de mătase era fundalul perfect. Deke alesese culoarea pentru că-i amintise de albastrul-verzui al ochilor ei.

Făcu cîteva fotografii la rînd, urmărind-o cum şi-l desprinde pe Todd de la sîn. Nemulţumit,

acesta se strîmbă, rîgîi, apoi îşi sprijini căpşorul pe braţul ei ca un despot sătul. Părinţii lui rîseră mulţumiţi.

– Dă-mi mie purceluşul. Deke puse aparatul pe pat. Todd, nu ştii că trebuie să-i laşi puţin lapte şi surioarei tale? îl întrebă pe bebeluşul care adormise deja.

Laney o puse pe micuţă la celălalt sîn. Deke era uluit de mişcările graţioase, de felul cum fetiţa împingea sînul cu pumnii, luînd în guriţă sfîrcul generos, ajutată de mama sa. Deke se simţi ca un pervers la un spectacol de striptease şi drăcui umflătura de sub fermoarul pantalonilor.

– Mă bucur că-i spui pe nume, remarcă Laney rîzînd. Mă temeam că toată viaţa îi vei spune Tropăilă. Văzînd că el nu zice nimic cîteva minute, îşi ridică încet capul şi-l surprinse privind-o pe Mandy.

– În seara aceea, în lift, înainte de întreruperea curentului, m- ai observat?

Întrebarea lui o surprinse şi nu ştia ce să-i răspundă. Nu obişnuia să se uite la bărbaţi. Din-

totdeauna fusese de părere că nu are rost să înceapă vreo relaţie cu cineva fiindcă nu ar fi ajuns prea departe. Spre deosebire de majoritatea femeilor moderne, care nu se temeau să-şi exprime atracţia faţă de sexul tare, mai ales cînd vedeau un bărbat frumos, Laney nu se uitase prea des la vreunul.

– Nu prea acordam atenţie bărbaţilor în general. Ştii de ce. Dar, da, ţi-am observat părul. Şi hainele.

– Hainele? rise el. Este interesant ce-mi spui. Eu te dezbrăcasem mental de ale tale. Laney îl privi neîncrezătoare. Deke se aplecă spre ea şi-i şopti: Nu se vedea? Laney dădu negativ din cap. Nu am vorbit niciodată despre noaptea aceea, Laney.

– Nu sînt sigură că ar trebui.

Deke era convins că se înşela.

– Ţii minte cînd ţi-am scos blaizerul?

– Da. Chiar trebuia?

Deke îşi ridică sprîncenele nevinovat.

– Privind retrospectiv, poate că nu. Atunci mi

se părea necesar, sau poate că eram în căutarea unei scuze pentru a mă atinge de tine. Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton grav. Ţi-am descheiat bluza.

– Îmi amintesc. Laney avu senzaţia că se sufocă la auzul cuvintelor lui.

– Te-am atins din greşeală cu palma peste sîn. De-abia l-am simţit; a fost doar o fracţiune de secundă, dar te-am surprins cum ai tresărit. A fost sunetul cel mai sexy pe care l-am auzit în viaţa mea. Atunci a fost primul moment cînd te-am dorit.

Laney îl privi mirată.

– Nu am ştiut asta. Îţi jur că atunci cînd m-ai dus în braţe în apartamentul tău eram semiconştientă. Nu credeam că...

– Laney, zise el mîngîind-o pe obraz, nu trebuie să te aperi. Eu am fost seducătorul, nu tu. Ştiam că nu eşti conştientă pe deplin de ce se întîmplă, dar s-a întîmplat totuşi. Îi scoase acul care-i susţinea părul în coc. Şuviţele îi căzură în valuri peste degetele lui. Cînd ţi-ai scos hainele

era să fac infarct.

Ea își acoperi obrajii cu palmele, stînjenită.

– De ce am făcut asta?

– Cred că subconștientul tău pleda ca să te faci disponibilă actului sexual. Nu o mai făcuseși pînă atunci. Voiai să te privească cineva și ai constatat că ești ademenitoare. Erai, oh, erai, spuse el, lipindu-și buzele de obrazul ei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-ai ales pe mine pentru inițiere. Voiam atît de mult să te ating, să-ți simt trupul lîngă al meu. Aveai un gust grozav. Peste tot. Cred că nu mă mai condamni și acum pentru seara aceea? Ții minte că m-am oferit să mă opresc?

– Da. Mărturisirea ei veni ca un geamăt ascuns, rostit pe la colțul gurii.

– Dar, sincer, Laney, nu știu dacă m-aș fi putut opri. Odată ce trupurile noastre s-au atins, după ce îți gustasem buzele, sînii, după ce te mîngîiasem, nu cred că aș fi putut să mă opresc pentru nimic în lume. Pur și simplu trebuia să fii a mea.

– Și eu am dorit să faci dragoste cu mine.

– Ah, Laney! Își atinse fruntea de fruntea ei. Închise ochii. Răsufla în obrajii ei. E atît de bine că te aud spunîndu-mi asta.

Amîndoi realizară ce însemnase pentru ea această mărturisire. Atunci îl dorise și avusese nevoie de el. Îl căutase cu ardoare. Poate că va mai avea nevoie de el în viitor, dar pentru Laney exista o mare prăpastie între acele lucruri și încredere. Pentru Deke mai rămăsese doar un pas pînă la a-i cîștiga încrederea. Acum mergeau amîndoi în aceeași direcție și nu se mai depărtau de drumuri paralele.

Deke nu se făcea cu victoria lui, iar acum o sărută. Nu era momentul pentru pasiune. Va veni și aceasta, dar mai tîrziu. O mai sărută de cîteva ori rapid, pentru a mai da frîu liber emoțiilor care-i copleșeau pe amîndoi.

– Dacă nu ar fi fost pana aceea de curent în New York City, lumea ar fi fost fără Todd și Mandy. Ce păcat să nu fi existat!

– Da, dacă te gîndești. Laney aprecie faptul că Deke nu se gîndea la sex. Știa că ea nu e dispusă

în acel moment pentru aşa ceva, nici fizic, nici mental. O ridică pe Mandy de la sîn şi-i şterse buzele de lapte.

– Acum vor dormi cîteva ore.

– Dă-mi-o mie, zise Deke întinzîndu-se să i-o ia din braţe.

Laney îi sărută pe micuţi pe căpşoarele chele.

– Te descurci cu amîndoi?

Deke se ridică uşor, cu micuţii pe cîte un braţ.

– Stai să mă vezi. Rămîi acolo. Îi culc eu.

Laney îl privi cum iese din dormitor şi simţi că inima îi pulsează de dragoste pentru toţi trei.

– Deke? zise ea.

– Da? răspunse el întorcîndu-se spre ea.

– Vii repede înapoi?

El nu răspunse imediat, ci îi sugeră prin priviri cît de bucuros era că aude acea întrebare.

– Vin într-o clipă, zise în şoaptă.

Capitolul 9

Telefonul sună cînd Deke descuie uşa. Ieşiseră pentru prima dată cu copiii. Se plimbaseră puţin cu maşina prin oraş, dar Laney se simţi ca un prizonier eliberat după ani de închisoare.

Cu Todd în braţe, Deke alergă să răspundă la telefonul de serviciu.

– Alo, spuse ţinînd receptorul între bărbie şi umăr. Da, am fost plecat. Ce e nou?

Laney o duse pe Mandy în leagănul aşezat în sufragerie. Dădu din picioare şi se dezveli înainte ca mama ei să o scoată din scutece. Deke continua să pună întrebări, Laney îl luă pe Todd din braţele sale şi-l aşeză lîngă surioara lui. Imediat ce fu eliberat din hăinuţele de stradă, începu să ţipe după masa de prînz. Mandy, mulţumită pînă în acel moment, auzind văicărelile fratelui ei, se hotărî să nu-l lase să sufere singur şi se puse şi ea pe plîns.

– Îmi pare rău, spuse Laney şi se grăbi spre bucătărie să încălzească biberoanele.

Deke îi făcu semn cu mîna că nu trebuie să se scuze şi-şi acoperi urechea liberă cu palma. Laney îi duse pe micuţi în dormitor şi îi schimbă pînă ce biberoanele se încălzeau.

Deke tocmai pusese receptorul în furcă şi o văzu pe Laney coborînd în sufragerie. Părea supărat.

– S-a întîmplat ceva?

Deke se străduí să surîdă.

– Afacerile, ca de obicei. Hai să le dăm de

mîncare.

Îl luă pe Todd şi-i fixă biberonul între buze. Laney o luă pe Mandy şi coborîră iar în sufragerie, aşezîndu-se fiecare pe canapea, la capete. Gemenii aveau deja cîteva săptămîni şi activitatea în casă se stabilise cumva, devenind o rutină. Doamna Thomas avea liber.

– Au crescut atît de mari, spuse Laney uitîndu-se admirativ la mînuţele grăsuţe ale lui Mandy. Nu-mi vine să cred că a trecut atîta timp. Săptămîna viitoare vom merge la controlul de o lună.

– Va trebui să contramandăm consultaţia, Laney.

Tonul grav al vocii lui îi dădu o senzaţie de indispoziţie, dar nu comentă.

– De ce? îl întrebă ea.

– Vom fi la New York atunci. Continuă să o informeze, pentru a nu putea protesta. A fost asistentul meu la telefon. Am rugat să se mai facă o amînare a procesului, dar judecătorul a refuzat. Avem proces luni, la tribunal.

– Adică poimîine?

– Da. Cred că ar fi mai bine să o chemăm pe doamna Thomas după-amiază, să ne ajute la bagaje. Fac eu rezervările la avion, o sun pe proprietăreasă, văd ce fac cu...

– Mă opun, domnule avocat. Mandy tresări cînd auzi glasul strident al mamei sale, fiind obişnuită cu tonul alintător, pe care-l folosea cu ea. Nu plec mîine la New York.

Deke numără în gînd pînă la zece, apoi îl şterse pe Todd la gură.

– Regret că trebuie să plecăm aşa, pe neaşteptate. Nu am dorit asta, dar nu pot face nimic mai mult. Vom lua cu noi doar ce este nevoie ca să-i instalăm pe copii. Restul putem cumpăra cînd ajungem acasă.

– Aici este acasă.

Deke ignoră întreruperea şi continuă:

– Cînd se va termina procesul acesta ne vom întoarce şi vom lua mobila. Procesul nu poate dura mai mult de cîteva săptămîni. Pînă atunci vom avea timp să căutăm o casă. Cred că-ţi va plăcea în Connecticut. Cunosc mulţi agenţi imo-

biliari care s-au apucat deja de treabă.

– Văd că ai pus la punct toate amănuntele dinainte, spuse ea încordată.

– Aş fi dorit să-ţi ofer mai mult timp, Laney.

Mandy terminase biberonul. Laney o ridică pe micuţă pe umăr şi o bătu uşor pe spate pînă ce elimină gazele.

– Aici nu e vorba de timp, Deke. Nu vin cu tine şi nici copiii nu pleacă. Ieşi din cameră, cu Mandy în braţe şi merse în camera copiilor pentru a o aşeza pe micuţă în pat. Aceasta se ghemui şi adormi imediat.

Deke veni şi el cu Todd şi-l privi puţin cum îşi suge pumnul, apoi adoarme adînc. În hol Deke i se adresă lui Laney:

– Eşti soţia mea. Ei sînt copiii mei. Sîntem o familie. Unde merge tatăl, merge şi familia.

Laney se opri din drum spre dormitorul lor şi-l înfruntă:

– Unde ai stat pînă acum, Deke? Într-o grotă? Poate că ai fi avut dreptate acum o sută de ani, chiar cincizeci, dar în societatea de astăzi nu mai

ai. Își reluă drumul spre ușa dormitorului, își scoase blaizerul și-l puse în șifonier.

– Doar nu te gîndești să renunț la biroul din New York, strigă el.

Laney se întoarse brusc spre el.

– Nu, dar văd că ție ți se pare normal ca eu să renunț la postul meu. Din întîmplare îmi place această casă și nu vreau să plec din ea pentru a mă muta într-o regiune necunoscută a țării, care, din întîmplare, cred că nu-mi va plăcea.

Deke înjură și-și scoase puloverul, lucru pe care Laney ar fi dorit să nu-l facă. Rămase cu pieptul gol și i se văzu regiunea pilloasă din jurul buricului, sub care atîrna centura pantalonilor. Bărbăția lui părea acum parcă descoperită complet. Laney se întoarse cu spatele.

– Privește-mă, Laney. Cu încăpățînare, ea se răsuci cu fața spre el, dar privi undeva sus, deasupra capului lui. Aici nu e vorba nici de slujbele noastre, nici de case, iar tu o știi foarte bine. E vorba de teama ta de un angajament. Tot ți-e teamă să ai încredere în mine, nu-i așa?

– Nu mai face analiza persoanei mele. De cînd ai intrat cu forța la mine în casă ai început să mă analizezi ca pe un gîndac sub un bol de sticlă. Văzînd că Deke se apropiase foarte mult de problema ei, începu să se plimbe prin cameră. Își descheie cîțiva nasturi de la bluză, fiindcă simțea că se sufocă. Am fost obligată să mă mărit cu tine.

– Nu ți-a pus nimeni pistolul la tîmplă.

– Nu voiam să mă căsătoresc cu tine pentru că știam că se va întîmpla ceva de genul acesta. Știam că voi deveni o posesiune, un fel de mobilă pe care poți să o muți sau să o așezi altundeva, după bunul tău plac. Ei bine, Deke Sargent, eu nu sînt o mobilă. Mă descurcam bine de una singură pînă cînd ai apărut tu.

Deke strînsese din pumni și se lovea peste pulpe, ca și cînd s-ar fi abținut să nu spargă ceva.

– Cum rămîne cu copiii?

– Nu-mi vine să cred că te gîndești să-i muți acum. Sînt mult prea mici.

– Nu vreau să spun că va fi ușor, dar bebelușii

zboară cu avionul şi merg cu maşina tot timpul. O vom angaja pe doamna Thomas să vină cu noi, apoi o vom trimite înapoi cu zborul următor, dacă te nelinişteşte că trebuie să-i luăm cu avionul.

– Nu e vorba de călătorie... sînt prea micuţi.

– Laney, dar nu-i mai alăptezi.

Laney îi aruncă o privire ucigătoare.

– De aceea m-ai încurajat să-i înţarc mai devreme şi să-i hrănesc cu biberonul? Da! Ca să fiu gata oricînd să plec cu tine la New York?

Deke încercă să-i explice că nu acesta era adevărul. Se plimba prin cameră trecîndu-şi degetele prin păr.

– Chiar crezi că aş face asta? Chiar crezi că aş risca sănătatea copiilor mei dintr-un motiv egoist? Doamne! Se lovi cu pumnul în palmă. Nu mi-ar fi păsat dacă ar fi supt la sînul tău de aici pînă la New York în văzul tuturor. Ar fi fost ceva grozav. Motivul pentru care am vrut să accepţi sugestia doctorului Taylor de a-i hrăni cu biberonul a fost acela că te vedeam nefericită. Am înţeles că e mai bine pentru trupul tău, care s-ar fi transformat

mult. Todd e un mîncăcios şi nici unul din ei nu era vreodată sătul de lapte. A fost mai bine pentru toată lumea.

Laney ştia că el are dreptate, dar nu voia să recunoască.

– Ei doi trebuie să fie aici, cu pediatrul lor.

– Dar putem lua fişele medicale cu noi. Sînt mii de medici calificaţi la New York.

– Iar ne întoarcem la asta. Nu vreau să locuiesc în New York City.

– Ţi-am spus că agenţii imobiliari caută o casă în Connecticut. Acolo e frumos şi nu diferă prea mult de aici. Familia mea locuieşte acolo.

– Dar pentru o vreme va trebui să locuim în apartamentul tău. Nu vreau să-mi expun copiii pe străzile din Manhattan.

– Dar sînt doar bebeluşi! rîse el consternat. Nu au cum să fie „expuşi pe stradă". Mai ales că New York-ul nu e un loc atît de periculos pe cît îl consideră lumea. Acele ştiri despre tragedii ale oamenilor nevinovaţi sînt exagerate.

Laney îl privi cu o răceală asemănătoare furtu-

nilor din apele Mării Nordului.

– Da? Ai văzut ce mi s-a întîmplat mie.

Chipul lui schimbă pe rînd culorile. Cuvintele ei ajunseră la punctul lui sensibil. Laney nu fusese niciodată atît de furioasă. Acum simţea furnicături pe spinare şi făcu un pas înapoi. Degeaba; Deke avansă spre ea cu paşi mari. O luă de ceafă şi o lipi de pieptul lui. În grabă îi desfăcu nasturii de la bluză, i-o dădu jos şi o azvîrli pe covor. Erau goi, piept peste piept, şold lîngă şold, pîntec peste pîntec şi gîfîiau ca alergătorii de maraton.

– Se pare că nu-ţi aminteşti corect ce s-a întîmplat în noaptea aceea, zise el. Adică nu aşa cum mi-o amintesc eu. Parcă nu ai fost o victimă, Laney, ci o participantă binevoitoare. M-ai implorat.

Cu fiecare cuvînt Deke îşi apleca mai mult capul pînă ce buzele lui se contopiră cu gura lui Laney. Împinse cu limba ca să-şi facă loc, apoi o devoră. O luă cu mîna de ceafă, nelăsînd-o să-şi retragă capul, făcînd-o captivă. Celălalt braţ o încercui de mijloc şi se îndesă cu şoldurile între

pulpele ei, pedepsind-o.

Pe cît de repede erupse violenţa, la fel de repede se domoli. Deke gemu, apoi sărutarea lui deveni tandră, limba se înmuie, cerînd voie să intre mai adînc. Mîna lui coborî pe şalele ei şi în cele din urmă îi desfăcu sutienul. Îi mîngîie pielea catifelată de pe spate, apoi o cuprinse de mijlocul acum subţire. Introduse degetele prin centura blugilor, trecu de linia chilotului şi îi cuprinse fesele între palme, apăsînd-o de bărbăţia lui dură. Prin materialul subţire Laney percepu erecţia ca şi cînd ar fi simţit-o direct pe piele.

Dezlipindu-şi gura de a ei, trasă cu limba o linie pînă la lobul urechii. Răsufla sacadat:

– Laney, de ce mă provoci să spun asemenea lucruri? scoase mîna din blugii ei, dar rămase cu pulpele lipite de ale ei. Mă înfurii pentru că refuzi să vezi adevărul. O strînse de mijloc, apoi se ridică pe abdomen şi-i mîngîie sînii. Te iubesc, Laney. Îşi lipi obrazul de gîtul ei şi cu vîrfurile degetelor îi mîngîie sfîrcurile. Te iubesc.

– Mereu găseşti cuvintele potrivite, nu-i aşa,

domnule avocat?

El se încordă. Se îndepărtă de ea brusc, o privi în ochi şi nu-i plăcu ceea ce văzu.

– Crezi că eşti foarte priceput, nu-i aşa? Ridică bluza şi se îmbrăcă încet cu ea. Crezi că ai aflat ce trebuie să-mi spui. Spune-i că o iubeşti şi-ţi va cădea în palme ca o piersică pîrguită. Asta crezi?

Deke rămase ca de piatră.

– De cînd te-am întîlnit în lift ai trecut peste trupul meu, profitînd de isteria mea.

– Pe naiba, şuieră el. Iar începi cu asta? Nu te-ai absolvit de vină? A fost o noapte de indiscreţie, singura din viaţa ta, Laney. Ia-te de mînă cu ceilalţi păcătoşi! Nu trebuie să dai vina pe isterie şi pe băutură ca să te scuzi pentru că ai făcut ceva ce voiai din tot sufletul să faci. Dacă ne-am fi cunoscut în alte condiţii, rezultatul ar fi fost acelaşi. Tot aş fi dorit să te culci cu mine şi cred că tot ai fi acceptat. Acum, dă-o naibii, nu mai da vina pe mine fiindcă te-am liniştit cînd ai avut nevoie şi nu mă mai considera vinovat pentru lucruri care au scăpat de sub control.

Laney îşi umezi buzele şi căută să se stăpînească.

– Da, poate că prima ta motivaţie să fi fost bunătatea. Accept răspunderea pentru cele întîmplate după ce am intrat în apartamentul tău. Îşi ridică mîndră bărbia şi continuă: Nu regret că m-am culcat cu tine. Din asta m-am ales cu Todd şi cu Mandy, dar ai intrat ca un turbat în casa şi în viaţa mea. M-ai forţat să mă mărit cu tine pentru a avea copii legitimi. Acum crezi că poţi să mă convingi să-ţi fac jocul cu cuvinte meşteşugite şi cu fraze dulci?

– Ai terminat?

– Nu încă. Trase aer în piept. Ai dreptate asupra unui lucru: cînd eram tînără aş fi dat orice pe pămînt să o aud pe mama spunîndu- mi că mă iubeşte. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, cuvintele ei ar fi fost goale, cum sînt ale tale. Nu eram decît o persoană stabilă în viaţa ei şi cred că aşa mă vezi şi tu. Vrei să mă aşezi într-un compartiment elegant al vieţii tale şi să mă laşi acolo pînă ce vei fi pregătit să mă iei şi să te joci cu mine.

– Nu e adevărat, Laney.

– Atunci de ce nu mi-ai dat nici o alegere în toată această poveste? Iubire înseamnă mai mult decît a face sex în fiecare noapte şi a spune cuvinte tandre. Iubire înseamnă să-i oferi libertate persoanei dragi, să o faci să se simtă valoroasă, să-i laşi şansa să- ţi înapoieze iubirea.

– Bine, zise el ridicînd mîinile. Sună frumos ce spui, dar sînt nimicuri şi asta ştii foarte bine şi tu. Nu vreau să mă cert cu tine pe probleme teoretice sau psihologice. M-am săturat să tot fac asta, dacă vrei să ştii adevărul. M-am cam săturat să trebuiască să mă port cu tine cu mănuşi.

– Atunci nu te mai purta nicicum.

Deke oftă şi-şi lăsă mîinile pe lîngă corp. Privi în podea cîteva minute, adunîndu-şi gîndurile, iar cînd îşi ridică din nou capul, o privi implorînd-o.

– Nu am ştiut de ce suferă inima ta, Laney fiindcă, de cînd mă ştiu am fost înconjurat de dragostea familiei şi de încredere. Oricum, te înţeleg. Ştiu că eşti speriată.

– Recunosc. Sînt speriată.

– De ce? De ce rămîi pradă temerii cînd ai ajuns atît de departe? Ai făcut paşi imenşi de cînd ai părăsit mausoleul acela de casă, după moartea mamei tale, apoi ai început o viaţă nouă. După ce simţi acum faţă de tatăl tău înseamnă că ai acceptat acea parte a vieţii tale, dar că nu o vei lăsa să te înfrîngă. Ai căpătat puţină încredere în mine. Întinse mîna spre ea. Vino cu mine, Laney. Mai fă un pas. Hai să ne legăm unul de celălalt.

Laney stătea pe marginea unui abis. Nu voia să se întoarcă acolo de unde venise. Deke stătea pe partea opusă, promiţîndu-i fericire şi dragoste, dar între ei doi se înlănţuiau toate temerile ei. Se temea să riște să traverseze abisul acesta. Poate că ar fi căzut, fiind absorbită dinăuntru. Îl dorea, dar voia să rămînă unde erau acum, unde se credea în siguranţă, unde nu existau obligaţii şi angajamente.

– Nu eu sînt cea care pleacă, strigă ea în autoapărare. Tu mă părăseşti exact cum i-a făcut tata mamei mele.

– Nu am de ales. Ştii asta.

– Probabil că asta i-a spus şi el.

Deke îşi lăsă mîna în jos. Oare chiar atît credea despre el? Oare nu făcuse tot ce-i stătea în putinţă unui bărbat pentru a o face fericită? Dacă tot mai refuza această fericire, ce mai putea el face?

– Vrei o alegere? întrebă el învins. Îţi voi oferi una. Trebuie să mă întorc la New York mîine. Cînd se va termina procesul mă întorc. Pe Mandy şi pe Todd îi iau acasă cu mine. Dacă nu crezi că te iubesc, poţi *alege* atunci dacă vii cu noi sau rămîi. Dar copiii mei vor merge cu mine.

Casa era complet goală fără el. Cu tot zgomotul făcut de cei doi copii sănătoşi, cu toată forfota doamnei Thomas, Laney mergea prin casă ca un musafir, ca un vizitator într-un muzeu, detaşată, privind, fără să atingă. Îşi aminti de casa ei din Tulsa.

Deke telefona de cîteva ori pe zi ca să întrebe de copii. Cel mai des vorbea cu doamna Thomas, iar cînd răspundea Laney, îşi vorbeau cu răceală, dar politicos. Ea îl întreba despre proces, iar el despre copiii de la grădiniţă. Nu vorbeau despre nimic personal.

După ce primi acordul doctorului Taylor, se apucă de exerciţii ca o fanatică, făcînd mişcări pentru abdomen pînă ce simţi că se rupe ceva înăuntru. În ziua cînd reuşi să-şi încheie fermoarul blugilor vechi, strîmţi, începu să aplaude şi să sară în sus de bucurie, încît îi trezi pe gemeni din somnul de dimineaţă.

Vremea se încălzise, iar cînd consideră că nu era nici un pericol, Laney o lua pe doamna Thomas în maşină şi mergea cu gemenii ca să-i prezinte copiilor de la grădiniţa ei. La întrebările curioase despre Deke răspundea că se întorsese la New York pentru un proces important.

Căuta să-şi facă de lucru prin casă, dar nu avea prea multe de făcut. Cînd îi sugeră lui Deke că nu mai are nevoie de doamna Thomas în fie-

care zi, el i-o tăie scurt şi-i spuse că menajera rămîne. Deja îşi exprimase îngrijorarea ca Laney să rămînă singură noaptea, aşa că renunţă la acest subiect, de teamă să nu o angajeze pe menajeră internă.

Îşi umplea zilele cu grija pentru gemeni, dar în suflet era singură şi se plictisea. Domnul Harper o chemă să o întrebe despre trimestrul următor, din toamnă. Ea ezită spunîndu-i că nu ştie dacă mai vrea să predea.

– Pot să vă dau răspunsul mai tîrziu, prin august eventual?

– Ar fi o problemă. Ne place să avem toţi profesorii angajaţi ferm pînă în iunie. Va trebui să mă anunţaţi pînă atunci.

Deci acum avea la ce se gîndi în nopţile lungi şi triste. Era greu să treacă prin noapte singură. Stătea întinsă pe patul în care dormise cu Deke şi o apuca dorul de el. Îi era atît de dor, încît simţea că-i arde inima. Arsura pătrundea pînă în cele mai intime colţuri ale fiinţei ei.

Dacă i-ar fi spus cineva cît de singură se va

simţi chiar şi cu cei doi gemeni, nu ar fi crezut. Se aşteptase ca micuţii să-i umple viaţa de bucurie, dar ei nu puteau umple golul lăsat de absenţa lui Deke. Cu fiecare zi ce trecea devenea mai apatică şi mai şocată. Oare asta se întîmplase şi cu mama ei? Nu o putuse iubi pe Laney fiindcă nu fusese nimeni lîngă ea care să-i ofere dragoste?

Laney se ridică din pat transpirată. Da, era logic. Cînd nu eşti iubit nu poţi dărui iubire. Oare nu va fi şi ea nedreaptă cu copiii ei? Nu-i va priva inconştient de dragoste, aşa cum făcuse mama ei cu ea?

A doua zi dimineaţa era în bucătărie cînd sună telefonul. Fusese o noapte fără somn, mizerabilă şi răsuflase uşurată cînd văzuse prima rază de soare în cameră.

Doamna Thomas sosise şi aduna rufele pentru spălat. Gemenii fuseseră hrăniţi, îmbăiaţi şi acum dormeau. O clipă privi telefonul, apoi răspunse. Inima începu să-i bată cu putere.

– Alo.

– Bună dimineaţa.

Cuvintele îi ajunseră la ureche ca nişte picături de aur, dulci, calde şi senzuale. Îşi aminti de prima dată cînd îi spusese aceste cuvinte, în prima dimineaţă cînd se trezise în patul lui. Pe atunci fusese un străin pentru ea, dar acum nu mai era. Devenise sufletul ei.

– Bună dimineaţa.

Fără nici o introducere Deke îi zise:

– Cred că procesul va trece prin curtea cu juraţi joi după-amiază. În orice caz, vom primi achitarea pînă vineri. Laney surîse la auzul acestei avalanşe de termeni şi la dovezile de încredere; strînse cu putere receptorul. O să spun asta o singură dată, Laney. Vin în weekend-ul acesta la voi. Vreau să ai toate lucrurile pregătite. Ezită, apoi spuse cu convingere: Te iau pe tine şi pe gemeni la New York.

– Ne iei pe naiba, răspunse ea, apoi puse receptorul în furcă. Sări în sus şi zîmbi. Doamnă Thomas! strigă din hol. Ajutaţi-mă să fac bagajele!

Menajera veni din bucătărie.

– Spuneaţi de bagaje? întrebă ea surîzînd timid. Atunci înseamnă că vine să vă ia?

– Nu. Mă duc eu la el. Să nu răspundeţi, o avertiză Laney auzind telefonul sunînd din nou. Nu răspundeţi toată ziua. Haideţi, avem mult de lucru.

În timp ce doamna Thomas luă pe sus sertarele cu hăinuţele gemenilor, Laney făcu rezervările pentru avion. Într-o oră şi jumătate, ca prin minune, erau gata de drum. Doamna Thomas l-a solicitat pe soţul ei să le ducă la aeroport cu maşina lui Laney, care urma să rămînă parcată în faţa casei lor pînă ce vor avea veşti de la ea. Deke înapoiase *Cadillac*-ul închiriat înainte de plecarea la New York.

După ce bagajele fură date la ghişeu, în faţa porţii de îmbarcare, doamna Thomas începu să suspine, realizînd pentru prima dată că plecau „copiii mei", cum spuse ea; Laney ştia că o includea şi pe ea în aceeaşi categorie.

– Nu veţi uita să-l sunaţi pe Deke, nu-i aşa?

repetă Laney, de teamă că planul ei ar putea eşua şi ar putea rămîne pe aeroportul *La Guardia* singură, cu doi bebeluşi în braţe.

– Nu. După ce văd avionul decolînd, îl sun pe linia aceea WATS, zise menajera. Zborul 345 soseşte la New York la cinci şi zece.

– Da şi dacă-l nu-l găsiţi, lăsaţi-i mesajul pe robot. Vă mulţumesc, doamnă Thomas pentru tot. O strînse în braţe pe femeia înlăcrimată deja, promiţîndu-i că va veni să o vadă de îndată ce se vor întoarce pentru a vinde casa. Apoi, ajutată de o stewardesă care-l ţinea în braţe pe Todd, urcă în avion, înainte de a se răzgîndi.

Gemenii parcă erau în grija îngerilor în acea după-amiază. Fură amîndoi extrem de cuminţi pe tot parcursul zborului. Laney îl hrăni pe Todd, care începuse să dea semne de foame, iar Mandy îşi primi biberonul de la o stewardesă drăguţă, care o admira întruna. După aceea adormiră amîndoi.

Laney ar fi dorit să aibă mai multe de făcut pentru ei, fiindcă nu dorea să aibă timp pentru

a-şi cîntări hotărîrea şi a se gîndi la enormitatea gestului ei, îngrijorată de reacţia lui Deke.

Dacă nu venea la aeroport să-i aştepte?

Desigur că va veni. Doar nu dorea ca micuţii lui să stea în sala de aşteptare, în aglomeraţie, chiar dacă pe mama lor ar fi avut impulsul să o sugrume. Totuşi ea fusese cea care-i închisese telefonul în nas şi refuzase să mai răspundă după aceea, cu toate că bietul bărbat sunase o oră întreagă după încheierea bruscă a convorbirii lor.

Oare ce simţise el?

Cînd îi auzise glasul de dimineaţă, Laney realizase ce greşeală făcuse. Îl dorea, avea nevoie de el şi-l iubea. Se lăsase cu încăpăţînare pradă unei frici interioare care aparţinea trecutului, înainte de Deke. Mama ei fusese înverşunată, mînioasă şi dezamăgită de toată lumea; nu avusese capacitatea să ofere şi să primească dragoste. Laney realizase că şi ea risca să devină la fel, dacă ar fi renunţat la dragostea ei. Nimeni nu venea la uşa ei să-i ofere fericirea, nici nu era de

ajuns că o găsise. Trebuia să facă şi pasul final, să întindă mîna şi să o ia. Asta presupunea riscuri, fiind vorba de a avea curajul sau de a continua să trăiască o viaţă lipsită de lucrul cel mai important pentru o femeie.

Şi ea fusese egoistă. Chiar dacă Deke nu ar fi iubit-o, pe gemeni îi iubea nespus şi putea să le ofere un cămin fericit. Cu mîna pe inimă ştia că aşa va fi şi nu dorea să se lipsească pe sine de această fericire.

Dacă el ar fi spus sincer...

– Legaţi-vă centura, doamnă Sargent. Ne apropiem.

Cu gesturi nervoase Laney îşi ajustă centura şi se uită la gemeni. Cum arăta ea? Avea hainele şifonate? Avea nevoie de ruj?

Îşi simţea stomacul în gît, dar nu avea nici o legătură cu aterizarea. Oare Deke va observa că slăbise două kilograme şi jumătate? Dacă va fi supărat? Dacă fusese chemat urgent la tribunal? Dacă din cauza ei pierduse procesul?

Acum era prea tîrziu pentru a da înapoi. Avio-

nul se opri în dreptul culoarului aerian pentru debarcare, se deschise uşa şi ieşiră mai întîi femeile cu copii. Todd îşi anunţă sosirea în stil mare şi începu să plîngă, iar sora lui îi ţinu isonul.

– Of, Doamne, zise Laney, luînd geanta cu scutece, apoi ieşi. Stewardesa venea în urma ei cu Mandy.

După ce trecu de porţi, Laney văzu mai întîi un bărbat înalt, cu părul cărunt. Avea ochii aţintiţi spre ieşirea din avion şi îi văzu imediat. Oricum, Todd plîngea atît de tare, încît era greu să nu-i recunoască glasul. Deke îşi făcu loc printre ceilalţi oameni care se înghesuiau spre zona baratată. Avea un aer foarte distins şi sever în costumul de culoare închisă. Pe chipul lui nu se citea nimic, dar, cînd ajunse în faţa ei surîse bucuros.

– Stai, Deke! zise ea brusc, iar zîmbetul i se evaporă de pe buze. Trebuia să ştie. Îşi adună tot curajul necesar, fiindcă acum era momentul adevărului şi trebuia să-i pună această întrebare pentru că nu mai putea să aştepte. Ai vorbit sincer cînd mi-ai spus că mă iubeşti?

Gemenii strigau piţigăiat pentru că erau într-un loc necunoscut. Deke şi Laney rămaseră pe loc şi ceilalţi pasageri grăbiţi îi înghionteau în drum spre ieşire. Deke se uita numai în ochii ei şi, după cîteva minute, făcu doi paşi spre ea, îi cuprinse obrajii cu palmele şi, înainte să-i strivească buzele cu ale sale, spuse răguşit:

– Doamne, da.

Capitolul 10

– Dar arată ca un labirint, remarcă Laney privind interesată improvizaţia lui Deke.

– Atunci să sperăm că nu or să poată ieşi din el, zise el rîzînd. Pe patul din camera de oaspeţi Deke aranjase pernele vertical în aşa fel încît să-i poată culca pe gemeni în spaţiile dintre acestea. Pe mijloc pusese o pernă prelungă şi micuţii erau despărţiţi prin aceasta. Nici chiar dacă aş ameninţa că organizez pichete în faţa magazinului, cei

de la *Macy's* nu mi-ar putea trimite astăzi două pătuțuri pentru gemeni. O mînglie pe Laney pe spate. Data viitoare dă-mi ceva mai mult timp.

– Oh, să aud asta de la tine chiar că mă face să rîd. Tu nu anunți pe nimeni cînd începi atacul, nu-i așa?

– Ce-ai fi făcut dacă într-o noapte te-aș fi sunat și aș fi zis: „Alo, domnișoară McLeod, poate că dumneata nu-ți amintești de mine, dar află că sînt tipul din lift, care te-a salvat cînd a fost întreruperea de curent. Te-am dus în apartamentul meu, te-ai dezbrăcat complet, te-ai suit în patul meu, iar eu te-am învățat cum să..."

– Ți-aș fi trîntit imediat telefonul în nas.

– ...și m-ar interesa să știu dacă ți-ar plăcea să te mai angajezi în acea activitate licențioasă. Glasul lui scăzu și ajunse la un ton seducător. Cîndva. Cînd vei fi liberă. De exemplu acum. Pentru prima dată de cînd se cunoșteau Laney sesiză o oarecare timiditate la bărbatul atît de încrezător și stăpîn pe sine. Ai... ai mai fost la doctorul Taylor înainte de a pleca?

Laney se juca în acel moment cu un nasture de la cămașa lui.

– Mda.

Deke înghiți în sec.

– Și?

Laney îl privi în ochi și îi lăsă pe aceștia să-i dea răspunsul la întrebare.

El nu-i dădu timp să explice, ci mîinile lui începură să-i traverseze spatele, apropiind-o de trupul lui. Cu încrederea unui stăpîn feudal care-și revendică drepturile asupra virginei dorite, Deke puse stăpînire pe gura ei. Fervoarea lui se potoli pentru cîteva secunde, exact cît îi trebui ca să o ridice în brațe și să o ducă în dormitorul pe care cîndva, pentru o noapte, l-au împărțit împreună. O lăsă jos și o mai sărută o dată cu pasiune.

– Nu-mi vine să cred ce mi se întîmplă, rosti ea cu buzele lipite de pieptul lui.

– E bine să crezi. Să crezi că te iubesc din toată inima și că vreau să fiu cu tine în fiecare zi din viața mea; să-ți spun cît de mult reprezinți pentru mine. Ochii lui de smarald îi adorau chipul.

Eşti minunată, doamnă Sargent. Întotdeauna mi-a plăcut acest *deux-pièces*.

– Credeam că nu ai observat. Laney purta exact aceeaşi ţinută pe care o avusese în seara cînd s-au cunoscut. Pînă în acea zi rămăsese pe un umeraş, în dulap.

– Am remarcat. Deke îi scoase jacheta. Nu am avut prilejul de a te dezbrăca de el.

– Nici eu pe tine. Laney îşi strecură mîinile pe umerii lui şi-i scoase uşor sacoul.

Pe timpul întreruperii de curent din lift, Deke se chinuise să-i desfacă eşarfa de la gît, dar acum prinse nodul cu degete pricepute şi-l desfăcu imediat. Ea se ocupa în acest timp de cravata lui. Se priveau intens, în ochi, în timp ce-şi scoteau unul altuia marginile cămăşilor de la brîu. Bluza ei căzu prima pe podea, apoi cămaşa lui o urmă.

Cuvinte de adoraţie i se auzeau lui Deke de pe buze cînd o privi flămînd, savurîndu-i sînii. Purta acelaşi sutien ca atunci. Materialul transparent, azuriu îi ţinea strînşi sînii puţin mai voluminoşi acum. Bordura dantelată îi punea în evidenţă al-

bul pielii. Deke rămase cu degetul pe elasticul satinat.

Laney îşi lipi palmele pe pieptul lui, unde-i simţi inima bătînd mai repede şi-l auzi murmurînd:

– Continuă. Fă ce crezi că vrei să faci. Fă numai ce vrei, nu face ce crezi că aştept eu.

Degetele ei traversară covorul fin de pe pieptul lui. Se aplecă şi îşi frecă buzele de firele subţiri, apoi îi sărută sfîrcurile, dezmierdîndu-le cu limba.

– Doamne, Laney, mă omori!

Deke îi desfăcu sutienul şi i-l dădu jos. I se opri răsuflarea cînd îi văzu sînii, apoi o apăsă cu palma pe şale, arcuindu-i spatele; o sărută pe gît. Gemînd de pasiune o sărută mărunt pînă jos, pe piept, pe sînii catifelaţi, apoi pe sfîrcurile moi.

– Deke... oftă ea pe măsură ce buzele lui se jucau cu sfîrcurile. Limba începu cu mişcări rapide, întărîndu-i bobocii purpurii, lingîndu-i, apoi cuprinzîndu-i cu buzele flămînde.

Penisul excitat se lipi de locul ei fierbinte şi rămase acolo, masîndu-l cu unduiri senzuale. Laney îi şoptea numele cu degetele înfipte în

părul de pe piept. Riscînd să-şi piardă controlul, Deke reveni cu sărutul spre gură, pe care o găsi la fel de dornică şi primitoare.

– Îţi jur că într-una din după-amiezele acestea ne vom juca de-a doctorul mai mult, dar acum... ah, Laney... mi-e prea foame de trupul tău.

Cu degete tremurînde îi desfăcu fermoarul fustei, prinse chilotul şi ciorapul împreună şi i le coborî pe pulpe, îngenunchind în faţa ei.

– Uite cum arăţi, şopti el, minunîndu-se de formele care-i delectau privirea. O mîngîia cu teama cuiva care se teme că această frumuseţe carnală poate dispărea în orice secundă la atingere. Îi sărută talia revenită la dimensiunile obişnuite, pîntecul aplatizat, buricul, apoi coborî pe pulpele fierbinţi.

Laney scoase un scîncet şi se legănă în ritmul sărutărilor lui. Deke o cuprinse puternic şi-i aşeză braţele în jurul gîtului său.

– Ţine-te bine. Aproape că am ajuns. Îşi desfăcu centura, îşi scoate pantalonii, apoi pantofii şi, fără să-i dea drumul, cu o mînă îşi scoase şosete. Hainele rămaseră într-o grămadă informă pe covor, iar el începu să respire sacadat cînd degetele ei îşi reluară dansul pe perii de pe piept. Laney îşi ţinea capul uşor lăsat spre spate şi se încordă puţin.

– Laney, relaxează-te. Ştiu că a trecut mult timp. Ne putem opri cînd vrei tu. Glasul lui era liniştitor, excitant.

– Nu. Te doresc. Vreau să te ating.

Laney îşi sprijini fruntea de bicepşii lui încordaţi şi o mînă îi alunecă pe abdomenul lui plat. Degetele refăcură traiectoria în sus şi în jos, apoi rămaseră pe abdomen, îndreptîndu-se tot mai jos. Deke îşi ţinu răsuflarea, apoi scoase un geamăt prelung, dureros, cînd Laney îi scoase chilotul şi-l împinse spre pulpe.

Degetele i se încleştară pe penisul dur.

– Iubirea mea, iubirea mea, şopti el ridicînd-o şi ducînd-o spre pat. Acolo deveniră un singur trup pe aşternutul proaspăt, parfumat.

Sărutul dură o veşnicie. Îşi explorară interiorul gurii, delectîndu-se cu splendorile goliciunii lor.

Deke se desprinse de buzele ei şi începu să o sărute pe gît, ciupind-o cu buzele uşor pe umeri, pe antebraţe, apoi pe sîni. Cu limba cercetă locul moale de pe abdomen şi-i simţi înfiorarea. Fiecare zonă sensibilă îşi primi răsplata şi reacţionă la mîngîierile lui.

Sînii fură răsfăţaţi cu buzele şi cu limba, înnebunind-o cînd, delicat, începu să-i sugă sfîrcurile. Buricul fu scăldat de aceeaşi limbă a plăcerilor, apoi degustarea continuă în jos, pe pulpe, în interiorul acestora, care adăposteau centrul de lavă al feminităţii.

– Te iubesc.

Cuvintele ajunseră la urechile ei exact cînd îi simţi gura mîngîind-o în locul cel mai intim. Laney se zvîrcoli de extaz, uluită de libertăţile pe care şi le permitea cu ea. Cu buzele, Deke îşi exprima sentimentele, iar limba nestăpînită prelua dorinţa. Simţi că nu mai rezistă şi se cutremură de plăcere. Deke ştia că era pregătită să-l primească, dar se ridică de deasupra ei şi îi zise:

– Spune-mi dacă te doare ceva.

Ochii lor se întîlniră şi sute de mesaje de dragoste fură transmise pe muteşte.

– Nu te reţine, Deke, îl imploră ea şi-şi arcui spatele, oferindu-i adăpost între pulpe. Deke intră la început încet, bucurîndu-se de capcana în care se cufunda tot mai profund, ca într-o grădină a raiului, clocotitoare, dar în acelaşi timp relaxantă.

– Laney, e plăcut, nu-i aşa?

– Da, e minunat. Exact cum îmi aminteam, doar că mai plăcut, mai rafinat.

Deke se lăsă condus de senzaţii şi începu să se mişte într-un tempo perfect. Cu fiecare mişcare de avans trupurile şi sufletele lor se contopeau, îmbogăţite de senzaţii noi. Cînd veni vremea fluxului se strînseră cu putere plîngînd şi rîzînd în acelaşi timp. Ca o vrajă vindecătoare, iubirea lui se revărsă în interiorul ei, alungînd orice urmă de teamă, asigurînd-o că era iubită, preţuită şi dorită.

– Am uitat să te întreb. Cum merge procesul? zise ea, examinînd liniile de pe pieptul musculos. Răsucea între degete smocuri de păr mătăsos.

După ce rămăseseră cîteva minute nemişcaţi, cuprinşi cu totul de puterea sexului împlinit, se duseseră în camera gemenilor care dormeau neîntorşi, deşi schimbaseră locul şi atmosfera. Cînd Deke realiză că se făcuse ora două şi copiii trebuiau hrăniţi, Laney îi spuse să-i lase să doarmă mai bine. Reveniră între aşternuturi, cuibărindu-se mulţumiţi. Deke stătea sprijinit pe perne, cu braţul ridicat deasupra capului. Laney se odihnea între picioarele lui, iar sînii ei i se revărsau peste abdomenul lui Deke.

– Vom primi verdictul astăzi, după prînz.

– Fără îndoială că vei cîştiga.

Deke surîse puţin dezamăgit.

– Nu chiar. A fost găsit vinovat de delapidare din banii firmei, dar a scăpat cu o amendă şi cu eliberare sub supraveghere, pe cinci ani. Am protestat, desigur, contestînd verdictul, dar eram mulţumit totuşi.

– Era vinovat?

– Ca naiba, spuse el zîmbind diavoleşte.

Laney se ghemui la pieptul lui.

– Eşti incorigibil.

– Dar tu mă iubeşti? Nu putea evita întrebarea.

În ochii ei se putea citi limpede; norii şi temerile dispăruseră complet.

– Da. Te iubesc.

– Am influenţat martorul.

Laney îl sărută.

– Te iubesc şi aş putea declara asta sub jurămînt. Îl mai sărută o dată, iar Dake era încîntat de lipsa de inhibiţie. O mîngîie pe spate şi pe liniile sinuoase ale feselor. Fu recompensat cu un sunet asemănător cu torsul pisicii şi simţi cum torsul ei îl excită. Avea atîtea să-i spună acum şi mîinile urcară spre teritoriul neutru al umerilor.

– Mîine îmi vei cunoaşte familia.

Laney îşi ridică brusc capul.

– Deke, atît de devreme?

– E ziua mamei şi mergem la cină. E o tradiţie în familia noastră – adunarea clanului. Încercă să

îndulcească vestea.

– Dar poţi să te duci fără noi.

Deke recunoscu angoasa ei.

– Mama nu ar mai sta de vorbă cu mine vreodată. Ea crede că am aranjat sosirea ta şi a gemenilor drept cadou de ziua ei. Fiindcă am fost ocupat cu procesul şi nu i-am cumpărat nimic, m-ai scos din încurcătură.

Deke observă cît de preocupată era şi-i ridică bărbia sărutînd-o pe frunte.

– Laney, sînt mîndru că eşti soţia mea. Vreau să mă bucur de tine împreună cu familia mea şi să te bucuri şi tu de ei. De-abia aşteaptă să te cunoască. Vei fi hrănită cu sila, înecată cu băutură, sărutată de veri, îmbrăţişată de toată lumea. Nu vei avea timp să spui un cuvînt, iar ei se vor certa între ei pentru a-i ţine în braţe pe gemeni. Îţi promit.

Laney surîse emoţionată. Necunoscînd fericirea şi binecuvîntarea bucuriei de familie, i se părea că totul e prea frumos ca să fie şi adevărat.

– Sînt speriată, dar sună frumos.

– Tu eşti frumoasă. O dezmierdă cu buzele şi Laney ştiu că aşa va fi, după cum se ţinuse de toate promisiunile pe care le făcuse. Răspunsul ei îl nelinişti, dar dorea din tot sufletul ca orice urmă de tristeţe să dispară din inima ei.

– M-am uitat la cîteva case, zise el.

Laney scuturâ din cap şi simţi cum mîinile lui încep să-i maseze tîmplele. Toate mişcările pe care le făcea acum i se păreau senzuale, excitante. Fusese învăluită de prea multă nefericire şi insecuritate, dar sub aripa ocrotitoare a lui Deke ieşise din izolare şi devenise o femeie capabilă de a da şi de a accepta pasiuni pătrunzătoare. Găsise în dragostea lui încrederea în sine.

– Nu e nevoie, Deke. Cînd m-am opus să locuim aici nu am făcut-o din cauza casei. Mai ales că am prieteni chiar la cîteva etaje mai sus. Îţi aminteşti de Sally şi Jeff? Cred că ar trebui să-i sun, să le spun că m-am căsătorit şi că locuiesc aici.

– Şi eu vreau să-i cunosc, dar nu-i suna chiar acum.

Deke o sărută prelung, pasional, ca şi cînd ar fi făcut dragoste cu gura ei. Cînd ridică obrajii, începu să se joace cu şuviţele de păr care-i încadrau chipul.

– Hai să ne întoarcem la subiectul caselor. Ştiu că nu te interesează zgîrie-norii din pricina liftu-rilor. Nu vreau ca gemenii noştri să crească într-o curte interioară, înconjurată de ziduri înalte. Am găsit o casă care sper să-ţi placă.

– Dacă eşti sigur că asta vrei şi tu, Deke. Se lăsă în jos pe trupul lui cald şi îl acoperi cu sărutări, fără ca mîinile să stea locului.

– Da, sînt sigur. Acesta e un apartament pentru un burlac, nu o casă pentru o familie.

Cuvintele lui o bucurară nespus. Îşi frecă nasul de abdomenul lui, apoi îl provocă uşor cu buzele.

– Va trebui să ne hotărîm mai repede. Deocamdată avem trei reşedinţe. Ce vrei să faci cu casa din Sunnyvale? O cumpăr dacă doreşti. Pentru ceea ce ea îi făcea acum ar fi acceptat orice i-ar fi cerut ea. Poate că vei vrea să te întorci

acolo cîndva.

Laney îşi rezemă obrazul pe pulpa lui şi îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe coloana musculoasă a piciorului său. Spuse încet:

– Nu mai există întoarcere.

– Laney, murmură el cînd îi simţi limba pe picior. O trase în sus şi o privi în ochi. Nici nu-ţi închipui cît de fericit m-ai făcut spunînd asta.

– Nici tu nu-ţi închipui cît de fericită sînt.

Se sărutară din nou şi cuvintele acelea reprezentau mai mult decît un legămînt de căsătorie. Deke o cuprinse cu totul. Laney se uită de jur împrejurul ei.

– În dimineaţa aceea cînd am plecat de la tine nu mi-am închipuit că voi mai vedea vreodată dormitorul, nici că voi mai face vreodată asta. Rîzînd, se undui în jos, pe abdomenul lui şi ajunse la locul unde simţi penisul lui înfigîndu-se adînc în carnea ei. Deke o mîngîie cu mişcări lente pe pulpe, depărtîndu-i-le, apoi o ridică de la mijloc. Ochii ei se întunecară de pasiune. Simţea pulsul lovindu-i pieptul, vibrînd cînd îl sărută.

– Credeam că vei uita de mine de îndată ce voi fi plecat, Deke. De ce ţi-a păsat atît de mine, încît ai venit să mă cauţi?

Răsuflarea lui se domoli, concentrîndu-se asupra şoldurilor ei, între care intra acum cu bărbăţia trezită.

– Am ştiut că tu eşti femeia cu care vreau să-mi petrec restul zilelor. Degetele lui îi mîngîiară buricul, apoi o ridică şi o coborî pînă ce contopirea fu completă, drumul liber pentru a reîncepe jocul pasiunii. Ea se unduia graţios deasupra lui. Nimeni altcineva nu a fost ca tine. Te doream în viaţa mea şi trebuia să te găsesc. Trebuia. Doamne, Laney... ah, iubito...

Cu o mişcare se ridică pînă ce ajunse cu buzele la sînii ei. După ce-i sărută, o mîngîie, apoi cuprinse iar cu buzele vîrfurile întărite. Împinse adînc, pînă ce Laney gemu, ajungînd la punctul sublim al împlinirii.

Valuri de căldură îi invadară pe amîndoi şi se lăsară uşor în jos, pulsînd de plăcere. Simţurile li se acutizaseră la maximum. Sufletele erau împă-

cate şi încălzite de o flacără profundă, de nestins, care ştiau că va arde pe veci.

– Deke, dormi?

– Mda.

– Ştii ce zi e astăzi?

– Mda. Sîmbătă.

– Nu. Mă referam la dată.

Deke se rostogoli pe burtă, se sprijini pe coate şi o privi. Erau la picnic, pe iarba proaspătă din curtea interioară a casei stil Tudor, pe care o cumpăraseră. Amîndoi stăteau întinşi pe o pătură, iar gemenii moţăiau pe cea de lîngă ei. Era o zi însorită de vară.

Făcuseră drumul pînă în Arkansas ca să rezolve problema cu casa. Contractul de închiriere fusese anulat şi mobila vîndută aproape în întregime. Rămăseseră cîteva piese care au fost trimise la New York cu avionul. Maşina break îi

rămăsese în dar uluitului domn Thomas. Laney refuză propunerea domnului Harper.

De îndată ce se mutară în casa nouă, Laney găsi un post la şcoala elementară din apropiere. Începînd din toamnă urma să predea cîteva ore pe zi, împreună cu altă profesoară titulară. Deke acceptase hotărîrea ei de a lucra, gîndindu-se că nu o putea ţine acasă, legată şi izolată de lume. Acum realiza cît de mult suferea de claustrofobie. Crescuse între patru pereţi fără viaţă, care practic o sufocaseră emoţional. Avea de gînd să-i lase libertate deplină, totuşi, să o înconjoare cu dragoste.

– Data? întrebă el mirat, prinzînd-o de gleznă, unde o masă în locul pe care-l ştia sensibil la atingere.

– Terminã, Deke. Mă gîdili. Vreau să-ţi spun ceva.

– Şi eu. Ai nişte glezne extraordinar de sexy. Şi mai ai şi alte locuri sexy pe care nu pot să mă abţin să nu le muşc. O muşcă de tendonul lui Ahile. Vrei să facem dragoste aici, sub copaci? Îşi

strecură mîna pe sub centura ei, iar cînd văzu că e preocupată de ceva şi-o retrase. Ce voiai să-mi spui? întrebă serios. De multe ori schimbările de dispoziţie îl luau şi pe el prin surprindere. De aceea o iubea atît de mult.

– E aniversarea noastră. Acum un an ne-am întîlnit în lift, cînd a fost întreruperea de curent.

– Nici nu m-am gîndit la asta, zise el ridicîndu-se.

– Am un cadou pentru tine. Laney scoase din coş o cutiuţă învelită în hîrtie colorată şi i-o dădu. Nu sînt sigură că îţi va plăcea.

Deke o privi cîteva minute, iar ea recunoscu acea privire. În cîteva ocazii o invitase să asiste la procese în sala de judecată. Cînd cerea să i se spună adevărul, martorul nu-l putea minţi. Între a pune întrebările şi a le primi răspunsurile Deke obişnuia să-l privească pe martor cu o intensitate care îl pătrundea pe acesta, slăbindu-i puterea de apărare, parcă spre a-i citi cele mai intime gînduri. Dacă martorii mînţeau, el arbora acea privire scrutătoare, nemiloasă. Laney nu se lasă impre-

sionată. Cuvintele ei nu fuseseră rostite degeaba. Chiar se temea că nu-i va plăcea cadoul ei.

Deke despachetă cutia şi, fără să spună un cuvînt, ridică încet capacul. Înăuntru era o verighetă aşezată în şănţuleţul ei din catifea.

– Nu trebuie s-o porţi, dacă nu vrei, îi zise ea, uşor nervoasă. Dar eu nu ţi-am dăruit nimic cînd ne-am căsătorit. Nici măcar o verighetă pentru tine.

I se opri inima cînd Deke îi dădu cutia înapoi, dar văzu că ochii i se umeziseră.

– Pune-mi-o în deget, te rog.

Laney o scoase şi i-o strecură pe inelar. Deke o strînse de mînă cu tandreţe.

– Cum poţi să spui că tu nu mi-ai dăruit nimic la căsătorie? Tu *eşti* căsătoria. Se apropie de ea şi îi luă obrajii între palme, apropiindu-şi uşor buzele de gura ei. Eu voiam să aştept pînă diseară, cînd vom lua cina în oraş, dar... Scoase o cutiuţă din buzunarul jachetei şi i-o dădu.

– Oh, tu! exclamă ea, cu lacrimi de bucurie în ochi. Ţi-ai amintit totuşi.

– Cum puteam uita cel mai fenomenal moment din viaţa mea? O privi cum rupe grăbită hîrtia de ambalaj şi rămîne în mînă cu o cutie de bijuterii, prelungă şi plată. Pe o bucată de mătase albă stătea un medalion oval, cu lănţişor, din aur.

Laney îl ridică uşor şi deschise uşiţa. Pe unul dintre pereţi era o poză în miniatură reprezentîndu-i pe amîndoi; fotografia fusese făcută de fratele lui Deke la o reuniune de familie. Amîndoi zîmbeau, stînd cu capetele apropiate şi pe chipurile lor se citea fericirea. Pe jumătatea cealaltă era o fotografie cu gemenii, la trei luni.

Laney de-abia putu să spună ceva de emoţie.

– E scris ceva pe spate, îi zise Deke. Într-adevăr, pe spate erau gravate cuvintele: *Familia noastră, dragostea noastră. Al tău, Deke.* El îi luă medalionul dintre degete şi i-l puse la gît, privindu-l cum străluceşte la adăpostul sînilor.

Laney ridică medalionul şi-l sărută, apoi îl lăsă să coboare pe locul special pentru el.

– Te iubesc atît de mult, încît uneori mă doare.

Se sărutară şi trupurile li se contopiră din nou.

Se lăsară pe spate, pe pătură, iar Deke își strecură o mînă pe sub tricoul ei, găsindu-i sînii goi, calzi și vibrînd de iubire. Ridică tricoul și privi pieptul pe care soarele făcea să strălucească aurul medalionului. Își coborî capul și-și lăsă buzele să se odihnească pe locul cel mai plăcut simțurilor lui.

– Deke, nu se poate. Menajera...

– I-am dat liber după-amiază, ai uitat?

– Copiii? vocea ei se pierdu sub buzele lui flămînde, apoi Deke se undui și îi încercui sfîrcurile cu vîrful limbii.

– Nu le pasă de noi.

Se uitară la micuții ghemuiți pe o parte. Erau grăsuți, cu pielea roză, mărturie a atmosferei calde care-i înconjura.

– Sînt minunați, nu-i așa? zise Laney în șoaptă.

– Da. Știi, e curios. De fiecare dată cînd în oraș e o întrerupere de curent, apare o explozie de copii după nouă luni. Ultima dată nu am auzit nimic, dar atunci a ținut doar zece minute.

Laney începu să rîdă cristalin și soțul ei se

concentră din nou asupra formelor ei sinuoase. Buzele ei îl invitau la jocuri erotice.

– Înseamnă că tu faci minuni și în zece minute. În răstimpul acesta ne-am făcut datoria și au apărut acești bulgări drăgălași.

Deke rise strengărește. Căută să ajungă la fermoarul ei, apoi la al lui, desfăcîndu-le pe rînd. Laney își ridică șoldurile, permițîndu-i să-și facă loc printre haine. Îi simți virilitatea stîrnită, căutînd-o.

– Nu ți-am zis mereu că sînt genul de bărbat care obține repede rezultatele?

Laney trebui să recunoască adevărul cuvintelor lui, fiindcă în clipa următoare Deke îi găsi locul ascuns, cald și umed, palpitînd de dorință.

– Laney, iubirea mea veșnică!

Așa făcea întotdeauna: știa ce să spună la momentul potrivit.

SFÎRȘIT

REGĂSIRE

O CAPODOPERĂ DE PROZA FIERBINTE...

BESTSELLER

„Incomparabilul talent al Sandrei Brown strălucește într-o proză puternică și seducătoare... Ea redă totul: pasiune, răzbunare, numeroase secrete întunecate din trecut și o poveste de dragoste tulburătoare."

SUNDAY TIMES

„UN ROMAN EXTREM DE BINE SCRIS."

KIRKUS REVIEWS

Lei 6700+134 T.L. = 6834

REGĂSIRE

SANDRA BROWN

REGĂSIRE

O CAPODOPERĂ DE PROZA FIERBINTE...

SANDRA BROWN

EDITURA MIRON